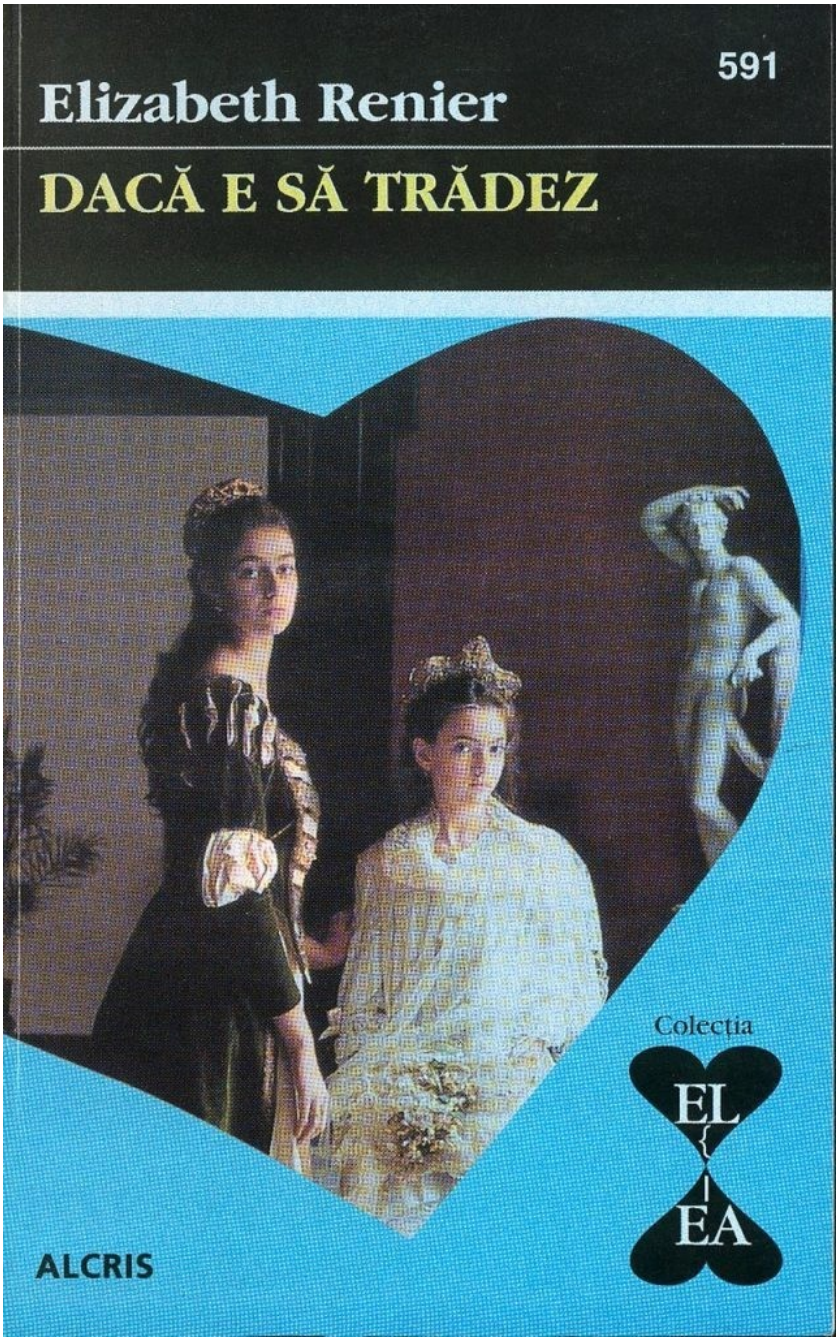

ELIZABETH RENIER
Dacă e să trădez

Pentru Caroline Penwarden cea de-a optsprezecea aniversare pare să-i promită fericire şi siguranţă în casa ei dragă din Trendarrow, Wales. Dar sosirea neaşteptată al lui Miles Courtenay, un tânăr bogat din Virginia, pe care mulţi îl consideră rebel, o aruncă pe Caroline în dilemă, între dragoste şi loialitate.

ALCRIS

Capitolul 1

Caroline Penwarden se întoarse pe partea cealaltă, îşi aşeză capul pe pernă şi încercă să adoarmă la loc. Apoi îşi aminti ce zi era azi. Se trezi imediat, ridicându-se din patul cu patru stâlpi, şi privi obloanele trase.

Toată noaptea vântul zgâlţâise ferestrele, urlase pe horn şi foşnise prin ulmii din spatele grajdurilor. Acum era linişte: doar apa de ploaie curgea prin burlane şi un sturz cânta în stejarul din grădină.

Caroline îşi puse un halat şi încălţă nişte papuci, apoi deschise obloanele. Soarele ieşea dintre nori. Nu putea spune ce o făcea să tremure, aerul rece sau emoţia.

Făcu o bezea sturzului şi-i spuse veselă:

— Eşti ecoul cântecului din inima mea, domnule Sturz, căci azi sunt veselă. Ştii de ce? E data de douăzeci mai a anului Domnului 1774, a optsprezecea aniversare a mea. Astăzi, Timothy îi va cere tatălui meu să fiu logodnica lui, aşa cum a promis acum două luni, când a plecat la Londra.

Tata va fi de acord, ca să-mi îndeplinească dorinţa, iar mama se va îndoi întâi, apoi va zâmbi şi ne va binecuvânta. Va fi exact cum am plănuit, vei vedea.

Pasărea se întoarse spre ea, cu capul pe-o parte, ca şi cum s-ar fi îndoit.

Dar văzuse un vierme în grădină, spre care zbură.

Râzând, Caroline închise fereastra şi privi mulţumită camera ei. Pe pereţi erau tapiserii, perdelele patului erau brodate. Bibelouri adunate de căpitanul Penwarden din toate părţile globului erau peste tot. Totul pentru confortul

şi plăcerea ei, dăruite de Nicholas şi Amelia Penwarden.

Ieşi pe hol şi se îndreptă spre un dormitor mare care dădea spre curte.

Aici se născuse. Aici, acum optsprezece ani, mama ei leşinase la auzul veştii morţii soţului ei pe mare. Caroline rămase orfană la o oră după naştere.

Amelia Penwarden, care nu putea avea copii la treizeci de ani, îşi ţinuse prietena muribundă de mână şi-i promisese că va avea grijă de fetiţă ca şi cum ar fi fost a ei.

Depăşise fragilitatea copilăriei, trecuse de neliniştile adolescenţei şi acum radia de sănătate şi fericire, căci toate dorinţele i se împlineau: era o lume de frumuseţe şi dragoste, de siguranţă şi pace. Căpăta tot ce-şi dorea. Toate i se ofereau. Căsătorindu-se cu Timothy, va fi tot lângă părinţii ei adoptivi. Când ei vor muri, ceea ce spera să fie cât mai târziu, îi va rămâne Trendarrow. Aici, în pădure, la cotul râului Tamar, îşi va trăi viaţa, înconjurată de familia ei, departe de greutăţile lumii. Dacă va tânji vreodată spre locuri îndepărtate, ca tatăl ei, îi va trece repede. Bărbaţii erau făcuţi pentru aventuri depărtate. Pentru femei, căminul era busola vieţii lor.

Privi patul în care murise mama ei, încercând să sufere, să regrete. Totuşi, nu-i ştia faţa şi nu-i auzise vocea. Fusese fericită ca singurul copil de la Trendarrow.

Ieşi, simţindu-se puţin vinovată că nu avea gânduri triste. Privind în casa scărilor, văzu figura ascuţită a Ameliei Penwarden la o fereastră. Studia un portret de pe perete. De sub bonetă îi ieşeau şuviţe albe şi avea mâinile împreunate a rugăciune.

Caroline aşteptă, tăcută şi nemişcată, nevrând s-o întrerupă. Când Amelia se întoarse, Caroline alergă pe culoar, spunându-i „bună dimineaţa”. Făcu o plecăciune şi îşi sărută mama adoptivă pe obraz.

— La ce portret te uitai, mamă? La cel cu tine la optsprezece ani, sau la cel al tatei în uniformă, sau…? Se opri, urmărind privirea Ameliei. L-ai agăţat aici? şopti. Portretul meu, printre adevăraţii Penwardeni!

— Dar unde altundeva, copilă? Vocea Ameliei era

aspră, ca atunci când era impresionată. De optsprezece ani te-am privit ca pe fata noastră. Sper ca portretele copiilor tăi şi ale copiilor lor să atârne curând aici.

Caroline privi portretele care atârnau pe ambii pereţi ai galeriei. Şi apoi pe al ei.

Fusese dificil să pozeze. Nu avea răbdare să stea mult timp nemişcată. Acum văzu că meritase. Arăta neprihănită în rochia albastră. Artistul redase rozul din obrajii ei, roşul buzelor. În ochii cenuşii de după genele negre prinsese ceva din expresia tatălui ei iubit. Părul ei castaniu, dat după urechi, era prins într-o plasă aurie. Era mai scundă ca femeile Penwarden. Era un avantaj să fii scundă, îi spusese doica. Îi făcea pe bărbaţi să se simtă protectori, superiori. Nu că aşa era relaţia ei cu Timothy. Mai degrabă ea conducea.

Vocea Ameliei îi întrerupse gândurile.

— Am o critică de făcut. Probabil pentru a-şi satisface propria idee de frumuseţe feminină, nu pentru că aşa am vrut eu, ţi-a făcut bărbia mai delicată şi ţi-a făcut gura mai mică. Semeni cu mama ta, dar ai trăsăturile tatălui tău. E bine să moşteneşti atât blândeţea ei, cât şi curajul lui.

Instinctiv, Caroline o luă de braţ.

— Mamă, sunt ceea ce m-aţi făcut tu şi tata. Ceea ce-mi va aduce viitorul depinde de ce m-aţi învăţat voi că e drept şi cinstit.

— Copilă, nu am încercat niciodată să te conving că e drept să te măriţi cu Timothy Brencombe.

— Dar îl iubesc, exclamă Caroline. Îl ştiu de când eram mică şi… Mama ei continuă, imperturbabil:

— Nici nu te-am învăţat să te legi de o casă, de un loc.

— Trendarrow e căminul meu. De ce să nu-l iubesc şi să-mi doresc să trăiesc mereu aici?

Amelia răspunse grav:

— Pentru că e datoria unei femei să-şi urmeze soţul, acasă la el, nu invers.

— Asta intenţionez şi eu, mamă, pentru un timp. Vom trăi la conacul din Sampford Folliott, pe care tatăl lui

Timothy i l-a dat. Mai apoi… Se opri la timp să nu amintească moartea părinţilor ei şi termină veselă: Timothy va fi de acord, vei vedea.

— Sunt sigură, remarcă Amelia. El şi tatăl tău îţi îndeplinesc toate dorinţele.

Caroline se dădu înapoi, şocată.

— Mamă, vocea ta e atât de rece. Nu eşti de acord? Zâmbind, Amelia se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Nu. Deşi câteodată eşti încăpăţânată, mi-ai îndeplinit toate aşteptările. Eşti sănătoasă şi frumoasă, eşti iubitoare şi cred că ai curaj. Dacă vei continua să doreşti această căsătorie, te voi binecuvânta. Deveni din nou rece. Dar te avertizez, copilă, gândeşte-te bine. Odată măritată, nu mai e drum de întoarcere.

Căpitanul Penwarden stătea la fereastră în biblioteca înaltă, lambrisată, cu picioarele depărtate ca şi cum ar fi fost pe punte. Bătea cu un document sigilat în degetul mare în timp ce reflecta asupra unei decizii pe care o luase în această cameră acum optsprezece ani; o decizie care atunci părea să fie doar un sacrificiu, renunţarea la orice speranţă a unui moştenitor la Trendarrow.

Ajunsese la Playmouth cu o corabie avariată şi jumătate de echipaj ucis sau rănit. Trimisese un mesager la Trendarrow cu ştirea despre moartea tânărului ofiţer a cărui soţie stătea cu Amelia şi altul cu raportul la Amiralitate. Mai târziu, când plecase spre casă cu o barcă pe Tamar, era descurajat. Chiar vederea coşurilor casei sale printre copaci pe un deal lângă râu, nu-l bucurase. Viitorul apropiat părea sumbru. Două femei înlăcrimate care-l aşteptau la Trendarrow şi curând convocarea la Amiralitate; un interviu care, fără îndoială, îi va încheia cariera.

Pe micul chei, fiica hangiului venise să-l salute. Băuse la han şi se pregătise pentru săptămânile grele ce aveau să urmeze.

La intrarea în Trendarrow apăruse Amelia, iar în spatele ei era o doică cu un nou-născut în braţe. Se oprise, nevenindu-i să creadă, apoi îşi îmbrăţişase soţia.

Adevărul fusese la fel de dureros ca o lovitură fizică, după scurta lui speranţă. Inspectase proprietatea, bucurându-se că servitorii se fereau din calea lui; îşi striga ordinele mai tare ca de obicei ca un protest împotriva casei îndoliate. La sfârşitul săptămânii se hotărâse să-şi recunoască fiul din flori făcut cu o femeie de la han şi să-i aducă acasă la el. Vor fi o companie mai veselă decât soţia sa îmbrăcată în negru, preocupată să aibă grijă de ţâncul plângăcios de care ar fi vrut să scape. O adusese pe Amelia în bibliotecă să-i spună planul lui. Iar ea, mândră de obicei, îngenunchease cu copilul în braţe.

— Umileşte-mă dacă aşa vrei, dar lasă-mă să păstrez acest copil. Altul nu voi mai avea.

Văzuse disperarea în ochii ei, cum ţinea copilul ca o leoaică protectoare şi fusese şocat. Niciodată în supărarea lui că nu-i dăruise copii nu se gândise ce simţea ea. Îi spusese să se ridice şi cu reţinere dădu la o parte şalul şi privise pentru prima oară copilul care era atât de mic. Copilul deschisese ochii şi-l privise direct; întinsese mâna mică şi-l prinsese de deget, ca şi cum ar fi avut încredere în el.

Furios pe el însuşi că se lăsase impresionat, lăsase responsabilitatea deciziei asupra Ameliei, subliniind că doar generozitatea lui îl făcea s-o primească pe Caroline cea orfană în casă, un mare sacrificiu. Ani de zile simţise un sentiment de vină către fiul lui natural. Dar acesta murise la nouă ani, iar fragila orfană supravieţuise.

Se întoarse când se deschise uşa, ţinând documentul la spate. Caroline traversă camera în foşnetul rochiei de mătase lila şi, râzând, se întinsese să- i aranjeze peruca.

— Probabil că iar ai picat pe gânduri, tată. Câteodată cred că-ţi scoţi peruca de tot când problemele ţi se îngrămădesc pe cap.

— Ai ghicit bine, admise el, zâmbind. Sper să nu intri până nu mi-o pun la loc pe cap.

— Aş privi în altă parte. Capul gol al unui domn nu e o privelişte plăcută. Odată l-am văzut pe Timothy fără perucă. Puah! Tremură exagerat. Când ne vom căsători…

— Deci eşti hotărâtă, domnişoară? Nici tu, nici Timothy, nu mi-aţi cerut permisiunea.

Caroline îi mângâie degetele scurte şi butucănoase.

— Timothy mă va cere astăzi. Mi-a promis înainte să plece la Londra că o va face de ziua mea. Sunt motive să nu-l refuzi. E o partidă bună, căci nu sunt de origine înaltă să sper la mai mult decât al doilea fiu al unui pair. Al doilea, Timothy e major şi a moştenit conacul de la Sampford Folliott la o zi de drum de Trendarrow. Trei, e chipeş, vesel şi…

— Îl iubeşti?

— Bineînţeles că-l iubesc. Mi-a fost ca un frate.

Nicholas spuse gânditor:

— Aşa e. Am observat la voi aceeaşi relaţie fericită ca între mine şi sora mea Mary.

— Încă te mai gândeşti la ea, tată?

Faţa căpitanului Penwarden se înnegură.

— Adesea. Când îmbătrâneşti, amintirile din copilărie devin mai vii. N- am mai văzut-o de douăzeci şi cinci de ani. Nu ştiu dacă e încă în America, sau măcar dacă mai trăieşte. A sosit doar o scrisoare, apoi… Tăcere.

Caroline se ridică pe vârfuri şi-l sărută cu simpatie pe obraz.

— Nu-mi pot imagina cum tatăl tău a fost atât de nesimţitor s-o dezmoştenească doar pentru că dorea să se mărite cu cineva pe care el nu-l dorea. Mă bucur că nu eşti ca el, tată.

Faţa lui Nicholas se însenină. O luă de mijloc.

— Dar te-am aşteptat mult şi ai bunul simţ să alegi un soţ care nu te va duce departe de casă.

Caroline se eliberă uşor şi-l privi în ochi, întrebând:

— Nu regreţi nimic, tată?

— Am un singur regret, scumpo. Că nu eşti fiica mea naturală. Îşi plecă fruntea şi murmură tristă:

— Şi eu regret. În dimineaţa asta am încercat să-mi plâng părinţii, să mă gândesc la ei ca fiind reali. Dar nu am putut. N-am dorit niciodată alţi părinţi decât pe tine şi pe mama, sau alt cămin. Tot ce sunt şi voi fi e datorită vouă.

Nicholas îi luă bărbia mică şi încăpăţânată în mâinile lui puternice.

— Iubeşti locul ăsta, nu-i aşa? Aprobă din cap cu putere.

— Toate cărămizile, toţi copacii, toate colţurile. Dacă ar fi să fiu exilată din Trendarrow, ca sora ta…

Tatăl ei îi puse un deget pe buze.

— Să nu mai vorbim de lucruri triste. Astăzi trebuie să fii fericită. Uite ce am aici. Îi arătă documentul. Acesta e testamentul meu, Caroline. La moartea mea, tu vei fi stăpână la Trendarrow.

După un moment de surpriză şi şoc, protestă:

— Dar, domnule, dacă mama…

— Tu vei fi stăpână, repetă el ferm. Vei locui aici cu soţul tău. Copiii tăi vor fi moştenitorii mei. Amelia îmbătrâneşte.

Dacă trăieşte mai mult decât mine, va fi scutită să administreze casa. Ezită un moment, apoi continuă repede: iar Timothy va avea grijă de moşie.

Caroline ezită.

— Dacă eşti sigur, tată. Nu vreau s-o supăr pe mama în vreun fel. Ar putea fi rănită.

— Ştiu, ştiu, spuse Nicholas. De multe ori am nedreptăţit-o. Dar ne-am împăcat şi acum ne înţelegem unul pe altul. Fii sigură că în privinţa asta am aprobarea ei deplină.

Ochii cenuşii ai Carolinei erau încă trişti.

— Dar de ce ţi-ai făcut testamentul, tată. Vrei să mori?

— Prostii. Am doar cincizeci de ani şi nicio boală, doar un ochi de sticlă, amintire a anilor petrecuţi pe mare. De fapt, dacă n-ar fi pace aş fi la bordul unui crucişător, nu trândăvind cu jumătate de salariu. Aşa că nu mai fi neliniştită. Vom ascunde testamentul în birou şi nu vom mai vorbi despre asta.

Caroline bătu din palme. După ce încuiară documentul, îl luă de mâini şi dansară prin bibliotecă până ce el se trânti, cu răsuflarea tăiată şi cu faţa roşie de efort,

în fotoliul mare de piele de lângă şemineu.

Sprijinindu-se de spătar, cu mâinile după gâtul lui, îi spuse blând:

— Dragă tată, e cea mai fericită zi din viaţa mea. Portretul meu atârnă acum pe culoar lângă al tău, şi mama m-a gătit. M-ai asigurat că mă iubeşti şi că Trendarrow va fi mereu casa mea. Şi acum… Se roti prin cameră, rochia lila umflându-i-se. Acum trebuie să mă pregătesc să-l primesc pe Timothy. Ce frumoasă e viaţa!

Servitoarea Carolinei, o tânără din Playmouth al cărei soţ murise în ultima acţiune navală a căpitanului Penwarden, îşi împreună mâinile în extaz.

— Arătaţi atât de bine, domniţă! Inima domnului Brencombe va sări în sus.

Caroline se privi critic în oglindă.

— Eşti sigură că nu poţi să mai strângi corsetul?

— Nu, domniţă, nu veţi mai putea respira. Îi făcu cu ochiul. Deşi n-ar fi rău să leşinaţi în braţele domnului Brancombe.

Caroline chicoti.

— Nu, n-ar fi bine. Domnul Brencombe se va speria, mă va lăsa pe podea şi va fugi după ajutor. Aşa făcea mereu când leşinam, dar mi-a trecut de mult. Acum, dă-mi eşarfa şi pălăria.

Polly îi puse eşarfa galbenă pe umeri, îi legă panglica pălăriei de pai sub bărbie şi oftă satisfăcută.

— Frumos. Îmi aduc pelerina şi suntem gata, domniţă.

— Nu trebuie să vii cu mine, Polly.

— Vă întâlniţi cu domnul Brencombe la capelă, domniţă?

— Da.

— Nu vă veţi aventuriza acolo singură, nu-i aşa?

— Aventura, o corectă Caroline. Ba da. Am fost acolo de multe ori. Polly îşi frânse mâinile.

— O, domniţă. Ştiţi că doamna Penwarden nu va fi de acord. E pustiu pe acolo. Mie îmi dă fiori când merg la vechea capelă.

Caroline spuse, sever:

— Nu fi proastă, Polly. E o casă a Domnului.

— S-ar putea. Dar îmi amintesc povestea pe care mi-ai spus-o despre cum a fost construită într-un loc atât de straniu.

Am fost înspăimântată când am văzut-o prima oară şi jur că sunt ochi care te privesc din pădure, fantome, cred.

Râzând, Caroline se întoarse spre uşă.

— Eşti doar o fată prostuţă, deşi eşti cu câţiva ani mai mare ca mine.

Capela are o legendă minunată şi sunt sigură că nu voi păţi nimic rău.

Cinci minute mai târziu, era pe drumul abrupt care ducea spre pădure. Era umbră; stejari şi pini opreau lumina soarelui. Ferigile se ridicau până deasupra capului ei; parcă era în jungla de care îi povestise tatăl ei. Se opri ascultând cu atenţie, de parcă era într-adevăr în pericol. Un porumbel zbură printre frunzele copacilor, iar Caroline se dădu înapoi speriată. Apoi, râzând, îşi continuă drumul. În afara graniţelor moşiei tatălui ei, ştia că lumea era plină de pericole. Dar aici la Trendarrow nu avea de ce să se teamă.

Oftând mulţumită, dădu colţul şi zări capela. De mult timp povestea acesteia făcea parte din viaţa ei şi n-o mai mira capela mică, situată pe o stâncă deasupra râului. Deschise uşa de stejar ţintuit cu fier şi fu orbită de lumina reflectată de pereţii albi. Înăuntru erau doar două bănci de lemn şi o masă acoperită cu o pânză de în, pe care stătea o cruce de aur. Pe pereţi erau lumânări în suporturi de fier şi o statuie de lemn a Fecioarei cu

Pruncul. Prin vitralii intra lumină roşie şi albastră.

Stătea tăcută, simţind senzaţia familiară de siguranţă şi pace absolute.

Apoi îngenunche şi începu să se roage.

Câteva clipe mai târziu, auzi cizme grele venind pe drum. Îşi ţinu răsuflarea în timp ce paşii se opriră la uşă; apoi se îndepărtă spre marginea stâncii.

Dragul de Timothy, se gândi ea. Deşi nu era prea

credincios, aştepta ca ea să-şi termine rugăciunile.

Nemaiputându-se concentra, se ridică, făcu o plecăciune de scuze spre altar şi ieşi. Îşi aranjă fusta verde şi un cârlionţ rebel. Apoi ocoli clădirea mică de piatră.

Soarele o lovi în ochi. Îl vedea pe Timothy ca prin ceaţă. Stătea la marginea stâncii şi privea râul Nici nu se mişcă la apropierea ei.

Se gândi că o necăjea, cum făcea mereu, şi-i trecu prin minte să se ascundă. Dar nu-l mai văzuse de trei luni şi nu se mai gândi la asta.

Întinse mâinile şi strigă veselă:

— Timothy. O, Timothy, cât mă bucur să te văd!

El se întoarse încet. Îşi scoase tricornul şi făcu o plecăciune. Când se îndreptă şi ieşi din lumina orbitoare a soarelui, Caroline văzu că greşise.

Acesta nu era Timothy.

Dezamăgită, îşi lăsă braţele în jos şi-l privi pe străin. Mai înalt decât media, o privea amuzat cu nişte ochi căprui. Părul lui blond, legat la ceafă, nu avea cârlionţi; faţa era bronzată, ca a unui marinar. Nu se potrivea cu peisajul de vară. Culorile lui erau ale toamnei. Era îmbrăcat în maro, cu nasturi auriţi. Stătea cu o mână sprijinită de zidul capelei, relaxat, ca şi cum ar fi avut dreptul să fie acolo. La brâu avea o sabie.

Caroline se dădu înapoi, cu mâna la gât. Nimeni nu purta săbii la Trendarrow, acum că nu mai erau în război cu Franţa.

— Am… am greşit, domnule. Se întoarse şi vru să plece, nerăbdătoare să-i povestească tatălui ei despre intrus.

Tânărul o prinse blând de braţ.

— Te rog, nu te teme. Poate că am greşit luând-o pe poteca de lângă râu.

Dar am vrut să văd cu ochii mei…

— Ce să vezi? întrebă ea.

— Capela şi locul unde Harry Penwarden şi-a salvat viaţa cu ingeniozitate.

— De unde ştii tu, un străin, povestea asta? îşi luă

mâna de pe a ei şi răspunse simplu:

— De la mama mea.

Frica îi fu înlocuită de curiozitate şi nu mai încercă să plece. Era intrigată. Vocea lui era gravă şi blândă şi vorbea rar şi tărăgănat. Totuşi, nu părea să fie un străin.

Străinul se duse pe marginea stâncii. Impulsiv, ea întinse o mână.

— Nu sta acolo, te rog. E periculos. El zâmbi cu toată faţa.

— Mă mişcă grija ta, domniţă. Mai ales că acum o clipă ai fi vrut să pic în râu. Sunt la fel de dezamăgit ca dumneata că nu sunt eu cel pe care îl aşteptai.

Roşi.

— Eşti impertinent, domnule.

— E considerată o impertinenţă în Anglia să faci un compliment? Oglinda ta probabil ţi-a spus cât de frumoasă eşti. Eu doar confirm acest fapt.

— Eşti un străin, domnule.

— Sper că voi remedia asta curând. Locuieşti aici, domniţă? Vreau să spun, la Trendarrow?

— Da.

— Atunci, îmi poţi spune. Chiar ăsta e locul?

Ştia că ar fi trebuit să plece, dar ochii lui o opreau.

— Da, acesta e locul. Harry Penwarden era urmărit de duşmani şi a fost încolţit în propria casă. A scăpat prin tunelul secret de sub fermă. Când a ajuns aici, şi-a auzit urmăritorii prin pădure. Şi-a luat pălăria, a pus o piatră în ea şi a aruncat-o în râu; apoi s-a ascuns în tufişuri. Duşmanii au auzit zgomotul şi văzând pălăria pe apă, au crezut că s-a înecat şi nu l-au mai căutat. Harry a fugit în străinătate. Mai târziu, când s-a întors, a construit această capelă în semn de mulţumire.

— Străinul se sprijini din nou pe zidul capelei.

— Exact cum mi-a spus mama. Pot să mă uit înăuntru? îmi cer scuze că te-am deranjat din rugăciune.

— Am crezut că eşti…

— Timothy, care presupun că e iubitul tău?

Roşi din nou şi se duse la uşa capelei.

— Cum e o casă a Domnului, nu-ţi pot interzice să intri. Deşi modul tău de a intra în Trendarrow e dubios, iar atitudinea ta…

— Un moment, te rog, o întrerupse el amuzat. Cred că acum tu eşti prost crescută. Nu ştiu să am vreo vină. Dar tu ce faci? Dacă vine Timothy, nici nu mă poţi prezenta, căci nu-mi ştii numele.

Dar nu de reacţia lui Timothy se temea ea. Dacă afla Amelia…

— Nu, asta nu trebuie să se întâmple! exclamă ea. Te rog, domnule, pleacă imediat.

Cum el nu se clintea, Caroline bătu din picior.

— Domnule, te rog să pleci. Zâmbind, el dădu din cap că nu.

— Mi-ai dat voie să intru în capelă.

Străinul deschise uşa. Caroline puse braţele de-a curmezişul intrării. El începu să râdă.

— O iapă nărăvaşă, o femeie înţepată – amândouă sunt pe gustul meu.

Caroline îşi strânse pumnii şi vroia să-l lovească în piept.

— E proprietate particulară. N-ai niciun drept. Străinul zâmbi superior, ceea ce o înfurie.

— Atâta ferocitate într-o făptură atât de mică. Hai să fim rezonabili. Dacă o iau în jos pe cărare, mă voi întâlni cu Timothy, ceea ce-l va face la fel de bănuitor ca dacă ne-ar vedea aici; dacă o iau în sus, ajung la casă.

— Dacă o iei într-acolo, te vei întâlni cu tatăl meu, şi el…

— Va pune câinii pe mine? Deja tremur. Printre copaci, văzu o haină muştar.

— Vei afla imediat ce va face, domnule.

Imperturbabil, tânărul dădu ochii cu căpitanul Penwarrden care venea alunecând pe poteca noroioasă. Cu suflarea tăiată când ajunse lângă ei, îl fixă cu privirea pe intrus.

— Cine e bărbatul ăsta, Caroline? Ce caută aici? Cum îndrăzneşti s-o jigneşti pe fiica mea, domnule?

Străinul spuse calm:

— Nu am jignit-o, domnule. Voiam doar să văd capela. Sunteţi căpitanul Penwarden?

— Da.

Tânărul o privi pe Caroline. Spre dezamăgirea ei, nu era impresionat de mânia tatălui ei. Făcu o plecăciune şi spuse:

— Numele meu e Miles Courtenay, domnule. Numele de fată al mamei mele era Mary Penwarden. De aceea cred, domnule, că am onoarea de a vă fi nepot.

Capitolul 2

Era ora trei. Trei ore de când căpitanul Penwarden îl primise pe nepotul său la Trendarrow. Uimirii îi luase loc bucuria. Îi arătă lui Miles casa. Îi arătă portretul lui Mary Penwarden şi află că murise. Apoi îl bătu pe Miels pe umăr şi ceru ca la cină să fie servit vinul cel bun.

Se întinse masa. Aveau somon, carne şi fructe. Sticla veneţiană se reflecta pe mobila de mahon şi o vază mare cu trandafiri se afla în mijlocul mesei. Miles stătea pe locul de onoare, iar lângă el băiatul Piers, finul lui, care venise cu el din America. Caroline era în faţa lui, încercând să-şi ascundă dezamăgirea că uitaseră de ziua ei de naştere. În plus, nu primise veşti de la Timothy, care nu venise.

Miles îşi povestise viaţa de o duzină de ori şi totuşi Nicholas îl descosea.

— Spui că mama ta a murit acum doi ani?

— Aşa e. De gripă. Nicholas oftă.

— Sărmana Mary. Mi-am iubit mult sora.

— Şi ea pe dumneavoastră, domnule. Vorbea adesea despre dumneavoastră şi despre Trendarrow. Totuşi, niciodată despre părinţii ei.

— Asta pot înţelege. Tatăl nostru era aspru. Dorinţa lui era lege. Nu ne lăsa mână liberă, nici măcar să ne căsătorim cu cine vroiam.

Caroline observă că gura Ameliei se crispase, dar tăcu în timp ce Nicholas îşi continua întrebările.

— Tatăl tău n-a murit de moarte bună?

— A fost omorât de indieni.

— Totuşi, descrii Virginia ca un loc liniştit şi prosper, protestă Caroline. Miles îşi lăsă furculiţa jos.

— Aşa e acum, domniţă. Dar când francezii i-au instigat pe indieni să-i atace pe colonişti la vest de noi, tatăl meu s-a înrolat în miliţia trimisă în ajutorul lor.

Piers făcu semn cu cuţitul în jurul capului şi exclamă:

— A fost scalpat. Voi ucide şi voi scalpa un indian când voi fi mare.

— Nu vei face asta, îl certă blând Miles. Acum e pace.

— Nu va ţine. În plus, un bărbat trebuie să lupte. Piers se întoarse spre Nicholas. Nu-i aşa, domnule?

Căpitanul Penwarden zâmbi indulgent spre băiat.

— Trebuie să-ţi slujeşti patria, sunt de acord. Ca soldat sau marinar, vei fi chemat să lupţi la vremea ta.

Miles spuse:

— Sper că nu vă jignesc, domnule, dacă sugerez că sunt şi alte moduri în care un bărbat îşi iubeşte patria…

— Puah! întrerupse Nicholas, dispreţuitor. Politica, bănuiesc. Piers remarcă mândru:

— Miles e membru al Casei Comunelor din Virginia. A venit în Anglia să spună guvernului vostru cât de rău vă purtaţi cu noi.

Râsul tolerant al bărbaţilor fu retezat de vocea de gheaţă a Ameliei.

— Credeam că domnul Courtenay a venit să te însoţească la şcoală, unde ar trebui să fii în clipa asta, învăţând să-i asculţi pe cei mai în vârstă.

Ochii băiatului se măriră de uimire. Miles spuse repede:

— Vă rog să nu-l judecaţi prea aspru, doamnă. Într-o ţară în care adesea băieţii de vârsta lui au îndatoriri de bărbat, e natural să se creadă îndreptăţit să ia parte la conversaţia adulţilor.

Caroline, văzând că Amelia se mâniase, întrebă repede:

— Ce vrei să spui, domnule Courtenay? De ce să-şi asume asemenea responsabilităţi?

O studie peste masă şi spuse:

— Nu e un subiect plăcut, domniţă. Indienii au fost liniştiţi la graniţă mulţi ani. Mai bine să uităm…

— Vă voi spune, interveni Piers, neluând în seamă cenzura Ameliei. Sălbaticii au ucis bărbatul din casă şi a devenit răspunderea băieţilor să-şi apere mama şi surorile de…

— Destul, Piers, îl admonestă Miles pe finul său.

— Chiar că e destul, spuse Amelia rece, ridicându-se. E evident că vreţi să discutaţi subiecte nepotrivite pentru urechile doamnelor. Eu şi Caroline ne vom retrage. Se întoarse spre Miles, cu bărbia ridicată. Fără îndoială, domnule Courtenay, femeile pionier din colonia dumneavoastră se distrează la auzul acestor poveşti de groază. Dar în ţara asta nu e ceva obişnuit.

Miles roşi.

— Cum aţi remarcat, doamnă, Piers are multe de învăţat. Ridicându-se, făcu o plecăciune, dar avea un aer de aroganţă care îi contrazicea cuvintele. Jumătate de oră mai târziu, Caroline, plimbându-se prin grădină şi ascultând să audă calul lui Timothy şi privind spre pădure să-i vadă haina albastră, se întâlni cu Piers. Băiatul, privind porumbeii din porumbar, era la fel de trist ca ea.

Nu se mişcă în timp ce ea se apropie, ci remarcă, de parcă ar fi vorbit singur:

— Aş vrea să am aripi ca o pasăre. Atunci, aş putea zbura înapoi în America. Urăsc Anglia.

— Nu poţi spune asta doar după câteva zile petrecute la un han din Playmouth.

Se întoarse spre ea.

— O uram înainte să vin. Tata o asculta prea mult pe mama, care vrea să fiu educat ca un gentleman englez. La ce-mi foloseşte, când sunt american?

— E vreo diferenţă? întrebă ea.

— Nicio diferenţă! Ochii îi erau la fel de dispreţuitori ca vocea.

— Trăieşti într-o colonie britanică. Părinţii tăi, ca şi cei ai domnului Courtenay, sunt englezi. Atunci, cum…?

— Bineînţeles că nu vei înţelege, o întrerupse băiatul

grosolan. Eşti doar o femeie.

— Piers! Vocea lui Miles îi sperie. Venise pe iarbă şi nu-l auziseră. Cu faţa severă, îi ordonă lui Piers să-şi ceară scuze. Băiatul îşi muşcă buza, apoi, roşind, murmură o scuză.

Caroline spuse, împăciuitoare:

— Nu prea-i place aici. Cu inteligenţa lui, se va adapta curând.

— Nu vreau să mă adaptez, protestă Piers. Cu o privire, Miles îl făcu să tacă.

— Totuşi, vei face ceea ce ţi se cere.

— De către mama mea, murmură băiatul. Miles îi spuse Carolinei:

— Mă tem că sunt în mare măsură responsabil pentru că e atât de rebel. Căci nu sunt de acord ca un viitor cetăţean american să fie educat într-o şcoală englezească.

— Totuşi, ne-ai spus că tatăl tău era un profesor englez, îi aminti ea.

— Asta a fost demult. Timpurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Doar Parlamentul Britanic rămâne închistat.

Piers exclamă sălbatic:

— Mi-ar plăcea să fac precum Guy Fowkes şi să vă arunc în aer parlamentul vostru prostesc.

Caroline privi de la unul la altul.

— Nu înţeleg. Vorbiţi ca şi cum aţi fi din altă ţară, duşmani aproape. Miles ridică din umeri.

— S-ar putea ajunge şi la asta, într-o zi. Hai că suntem prea solemni. Soarele străluceşte şi am aflat că e ziua ta. Spre regretul meu, n-am niciun dar de oferit decât pe mine însumi, un văr pe care nu ştiai că-l ai. Şi de acum încolo, servitorul tău credincios. Făcu o plecăciune, zâmbind cum făcuse lângă capelă, iar ea crezu c-o ironiza din nou. Apoi deveni brusc serios.

— Verişoară Caroline, ai bunătatea să-mi arăţi eleşteul cu nuferi din grădină şi foişorul de vară? Şi mă duci prin tunelul de sub fermă?

Îl privi uimită.

— De unde ştii de astea? N-ai mai fost pe aici.

— Aşa cum ţi-am spus, de la mama. Cred că m-aş descurca la Trendarrow şi legat la ochi. Privi la Piers. Vei găsi grajdurile în spatele casei, îi spuse acestuia. Îţi va plăcea mai mult decât grădina. Dar ai grijă să- ţi spui opiniile numai cailor.

Râse în timp ce finul său fugi de acolo. Apoi privi casa. Vocea lui deveni gravă.

— Credeam că mama mea exagera, că nu poate exista o casă atât de frumoasă, de liniştită.

Caroline îi studie faţa. Profilul lui avea linii clare şi era chipeş. Avea aceeaşi bărbie hotărâtă şi acelaşi nas drept ca Nicholas, dar era mai cizelat, elegant în ciuda hainelor lui simple. Gura lui nu era la fel de senzuală ca a tatălui ei şi nu avea asprimea sinceră a căpitanului Penwarden.

Se simţi geloasă, mai ales că Miles spuse:

— Patru sute de ani Trendarrow a aparţinut familiei noastre, fără să se piardă continuitatea naturală. Îi zâmbi. Deşi sunt rebel, sunt mândru de moştenirea mea, de sângele Penwarden. Nu simţi la fel, verişoară?

Roşi. Cu capul plecat, murmură stângace:

— N-aş vrea alt cămin.

El privea casa şi nu observă stânjeneala ei. Miles spuse blând:

— Face parte din viaţa mea, deşi n-o văzusem până astăzi. Când eram copil îmi imaginam că mă joc în această grădină. De sute de ori m-am prefăcut că sunt Harry Penwarden şi că scap de urmăritori. Îmi imaginam că mă ascundeam în porumbar, cum făceau mama şi unchiul Nicholas. Era la fel de adevărat pentru mine ca şi casa mea din Virginia. Se întoarse spre ea, cu ochii trişti, deşi buzele îi zâmbeau.

— Totuşi, cât greşeam în visele mele. Căci nu vedeam alt copil, o fetiţă brunetă.

Caroline simţi din nou gelozia. Trăia o minciună, îl lăsa să creadă că era o Penwarden veritabilă. Căci era doar o intrusă, ocupând locul la care el avea dreptul. Probabil aşa o va privi când va afla adevărul.

Din cauza durerii pe care o făcuse s-o simtă, vru să-l rănească şi ea.

Spuse rece:

— Nici nu ai visat un băiat cu ochi albaştri, glumeţ.

— Ai avut un frate? întrebă Miles surprins.

— Nu. Timothy nu e fratele meu, deşi câteodată îl consider aşa.

— Şi acum vrei să te măriţi cu el? Norocosul de Timothy, să împartă cu tine copilăria şi viitorul tău. Urât din partea lui că întârzie astăzi.

— Sigur are un motiv serios. Miles spuse împăciuitor:

— Bineînţeles. Nu trebuia să te provoc. Poate aştepta fluxul sau…

— Nu vine pe râu. Casa lui e peste graniţă, în Devon. Nu e departe, dar drumul e prost.

Miles îşi desfăcu braţele.

— Atunci, poate că şchioapătă calul lui, şi-o fi pierdut vreo potcoavă.

— Mi-a scris că pleacă în zori, reflectă ea tristă. Sunt case, ferme pe drum, unde ar putea împrumuta alt cal dacă s-a întâmplat asta.

— Nu-ţi fie teamă, va veni curând, o asigură Miles. Un bărbat adevărat ar merge pe jos treizeci de kilometri şi ar înota printr-un torent furios, numai ca să aibă parte de o primire cum mi-ai făcut mie din greşeală. Sunt alături de tine, verişoară. Dar cum eu sunt aici şi el nu, te mai rog o dată să- mi arăţi eleşteul cu nuferi.

O privi blând în timp ce-i întinse braţul. Uită de gelozie şi-l duse la gura tunelului.

Ca întotdeauna când se afla în acest loc, vorbi în şoaptă.

— Fără îndoială, mama ta ţi-a povestit despre cei doi veri ai lui Harry Penwarden, care au fost prinşi aici?

— Da, aşa e. Un om n-ar avea şanse de scăpare aici, cu duşmanii la ambele capete. Duşmanii au păzit doar intrările, ca să nu rişte să lupte pe semiîntuneric.

— Cei doi i-au obligat să lupte. Au năvălit asupra duşmanilor.

— Sigur. Niciun Penwarden nu s-ar preda fără luptă. Iritată de aroganţa lui, sublinie rece:

— Tu nu eşti un Penwarden. Nici nu e război civil în Anglia, acum. Simţi că braţul lui înţepeneşte.

— Nu port numele ăsta. Totuşi în vene îmi curge acelaşi sânge ca al tău, din partea mamei.

Caroline inspiră repede. Educaţia Ameliei o îmboldea să-i spună lui Miles adevărul. Totuşi, dacă tatăl ei nu-i spusese, de ce ar face-o ea?

Miles spuse:

— E ciudat să ne gândim că mama a părăsit o casă ca aceasta pentru a deveni servitoare.

Uşurată de schimbarea subiectului, Caroline spuse repede:

— Nu eram în cameră când le-ai povestit părinţilor… părinţilor mei despre acea perioadă din viaţa ei. A fost obligată să facă asta?

Miles îşi puse un picior pe marginea de piatră a eleşteului, privind în apă. În pădure, păsările ciripeau vesele, iar gânguritul porumbeilor era ca un cântec de leagăn.

Miles spuse rar:

— Aşa cum ţi-am zis, tatăl meu era fiul unui funcţionar, de familie bună, dar sărac. Era profesor la Londra când mama mea l-a cunoscut mergând în vizită la o mătuşă. S-au îndrăgostit imediat unul de altul. Tatăl ei, bunicul nostru, nu era de acord şi i-a cerut să se întoarcă acasă imediat şi să se mărite cu cel pe care-l alesese el, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Era curajoasă chiar şi pe vremea aceea şi a fost toată viaţa. Şi-a vândut bijuteriile pe care le avea cu ea, s-au căsătorit în secret şi au plecat în America. Acolo, el a obţinut un post ca perceptor pentru copiii unui plantator bogat, iar mama mea a devenit servitoarea soţiei lui. Stăpânii i-au tratat pe părinţii mei ca membri ai familiei. Domnul Nicholson l-a învăţat pe tatăl meu tot ce ştia despre tutun şi mai târziu l-a împrumutat ca să înceapă să cultive şi el tutun. A fost greu, dar s-au descurcat. Iar acum…

— Acum eşti un om bogat, important, din colonie?

— Am o plantaţie de sute de mii de acri şi depozitele mele; joagăre, ateliere de pielărie, o trăsură frumoasă, un grajd plin cu cai pursânge, trei sute de sclavi.

— Sclavi? întrebă ea oripilată.

— Sigur. Toţi oamenii bogaţi au sclavi.

— E crud. Tremura de indignare şi îşi ridică bărbia mică.

— Nu vei găsi cruzime pe plantaţia mea, o asigură el. Negrii sunt bine hrăniţi şi nu-i biciuiesc. Şi eu lucrez la fel de mult ca şi ei.

— Tu eşti liber. Poţi trăi cum vrei.

— Nu crezi că e mai bine pentru ei să trăiască pe plantaţia mea, siguri că au adăpost şi hrană, îngrijiţi când sunt bolnavi, decât printre pericolele junglei africane?

— America nu e ţara lor de baştină. Am auzit că sunt transportaţi ca vitele.

— Nu eu îi aduc în America, domniţă, nici nu-i prind eu. Dar cum sunt de vânzare şi am nevoie de mână de lucru, ce rău fac?

— Dacă nu-ţi dai seama…

— Ai o mare admiraţie pentru tatăl tău. Te-ai întrebat vreodată care sunt condiţiile în care trăiesc marinarii lui pe vapor şi ale pionierilor?

Furioasă, ea răspunse:

— Cum poţi sugera că există comparaţie? Că tatăl meu ar contribui la o asemenea… asemenea…

O mângâie pe mână ca pe un copil.

— Nu am scuze, verişoară. Eşti îngrădită într-o mică lume protejată, confortabilă, în valea asta liniştită. Am fost rău să-ţi tulbur liniştea. Îşi trase mâna.

— Întâi râzi de mine. Apoi mă dispreţuieşti. Probabil că te bucuri că ai descoperit o verişoară, domnule Courtenay. Eu nu.

Se întoarse pe călcâie şi, în foşnetul rochiei verzi, porni în sus pe cărare. O provocase. Timothy o întărâta adesea, dar nu o rănea şi era blând, pe când acest străin îi strica ziua de naştere… Nu era de-ajuns că îndreptase

atenţia tuturor asupra lui de ziua ei, avea şi aere de superioritate şi critica guvernul englez. Şi ştia totul despre Trendarrow. De la mama lui, care fusese o Penwarden.

Se opri cu mâna pe clanţa portiţei care separa grădina în două. Dacă era cinstită, nu persoana lui o deranja, ci ceea ce reprezenta el. Era un moştenitor direct, în timp ce ea n-avea sângele familiei Trendarrow în vene. Când va afla asta, nu va voi să-şi ceară moştenirea? Ce va putea ea face? Dacă tatăl ei… nu, dacă domnul Penwarden îi va cere să renunţe la dreptul ei asupra moşiei Trendarrow… Dreptul ei? Nu avea niciun drept. Prin naştere, Trendarrow îi aparţinea de drept lui Miles Courtenay, dacă vroia. Nu persoana lui, ci ameninţarea pe care o aducea fericirii ei o făcea să fie ostilă.

Se întoarse la el, lângă eleşteu. Cu ochii în pământ, spuse:

— Iartă-mă, domnule. Tatăl meu s-ar supăra dacă ar afla că am fost nepoliticoasă cu tine.

— Nu reacţia căpitanului Penwarden mă îngrijorează. M-am gândit cum te-am jignit atât de tare încât ai plecat. Poate că doamnele pe care le cunosc eu trăiesc într-o lume mai realistă, poate că în Anglia trebuie să mă port altfel. Dacă ţi-am greşit cu ceva, îmi cer scuze. Mă ierţi?

Întinse mâna a împăcare. Ea ar fi vrut doar să i-o atingă, dar el i-o ridică la buze şi i-o sărută, apoi i-o ţinu cu ambele mâini.

— Să mă înveţi, verişoară mică, în ce fel trebuie să mă port în Anglia. Şi dacă sunt un elev silitor, poate mă înviţi la nunta ta, vrei?

— Am… am înţeles că stai doar puţin în Anglia. Ridică din umeri.

— Cine ştie? întâi trebuie să-l dau pe Piers la şcoală, apoi am afaceri la Londra, şi să încerc să obţin o audienţă la unii miniştri, ca să vorbesc în numele concetăţenilor mei din Virginia. După aceea, dacă unchiul mă mai primeşte, aş vrea să mă întorc la Trendarrow. Locul acesta m-a fermecat.

Caroline îşi trase mâna şi-şi întoarse faţa de la el, ca

să nu i-o vadă, căci era sigură că în ochii ei se citea consternarea. Îşi dorea din tot sufletul să vină Timothy, s-o înveselească, să-i risipească temerile. Timothy, care-i inspira siguranţă şi era atât de previzibil. Involuntar, îi rosti numele.

Zâmbind, Miles spuse:

— Gândurile tale sunt la acest tânăr norocos. Te invidiez că eşti atât de îndrăgostită. M-am distrat, am cunoscut multe fete frumoase. Dar nicio relaţie n-a fost atât de serioasă ca să ducă la căsătorie.

Aroganţa lui o făcu să răspundă.

— Ai douăzeci şi patru de ani, o vârstă la care ar trebui să te gândeşti serios să te însori. Majoritatea oamenilor bogaţi îşi doresc moştenitori.

— Fireşte, fu el de acord. Cu timpul, voi face acest pas înspăimântător. Nu vreau să-mi moştenească străinii averea strânsă cu greu de familia mea. Privi coşurile casei. Cu timpul, o soţie îmi va da un fiu pentru Trendarrow, Trendarrow al meu.

Caroline îngheţă. Nici măcar prezenţa lui Timothy nu i-ar fi risipit temerile acum. Străinul acesta vroia să aibă Trendarrow, să-i ia căminul drag în care trăise optsprezece ani.

Caroline se sprijini de zidul porumbarului şi-i venea să leşine, ca în trecut. Lumea se învârtea în jurul ei.

Ca de la mare distanţă îl auzea pe Miles vorbind. Ca prin ceaţă îl văzu pe Thomas, slujitorul. Cu un mare efort, se concentră asupra mesajului pe care i-l aducea.

— Căpitanul Penwarden m-a trimis, domniţă, să vă spun că furtuna de noaptea trecută a măturat podul. Râul e umflat şi repede, cine ar vrea să-l treacă s-ar îneca. Domnul Brencombe nu va ajunge la Trendarrow astăzi, domniţă.

Încercă să rămână conştientă. Dar această nouă dezamăgire era prea mult pentru ea. Întunericul o cuprinse ca o uşurare, ca o evadare. Îl zări ca prin ceaţă pe Miles cum o prindea în braţe. Capul îi căzu pe umărul lui şi nu mai ştiu nimic.

— Să fiţi sănătoasă, domniţă, exclamă Polly, aranjând penele. De ce aţi leşinat aşa?

Indignată, Caroline spuse:

— Doar nu crezi că am vrut să leşin, mai ales în faţa domnului Courtenay? îmi e ruşine că m-am purtat prosteşte.

— Nu vă agitaţi. V-am spus azi dimineaţă că aveaţi corsetul prea strâns.

Trebuia să-l slăbiţi după masă.

— Nu corsetul e de vină. Am avut un şoc. Servitoarea o mângâie pe mână.

— Probabil aţi crezut că domnul Brencombe s-a înecat în râu. Thomas v-a transmis mesajul în mod stupid.

Caroline fu de acord.

— Da, cred că acesta a fost motivul.

Polly se dădu înapoi şi făcu o plecăciune în timp ce Amelia intră în cameră, cu un pahar cu doctorii. Se aşeză, spunându-i servitoarei să plece şi-i dădu amestecul Carolinei să-l bea.

Faţa Ameliei era aspră. Totuşi, fata aflase de mult că sub masca rece era o femeie cu emoţii adânci pe care le controla permanent, care suferise mult.

— Acum îmi vei spune de ce ai leşinat. Caroline se sprijini pe perne.

— Îţi voi spune, mamă. Vreau să-ţi spun. Dar întâi, te rog, spune-mi opinia ta despre domnul Courtenay.

Amelia îşi împreună mâinile osoase, încruntându-se.

— Îl consider un tânăr ambiţios, foarte încăpăţânat. Nu te lăsa păcălită de eleganţa lui, de vorba expresivă sau de complimentele lui. Sunt doar o coajă, sub care se ascund hotărârea şi cruzimea, la fel ca tatăl tău.

— Tata nu e crud, protestă Caroline.

— Când vrea să-şi îndeplinească vreun scop, este. Marina franceză mi- ar da dreptate. Dar ne îndepărtăm de la subiect. De ce ai leşinat?

Caroline se sprijini pe un cot şi privi faţa mamei ei.

— Domnul Courtenay a recunoscut de ce a venit aici.

— Într-adevăr. Şi care e motivul lui?

— Să moştenească Trendarrow.

Amelia se ridică şi se duse la fereastră, bătând cu degetele în pervaz.

— De asta mă temeam şi eu, de când a venit. Intenţionat l-a făcut pe tatăl tău să devină sentimental, referindu-se la mama lui, spunând ce devotată îi era lui Nicholas şi moşiei Trendarrow. Devotată! O singură scrisoare în douăzeci şi cinci de ani, nicio vizită. A rupt toate legăturile cu familia ei şi cu Trendarrow când a fugit cu soţul ei, împotriva dorinţei tatălui ei.

Şocată, Caroline şopti:

— Mamă! Tu… ai urât-o!

— Nu, n-am urât-o. Mai degrabă am invidiat-o şi am dezaprobat-o. Pentru mine, nici nu se punea problema să nu ascult de dorinţele tatălui meu. Nu puteam să-l refuz, chiar dacă inima mea… Ei, asta nu mai contează acum. Spune-mi ce a spus de ai ajuns la concluzia asta despre el.

După ce Caroline îi relată conversaţia cu Miles, Amelia rămase pe gânduri. În cele din urmă spuse:

— Şi are avantajul de a arăta ca un Penwarden, aşa blond cum e. De fapt, are multe avantaje.

Caroline sugeră, ezitând:

— Atât de multe încât Trendarrow să fie al lui? Amelia se întoarse repede, încruntată.

— Al lui? A venit ca un străin, de la mii de kilometri, neinvitat şi neanunţat. Iar tu eşti fiica noastră de optsprezece ani. Iubeşti Trendarrow, copilă, nu-i aşa?

Caroline dădu din cap că da.

— Sunt conştientă că tu crezi că o astfel de dragoste pentru o casă e puţin prostească, mamă.

— Prostească sau nu, Trendarrow va fi al tău, nu te teme.

— Dar dacă tata s-ar răzgândi? Dacă mi-ar cere să renunţ în favoarea nepotului lui?

— Vei spune „Nu”. Stai să mă gândesc. Se aşează cu bărbia în mâini, în timp ce Caroline privea stingherită pe fereastră. Nu trebuie să pari prea încăpăţânată, căci asta nu te va ajuta… A, ştiu. Îi vei spune că deoarece nu te mai

măriţi cu Timothy Brencombe, casa e unicul tău cămin.

— Dar, mamă…

— Vrei să te ajut în problema asta, ca acest… acest străin să nu-ţi uzurpe locul aici?

— Da, mamă, te rog.

— Atunci, nu mă mai contrazice.

Câteodată, ca acum, afecţiunea şi gratitudinea Carolinei pentru mama sa vitregă erau amestecate cu teamă şi respect. Când Amelia spusese „Atunci nu mă mai contrazice”, pe acel ton, o redusese din nou la o fetiţă mică. Atinse uşor mâna Ameliei.

— Bine, mamă. Deşi m-ai învăţat să nu spun niciodată lucruri neadevărate, dacă aşa crezi tu…

— Neadevărate? Unde e minciuna?

— Că nu mă voi mărita cu Timothy.

Mama ei o trase de mână, întorcând-o cu faţa spre ea.

— A, da. Va fi adevărat, parţial, căci îţi vei amâna logodna până ce domnul Courtenay va fi din nou în America. Şi tu şi Timothy, sunteţi destul de tineri să aşteptaţi.

— Ce-i voi spune lui Timothy, cum îi voi explica?

— Îi vei spune că nu eşti sigură de sentimentele tale faţă de el, că…

— Dar, mamă, nu se putu opri Caroline să protesteze. Asta chiar ar fi o minciună.

Amelia întoarse capul încet. O privi grav pe Caroline.

— Chiar eşti sigură? întrebă Amelia. Chiar eşti? Vom vedea.

Se ridică şi ieşi, şi când uşa se închise, Caroline închise ochii şi strânse la piept cuvertura patului. În dimineaţa asta deschisese larg obloanele pentru a intra soarele, pentru a-i împlini visurile de viitor.

Până în clipa aceea, când la capelă, în loc de Timothy, se întâlnise cu Miles Courtenay. O dată cu venirea lui, suspiciunea, îndoiala, anxietatea îi cuprinseseră gândurile. Îndoiala că dragostea tatălui ei pentru ea se va dovedi mai puternică decât legăturile şi afecţiunea lui de sânge;

suspiciunea asupra motivelor mamei ei, care îi cerea să mintă, anxietatea că propria ei conştiinţă o va face în cele din urmă să cedeze Trendarrow, deşi nu-şi putea imagina viitorul în altă parte.

Măcar dacă ar fi venit Timothy. El nu-i putea rezolva problemele; nici nu ar fi încercat, se gândi ea tristă. Dar imaginea feţei lui vesele, a ochilor lui albaştri strălucitori, era tot ceea ce visa în clipa asta.

În acea seară, Caroline coborî din camera ei îmbrăcată cu o rochie vişinie de mătase cu dantelă. Părul ei şaten era strâns într-un coc şi câţiva cârlionţi îi acopereau urechile. Se gătise cu grijă. Rochia era favorita tatălui ei; lanţul de aur de la gât i-l dăruise după ce interceptase un vas spaniol cu bogăţii. Vroia să-i demonstreze străinului arogant că nu era doar o copilă simplă, cum părea el s-o considere. Îşi recăpătase curajul şi hotărârea şi era gata de luptă pentru Trendarrow.

Bănuise că Miles, venind dintr-o colonie de la mii de kilometri depărtare, va avea doar haine simple. Deşi el şi Piers se instalaseră în casă, nu văzuse bagaje sau servitori de-ai lor.

Se înveseli văzând încântarea de pe faţa tatălui ei când se ridică şi o conduse către un scaun, tandreţea cu care o mângâie pe mână şi o întrebă dacă şi-a revenit pe deplin.

În timp ce Piers făcu o plecăciune, observă admiraţia invidioasă din ochii lui, iar privirea mamei ei era una de aprobare. Sigură pe ea, aşteptă ca Miles să se apropie din colţul opus, de lângă clavecin.

Când el se apropie şi făcu o plecăciune, ea îşi ţinu respiraţia. Croiala hainei lui purpurii era la modă. Avea pantaloni şi şosete albe, imaculate, catarame de argint la pantofii negri. Avea o cravată cu dantelă şi o vestă gri, brodată cu purpuriu şi verde. Părul lui auriu era legat la ceafă. Îşi dădu seama că la Londra, femeile ar fi întors capul după el. Caroline îşi plecă privirea în timp ce el îi sărută mâna, ca să nu vadă că era atrasă de el. Astfel, văzu pe mâna lui un inel cu pecete cu blazonul Penwarden, pe

care probabil i-l dăduse tatăl ei.

Oricât de chipeş şi de elegant, Miles Courtenay era duşmanul ei. Politicos, el spuse:

— Sunt încântat să-ţi văd iar obrajii rumeni, domniţă, şi că ţi-ai revenit.

Mă speriaseşi.

Răspunse rece:

— Fără îndoială, domnişoarele pe care le cunoşti sunt mai zdravene şi nu leşină. Văzând dezaprobarea şi surpriza pe faţa tatălui ei, adăugă repede: Am înţeles că m-ai dus în casă, domnule. Îţi sunt îndatorată.

— N-ai fost o povară. Eşti mai uşoară ca Piers. Băiatul exclamă indignat:

— Nu m-ai dus în braţe de ani de zile. O asemenea slăbiciune e pentru fete doar.

Miles se încruntă spre el, dar Nicholas sări în sprijinul Carolinei.

— A fost o fetiţă delicată.

— Asta a fost demult, protestă ea. Acum pot călări mult şi ţin pasul cu tata când inspectează câmpurile.

Tatăl ei îşi ridică sprâncenele stufoase.

— Hai, copilă, nu te mai lăuda atât. Miles se aplecă spre ea, vorbind încet.

— Să nu te stingherească prezenţa mea, verişoară. Dacă aş fi suferit o dezamăgire la fel de mare ca a ta astăzi, şi eu aş fi fost supărat.

Îl privi, pregătită să vadă ironie în ochii lui. În locul ei văzu simpatie şi blândeţe. Măcar dacă ar fi fost urât sau vulgar; dacă nu ar fi vorbit atât de fermecător şi legănat. Dacă l-ar putea considera rău, ca să-l poată un cu adevărat…

Dar el nu era aşa. Îi vorbea din nou, politicos:

— Dacă eşti destul de odihnită, vreau să te rog ceva. Am observat printre partiturile de lângă clavecin câteva cântece pe care le cânta mama mea. Da, continuă el, văzându-i surpriza. Avea şi ea un clavecin din Anglia. În ultimul timp, spre regretul meu, n-a mai cântat nimeni la el.

Nicholas exclamă, mândru:

— Caroline cântă excelent şi are o voce mai frumoasă decât sărmana mea soră. Cântă ceva vesel pentru ziua ta, copilă.

Era încântată că-şi amintise că era ziua ei şi se duse la clavecin, veselă. Miles aprinse lumânările în suporturi de argint de pe clavecin şi-i trase scaunul. Apoi îi înmână o partitură. Citind titlul, ea dădu din cap că nu, căci nu era ceea ce ceruse tatăl ei. Miles i-o luă din mână şi o puse pe suport.

— Te rog, spuse el. Ca să-mi arăţi că m-ai iertat.

Ochii lui erau rugători. Brusc, îi păru mult mai tânăr, lipsit de aroganţă.

Ridică din umeri, îşi aranjă rochia şi-şi duse mâinile la claviatură.

Muzica era melancolică. Cuvintele spuneau despre un cămin lăsat în urmă, peste mare. În timp ce cânta, era ca şi cum spiritul femeii care cântase demult la acest instrument intrase în ea, umplându-i vocea de melancolie.

Când cântecul se termină, îl auzi pe Miles oftând.

— Mulţumesc din inimă, verişoară. Ai cântat atât de frumos, cu înţelegere, parcă mama ar fi trăit din nou.

Politicoasă, ea murmură:

— Eşti amabil, domnule. Bănuiesc că mamei tale îi plăcea cântecul acesta deoarece redă tristeţea de a fi departe de casă.

El dădu din cap că nu.

— Unde era tata, acolo era casa ei, fericirea ei. Dar îşi amintea mereu de Trendarrow şi câteodată, când el era absent…

Menţionarea Trendarrow-ului o readuse la realitate, la faptul că acest bărbat era rivalul ei. Observă şi tăcerea stranie din cameră. Apoi scaunul tatălui ei scârţâi în timp ce el se ridică. Vocea lui tună:

— Eşti binevenit, băiete, deşi ai întârziat. Caroline privi spre uşă, apoi se ridică repede.

— Timothy, strigă veselă şi se îndreptă spre el cu braţele întinse. Dar se opri brusc, lăsă braţele în jos şi-l

privi mirată.

El poza în uşă, sprijinindu-se într-un baston. Avea o haină de satin bleu, pantaloni legaţi la genunchi cu panglici, ca şi pantofii ascuţiţi. Avea o eşarfă enormă sub bărbie, avea părul buclat, cu o mică şi absurdă pălărie în vârf. Faţa lui era machiată şi obrajii rumeni de fard.

Făcu câteva plecăciuni şi murmură stupid:

— Iartă-mă domniţă, iartă-mă, domnule. Nu ştiam că aveţi oaspeţi. Caroline, împreunându-şi mâinile încântată, râse.

— Timothy, ce-i cu prostia asta?

Expresia feţei lui se schimbă. Era încurcat.

— Care e problema? întrebă ea. Roşi sub fard.

— Nu vroiam să te fac de râs. A fost doar o glumă.

— Ştiu. Dar de ce? îşi dădu seama că doar ea vorbise în ultimele clipe.

Tatăl ei privea încruntat, pieziş spre Miles. Faţa Ameliei părea de gheaţă. Piers stătea cu gura căscată, cu ochii plini de neîncredere şi repulsie. Iar Miles… Privirea rece a lui Miles îl cântărea pe Timothy, de la peruca pudrată la pantofii cu cioc. O sprânceană era ridicată. Era evident că-l dispreţuia.

Roşind la fel ca Timothy, Caroline îl luă de mână şi spuse:

— Cum tatăl meu n-a făcut-o, permiteţi-mi să vi-l prezint pe onorabilul Timothy Brencombe. Timothy, el e domnul Courtenay din Virginia.

Timothy făcu o nouă plecăciune.

— Am onoarea, domnule, murmură el. Fără îndoială, credeţi că sunt cam ciudat. Am făcut-o ca s-o distrez pe Caroline. Aşa se îmbracă unii tineri din Londra. Se numesc „macaroane”. Pe mine m-au amuzat.

Miles zâmbi doar cu buzele. Murmură rece:

— Al dumneavoastră, domnule.

Caroline, strângându-l mai tare pe Timothy de degete, remarcă rece:

— Nu te aştepta ca domnul Courtenay să-ţi aprecieze gluma. Viaţa în America e mai simplă. Nu prea cunoaşte

manierele londoneze.

Cu altă ocazie cuvintele ei, tonul insolent, i-ar fi adus mustrările Ameliei. Dar nu acum.

Timothy se relaxă.

— Atunci, mai bine să explic…

— Nu e nevoie, îl opri Caroline. Cum gluma ta a fost menită să mă distreze pe mine, cum ai făcut un efort atât de mare să fii aici de ziua mea…

— A fost un drum greu, spuse el. Ai auzit că s-a rupt podul? Am rătăcit mult până am găsit pe cineva care să mă treacă în barcă. Dar îţi promisesem. Ochii lui albaştri îi priveau pe ai ei, căutând aprobare.

Piers exclamă, incredul:

— Aţi călărit şi aţi fost într-o barcă, îmbrăcat aşa? Timothy râse.

— Sigur că nu. M-am schimbat la han.

— Sunteţi un gentleman englez? întrebă băiatul, cu mâinile la spate. Miles îl prinse de umăr.

— Dacă mai eşti obraznic, te bat. Totuşi, Caroline nu scăpă privirea complice dintre cei doi.

Caroline simţea că o cuprinde mânia. Dacă cei doi n-ar fi fost de faţă, reacţia la prostioara lui Timothy ar fi fost diferită. Nicholas ar fi râs în hohote. Amelia ar fi zâmbit tolerant şi l-ar fi servit imediat cu ceva de mâncare. Iar ea l-ar fi pus să-i maimuţărească pe acei tineri. Camera ar fi răsunat de râsete. Ar fi fost toasturi în cinstea logodnei ei.

Dar în loc de asta… Văzu că nu era nevoie ca Miles să fie urât sau rău. Îi stricase ziua de naştere şi-l umilise pe Timothy, care făcuse atâta efort s-o distreze. Ştiu brusc, venirea lui le va tulbura viaţa. Prezenţa lui ameninţa pacea din Trendarrow.

Îi privi direct în ochi şi se bucură când el se dădu înapoi şi ridică o mână, ca pentru a se feri de o lovitură. Chiar că era duşmanul ei şi nimic n- o mai putea face să-l ierte.

Capitolul 3

— Da, înţeleg, spuse Timothy, deşi nu părea convins. Dar nu ar fi mai simplu să-i laşi domnului Courtenay

Trendarrow, dacă el şi tatăl tău vor asta?

Caroline, cu un picior pe scăunel, îşi trecu poalele rochiei de călărie peste un braţ.

— Dacă ei vor asta? Tata deja a trimis după notar. Ajutând-o să încalece, Timothy sugeră, plin de speranţă:

— Am putea trăi destul de bine la Sampford Folliott. Tatăl meu foloseşte rar casa de la oraş, acum că a îmbătrânit, iar fratele meu are casa lui pe Berkeley Street. Deci când mergem la Londra…

— Cât de des va fi asta?

— Majoritatea timpului, răspunse el. Nu te poţi plictisi de Londra. Pe când la ţară, mai ales când plouă…

— Dacă n-ar ploua, n-am avea atâta frumuseţe aici. Valea râului, copacii. Arăta cărarea cu paltini care ducea de la casă la cheiul râului. Apoi îl întrebă: fără îndoială, glumeşti despre Trendarrow, nu-i aşa?

— Nu în întregime. Cred că o casă la ţară ne-ar fi suficientă.

— Foarte bine. Instalează un chiriaş la Sampford Folliott şi vom locui la Trendarrow.

— Trendarrow e mai departe de Londra, spuse el încăpăţânat. Şi când râul nu poate fi traversat, ca acum…

Îl privi incredulă.

— Sugerezi să renunţ la Trendarrow? Tu, care mă cunoşti atât de bine, care ştii că e viaţa mea? Am fost fericiţi aici.

— Nu neg. Dar mai sunt şi alte case.

Privirea ei îmbrăţişă încet, cu dragoste, pietrele cenuşii, acoperite de licheni ale zidului, tufele de trandafiri galbeni şi pajiştea din faţa casei.

— Pentru mine, nu există altă casă. Credeam că ai înţeles asta. Timothy sări în şa şi o luă de mână.

— Iartă-mă. Cred că Londra m-a făcut insensibil. Caroline se întoarse spre el, zâmbind.

— Nu vreau să te opresc să te distrezi. Dacă voi avea Trendarrow, voi fi o soţie supusă.

Timothy izbucni în râs.

— Asta nu-ţi pot promite. Nici să mă impun în faţa

unei Penwarden.

— Ştii că nu sunt cu adevărat…

— Spiritul tău e Penwarden, chiar dacă ai alt sânge, spuse el amuzat. Miles sosi călare, cu Piers alături.

— Spuneţi-ne şi nouă de ce râdeţi, să râdem şi noi. Timothy arăta jenat. Caroline spuse rece:

— Mă tem că nu, domnule. Era ceva personal. Miles ridică din umeri şi-i zâmbi lui Piers.

— Se pare că te-am ofensat iar, domniţă, voi încerca să îndrept lucrurile. Se întoarse spre Timothy. Îmi cer scuze, domnule. Am fost atât de impresionat de înfăţişarea dumneavoastră ieri, încât am fost nepoliticos. Văzându-vă în dimineaţa asta îmbrăcat normal, apreciez simţul umorului de aseară.

Timothy întinse mâna, cu ochii albaştri strălucitori.

— Nu e nevoie de scuze, spuse vesel. M-am purtat prosteşte şi v-am surprins. Sper că finul dumneavoastră apreciază că acum arăt mult mai bine ca un gentleman englez, nu-i aşa?

Piers remarcă, plin de îndrăzneală:

— Arătaţi foarte chipeş, domnule. Dar de ce purtaţi perucă? Credeam că doar domnii în vârstă fac asta.

Timothy spuse solemn:

— Ai dreptate. Dar părul meu e de culoarea noroiului şi e aspru ca o coadă de cal.

Piers se răsuci în şa ca să examineze coada calului pe care îl călărea. Luând o şuviţă între degete, îl privi pe Timothy, nevenindu-i să creadă că era adevărat.

— Chiar aşa, domnule? N-am văzut niciodată un bărbat cu un astfel de păr.

Miles şi Timothy râseră. Apoi, Miles spuse:

— Domnul Brencombe face glume, Piers. Nu uita asta.

Caroline nu era sigură dacă tonul lui era sarcastic, sau era doar imaginaţia ei. Îi privea fiecare remarcă, suspicioasă şi ostilă, de când Polly îi raportase parţial conversaţia pe care o auzise.

— Treceam, doar treceam, domniţă, de-a lungul

culoarului, iar căpitanul Penwarden şi domnul Courtenay vorbeau mai încolo. Tatăl tău a spus că va trimite un băiat să cheme notarul. Apoi americanul a spus ceva, dar n-am auzit decât numele dumneavoastră. Atunci, tatăl tău s-a înfuriat şi a strigat:

„Nu accept contrazicere, domnule. Problema se va rezolva în seara asta”.

Tatăl ei nu-i spusese nimic despre planurile lui. De fapt, în dimineaţa asta, era atât de preocupat de nepotul lui că aproape că nici nu o băgase în seamă. Acum se gândea că înţelegea suferinţa Ameliei şi-şi aminti vorbele:

„Când îşi pune ceva în minte, e crud”. Dar chiar împotriva ei, pe care doar ieri spusese c-o iubea atât de mult?

Îl văzuse călărind dinspre grajduri, vesel şi satisfăcut. Îşi îndemnă calul, făcându-i semn lui Timothy s-o urmeze.

— Hai s-o luăm înainte, sugeră cu falsă veselie, să nu-l mai audă pe băiatul ăla lăudându-se. Imită vocea lui Piers: câmpurile din Anglia sunt cât nişte batiste. În Virginia se întind pe mii de acri. Servitorii voştri sunt cu duzinile, ai noştri cu sutele. Îmi vine să-i trag una cu biciul.

Timothy numără pe degete.

— Regulile unei căsătorii fericite. Numărul unu, locuim la Trendarrow.

Numărul doi, niciodată nu trebuie să mă laud.

Caroline se relaxă şi puse cu tandreţe o mână pe braţul lui.

— Eşti atât de bun cu mine, Timothy. Doar vederea feţei tale mă înveseleşte.

— Fiindcă e faţa unui clovn?

— N-am spus asta, protestă ea.

— Unele domnişoare din Londra păreau să gândească faptul că nu am creier şi mă tratau ca pe un negru.

— Dacă se poartă aşa când sunt eu prezentă… Roşi şi-şi ridică bărbia.

Timothy o întrebă:

— Caroline, eşti sigură că vrei să te măriţi cu mine?

Eu… eu nu sunt un bărbat ambiţios. Nu mă voi remarca în societate sau…

Era uimită.

— Să nu mă mărit cu tine? Am hotărât asta de când eram copii. A, înţeleg. Ai luat în serios motivul pe care ţi l-am spus de a ne amâna logodna. Dar ţi-am spus, mama mi-a zis să declar că sunt nesigură de sentimentele mele. Ştii că nu e adevărat. Cum el nu se însenină, cum se aşteptase, adăugă încet, surprinsă: tu eşti nesigur de sentimentele tale.

Aşteptă ca el să nege, dar rămase tăcut şi roşi. Atunci, ea exclamă:

— Aşa deci. Îţi place mai mult de vreo fată din Londra. Era rândul lui să fie şocat.

— Nu-i adevărat. Am cunoscut multe tinere frumoase. Dar niciuna nu se compară cu tine. Sunt insipide. La Londra e apreciat spiritul în conversaţie. Dar niciodată nu m-am depărtat de tine, declară el sincer.

— Atunci, ce ai, Timothy? De ce te îndoieşti?

— Câteodată cred că nu sunt pe măsura aşteptărilor tale. Când vom uita amintirile copilăriei…

— Niciodată, protestă ea. Nu le vom uita niciodată. Le vom retrăi în copiii noştri, care vor creşte la Trendarrow, lângă noi. Timothy, ce ai? Ţi- am dat vreun motiv? Am sugerat eu vreodată, până să mă oblige mama în dimineaţa asta, că…

— Nu. Îndoiala e înăuntrul meu.

Tristă, văzu în ochii lui rugămintea unui copil care caută aprobare.

Scoţându-şi mănuşa, îl mângâie uşor pe obraz şi spuse:

— Atunci trebuie să ţi-o risipesc.

Nepăsându-i de ceilalţi călăreţi se aplecă şi-l sărută pe gură. Ochii lui se înseninară. Îi sărută degetele.

— Iartă-mă că am fost prost. Voi face tot ce voi putea să te fac fericită, Caroline. Apoi chicoti. Bănuiesc că Piers nu se aştepta la asta de la un gentleman englez.

— Nu-mi pasă ce gândesc Piers sau domnul

Courtenay.

De fapt, nu putea ghici ce gândea Miles despre acţiunea ei impulsivă.

Nicholas se apropie, zâmbind. Această partidă de călărie pe moşie fusese ideea lui şi a lui Miles, se gândi ea amar, ca să-i arate viitoarea proprietate.

Pe chei, muncitorii încărcau cărbunele ce fusese adus cu corabia ieri.

Doi pescari trăgeau plasele pline cu somon.

Miles se întoarse spre gazda lui.

— Viaţa lângă râu e aceeaşi în toată lumea, bănuiesc. Toate proviziile mele sunt aduse pe râu. Tutunul meu pleacă la distribuitori de pe cheiuri.

Piers declară dispreţuitor:

— Nu poţi compara cheiurile tale, Miles cu acestea minuscule. Râul James are patru kilometri şi jumătate lăţime în unele locuri.

Exasperată, Caroline exclamă:

— Nu mai spune prostii, Piers. Un râu nu poate fi atât de lat. Văzând că finul lui roşise, Miles interveni:

— Băiatul e cam lăudăros, domniţă. Dar nu minte. Fără îndoială, tatăl tău a văzut astfel de râuri mari, când a călătorit în jurul lumii.

— Aşa e, fu de acord Nicholas, descălecând. Totuşi nu le-aş schimba cu Tamar-ul. Marea e la doar optsprezece kilometri de aici. Câteodată jur că se simte mirosul ei.

Muncitorii se opriră să-l salute. O bătrână ieşi din casă şi duse mâna streaşină la ochi, cu un copil mic agăţat de fusta ei. Nicholas o salută.

— Bess, el e domnul Courtenay, fiul surorii mele Mary şi a venit din America.

Bătrâna îl privi uimită pe Miles. Apoi îşi ridică un colţ al şorţului şi-şi şterse ochii de lacrimi.

— Iartă-mă, domnule. Am fost dădaca lui Mary, era o fetiţă frumoasă. A fost o zi tristă la Trendarrow când a plecat. Dar asta a fost atât de demult.

Miles sări din şa şi-i luă mâinile. Uitat, copilul fugi după un fluture. Muncitorii se apropiară să-l studieze pe

Miles. Bătrâna îl privea în ochi, pierdută.

Caroline îşi dădu capul în spate. Cu amărăciune, se gândea că-l acceptau deja. Deoarece era un Penwarden, nepotul căpitanului. Pe când pe mine mă acceptă doar pentru că aşa vrea căpitanul. În ochii lor, copilul din flori născut la han avea mai multe drepturi asupra Trendarrow-ului ca mine.

Îl privi pe Timothy, care urmărea cum scoteau somonul la mal. Oare avea dreptate, era mai bine să renunţe la Trendarrow fără luptă şi să trăiască împreună la Samford Folliott? Nu asta se aştepta de la o fată, când se mărita? Să uite restul… chiar Trendarrow?

Nu, strigă inima ei. Nu era destul. Îl vroia pe Timothy şi Trendarrow. Pe primul îl întorcea pe degete. Pentru al doilea va lupta cu toate forţele ei, cu toate armele posibile, lacrimi, rugăminţi, chiar minciuni, dacă era nevoie.

Îşi privi rivalul. Se plimba pe chei cu Nicholas, observând, comentând, salutându-se cu sătenii cu superioritatea unui bărbat obişnuit cu bogăţia şi puterea. Avea deja destul. Cum va putea avea grijă de Trendarrow şi de marea lui plantaţie din Virginia? Plantaţia lui. Îi veni în minte o armă pe care o putea folosi.

Strigându-l pe Timothy s-o ajute să descalece, se alătură celor doi de pe chei.

— Ai sugerat, domnule Courtenay, că munca pe chei e la fel oriunde în lume. Totuşi, cred că observi o diferenţă. Muncitorii pe care îi vezi aici sunt liberi. Nu folosim sclavi în Cornwall. Înainte ca Miles să poată răspunde, se întoarse spre Nicholas. Ştiai că domnul Courtenay are mai mult de trei sute de sclavi, tată? Spune că n-o duc mai rău decât marinarii de pe corăbiile tale.

Faţa lui Nicholas se înroşi. Ochiul lui negru aruncă flăcări spre Miles.

Tânărul spuse repede:

— Nu am spus chiar aşa, domnule.

— Nu-mi pasă ce ai spus, domnule. Eşti stăpân de sclavi?

— Sigur. Toţi moşierii mari sunt.

— I-am văzut în porturile din Africa. I-am văzut înlănţuiţi şi bătuţi, îndesaţi în calele vaselor ca vitele, bărbaţi, femei, chiar şi copii. Îndrăzneşti să-i compari cu marinarii care sunt plătiţi să-şi apere ţara, bine hrăniţi, îngrijiţi, liberi să-şi vadă nevestele şi copiii când ajungem în port. Şi când marinăria lor se încheie, le dau multora de lucru la Trendarrow. Thomas, care şi-a pierdut un braţ, tăiat de o macetă spaniolă. Silvas, care lucrează grădina, deşi are un picior de lemn. Samuel, barcagiul, toţi au fost pe mare cu mine şi…

— Asta spuneam şi eu, domnule, interveni Miles. Oamenii dumneavoastră sunt bine trataţi, ca şi sclavii mei. Dar veţi admite că există ofiţeri cruzi, aşa cum există stăpâni de sclavi cruzi. E la fel în viaţă; există stăpâni buni şi stăpâni răi.

— Sistemul e rău, declară Nicholas. Întregul sistem de a stăpâni alţi oameni ca pe vite, obligându-i să facă ceea ce nu vor.

— Aşa cum fac cei care îi iau cu arcanul pe oameni să-i facă marinari, spuse Miles calm.

Faţa lui Nicholas deveni atât de roşie, încât Caroline se temu de consecinţe. Îi puse o mână pe braţ.

— Mai bine să nu continuăm discuţia asta, sau poate mai târziu, tată. Îşi trase braţul.

— Discuţie! N-am mai auzit aşa o neobrăzare. Şi tocmai de la fiul surorii mele! Făcu un pas spre Miles. Vrei să-mi spui că era de acord cu un astfel de obicei revoltător?

Miles nu cedă.

— Am avut servitori negri în casă ani de zile, inclusiv propria mea doică, la care am ţinut mult. Când a murit, deşi mama avea grijă de mine, mi s-a frânt inima.

Nicholas îl privea, dădu din cap şi murmură:

— Propria mea soră. Atât de blândă.

— Aşa a rămas mereu, iubită de toţi sclavii. Dacă tatăl meu sau eu îi exploatam mai mult decât puteau…

Se întrerupse, căci Caroline ţipă alarmată. Copilul, alergând încă după fluture, se apropia de marginea

cheiului. Trecu pe lângă mâna întinsă a ei şi căzu în apă.

Caroline se apropie.

— Timothy! Timothy, repede!

El îşi scoase haina şi pălăria, îi ceru unui muncitor să-i scoată cizmele şi plonjă în apă. Caroline stătea cu mâinile împreunate, rugându-se în tăcere. Miles îşi scoase şi el haina.

Fără să-l privească, ea spuse:

— N-are rost să încerci să-i ajuţi. Curentul e înşelător. Timothy o va salva, vei vedea.

Îşi puse haina la loc şi spuse resemnat:

— Ai dreptate. Nu ştiu să înot.

Copila era luată de apă. Capul lui Timothy era la câţiva metri de ea când se scufundă. Se scufundă şi el după ea. Se ridică, în braţe cu fetiţa. O luă spre chei. Curentul era puternic.

Unul dintre pescari îşi dezlegase barca şi vâslea spre Timothy. Trase fetiţa în barcă. Barca îl lovi pe Timothy în cap şi se scufundă. În timp ce Caroline suspină disperată, Miles se aruncă îmbrăcat în apă.

— Nebunule, exclamă ea involuntar. Vă veţi îneca amândoi.

După clipe lungi, capul lui Timothy ieşi iar la suprafaţă. Se prinse de barcă. Miles se zbătea în apă, îngreunat de hainele ude. Doi barcagii îl scoaseră şi pe el.

O femeie ieşi în fugă din căsuţă şi luă fetiţa în braţe. Apoi, văzându-l pe Miles scos afară din apă, îngenunche în faţa lui, sărutându-i mâna.

Uitând de teamă, Caroline se mânie de greşeala femeii. Luând mâna lui Timothy, îl trase în faţă.

— Greşeşti, Nancy, spuse ea. Domnul Brencombe ţi-a salvat fiica.

Femeia îi privea confuză pe amândoi. Apoi îşi exprimă gratitudinea faţă de Timothy. Jenat, el murmură:

— Hai, ai grijă de fetiţă. Apa e rece. Nicholas îl bătu pe umăr.

— Bravo, băiete. Şi tu, Miles. Curajos, dar prost, cum a spus fata mea. Sătenii se strânseră în jurul lor. Unul

aduse caii, altul îi aduse cizmele lui

Timothy. El respira greu. Sângele care îi curgea din cap se amesteca printre picăturile de apă, iar în păr avea alge. Totuşi, Caroline se gândi că niciodată nu-l mai iubise ca acum.

— Dragă Timothy, du-te acasă şi schimbă-te. Spune-i lui Thomas să aprindă focul în camera ta.

Piers se apropie cu un obiect zdrenţuit de capătul unei vâsle.

— Cred că e a dumneavoastră, domnule.

Timothy examină peruca distrusă. Apoi, învârtind-o pe deget, râse.

— La naiba, nu ajunge să mă pudrez ca să arăt iar bine. Se întoarse spre Miles, al cărui păr ud se cârlionţase deja lângă urechi. Acest domn e în avantaj. Vino, domnule Courtenay, ne vom zvânta împreună.

Sătenii se dădură la o parte, lăsându-i pe cei doi să plece călare. Urmându-i mai încet alături de tatăl ei, Caroline încerca să-şi pună în ordine sentimentele. Era mândră de Timothy, se bucura că Miles văzuse curajul lui, şi la fel şi Piers. Cât despre Miles… Sfidase avertismentul ei şi raţiunea, sărind în râu îmbrăcat, fără să ştie să înoate. Fusese nebun. Dar curajos. Şi pentru căpitanul Penwarden, curajul scuza multe defecte.

Ar fi vrut ca Miles să fi privit neajutorat, ca şi ea, iar Timothy să nu împartă triumful cu nimeni; ca acest om care era duşmanul ei să nu-i trezească admiraţia şi respectul.

Amelia era încruntată în timp ce cosea. Caroline nu era surprinsă. Nicholas nu anunţase pe nimeni în afară de Miles că venea notarul şi Caroline, nevrând să-i cauzeze neplăceri lui Polly, nu menţionase subiectul. Amelia avu astfel un oaspete în plus cu cinci minute înainte de cină, iar Nicholas insistă ca notarul să rămână la ei peste noapte. Nu mai avu timp să întrebe motivul acestei vizite neaşteptate, nici Caroline nu mai avu ocazia să discute cu tatăl ei, ca să-şi pledeze cauza.

Acum, era prea târziu. După cină, Nicholas îi invită

pe Miles şi pe notar să vină cu el în altă cameră. Timothy, bine dispus ca întotdeauna, nu se supărase că fusese exclus, ci îşi exprimă uşurarea de a nu fi obligat să asculte discuţii despre legi. Faptul că nu-l invitase şi pe el era, după ea, o confirmare a intenţiei lui Nicholas, iar mai târziu îl văzu pe tatăl ei îndesând un document în buzunar la vederea ei.

Cum îi putea face asta? Să-şi încalce promisiunea, să-i înşele încrederea? Oare legăturile de sânge erau atât de puternice încât să şteargă în patruzeci şi opt de ore optsprezece ani de devotament? Nu crezuse că era ceva ce Nicholas n-ar fi făcut pentru fericirea ei, nicio dorinţă pe care să nu i-o îndeplinească. Şi acum, fără să-i spună nimic, îşi schimba testamentul în favoarea străinului, a unui om care nu cunoştea Anglia sau Wales-ul şi nu vorbea corect. Şi care avea deja o sută de mii de acri de pământ.

Timothy sugeră vesel:

— Jucăm cărţi? Bănuiesc că e vreun joc pe care-l ştie şi Piers.

— Ştiu să joc orice, declară băiatul. Şi vă garantez că voi câştiga.

— Atunci să nu jucăm pe mize mari, râse Timothy. Nu mă dau banii afară din casă, momentan. Văzu privirea de avertizare a Carolinei şi murmură: Am uitat că mamei tale nu-i plac jocurile de noroc. În Londra, un bărbat nu e văzut bine dacă nu riscă din când în când la masa de joc.

Amelia lăsă cusutul.

— Voi doi puteţi juca, dar nu pe bani. Vreau ca Piers să-mi povestească despre ţara lui, despre care ştiu atât de puţin şi de care e atât de mândru.

Bătu cu mâna pe scaunul de lângă ea şi Caroline fu la fel de uimită ca băiatul de această schimbare bruscă de atitudine. Nu se putea concentra să joace şi Timothy, tachinând-o, îi spuse că Piers ar fi jucat mai bine.

Dar Piers se simţea în largul lui. Vocea lui era sigură şi răsuna clar.

— Guvernul britanic e atât de încăpăţânat şi nu cunoaşte problemele americane, încât Miles crede că va fi

o revoltă.

— O revoltă? repetă Amelia, oripilată.

— Cu muschete, săbii şi tunuri, adăugă Piers încântat. Dacă are loc în timp ce sunt aici la şcoală, voi fugi şi…

— Vrei să spui că domnul Courtenay se va ridica împotriva guvernatorului, reprezentantul coroanei, împotriva regelui însuşi?

Piers era puţin jenat, dar răspunse cu îndărătnicie:

— Dacă regele greşeşte, atunci Miles şi ceilalţi conducători şi toţi americanii, nu vor avea de ales, nu-i aşa?

Caroline auzi inspiraţia Ameliei, văzu privirea de triumf pe faţa mamei ei şi-şi dădu seama ce vroia să obţină. Aveau totuşi o armă cu care să-l înfrângă pe Miles. Nicholas putea trece cu vederea sclavia. Dar trădarea, în această casă care-şi dovedise loialitatea faţă de coroană de-a lungul vremurilor, nu ar fi tolerat-o.

Caroline se înveseli. Un cuvânt de-al Ameliei şi Miles va cădea în dizgraţie şi va fi probabil dezmoştenit. El şi lăudărosul de Piers vor pleca de la Trendarrow şi toate vor fi ca înainte, ca şi cum n-ar fi venit niciodată.

Nu, nu va fi chiar la fel. Căci apăruse îndoiala, gelozia şi mai ales durerea trădării de către tatăl ei.

Se duse să se culce curând după ce Piers fusese trimis la culcare. Dar nu adormi. Privea în întuneric, auzind-o pe Amelia trecând pe lângă uşă, apoi pasul greu al tatălui ei, voci de bărbaţi. În dormitorul părinţilor, Nicholas va spune ce făcuse; iar mâine va repara totul.

Ce făcuse Nicholas în seara asta? Ce fusese scris, semnat şi pecetluit, lângă paharele de vin de Porto şi pipele de tutun de Virginia? în bibliotecă, în sertarul secret al biroului tatălui ei…

Se dădu jos din pat şi-şi căută halatul şi o lumânare. Deschise uşa cu grijă şi ascultă. Se auzeau mici zgomote de noapte. Un şoarece apăru. Cum era desculţă, nu făcu niciun zgomot când merse spre scări.

Casa scărilor era întunecată, misterioasă. Începu să

coboare, cu inima bătându-i cu putere. O treaptă scârţâi în tăcerea nopţii. Simţi pe cineva în spate. Se întoarse şi deschise gura ca să ţipe. O mână i-o acoperi.

O faţă neagră, cu ochii strălucind, era deasupra ei. Scăpă lumânarea din mână. Când bărbatul o prinse, văzu strălucirea unui cuţit. Se ţinu de balustradă şi simţea că întunericul se învârtea în jurul ei.

Auzi vocea bărbatului în ureche:

— Nu te teme, domniţă. Benjamin nu loveşte pe tine. Benjamin n-a lovit niciodată o femeie în viaţa lui.

Înghiţind în sec, încercă să se controleze. Leşinul trecu. Când el ridică lumânarea, văzu că bărbatul purta o livrea albastră cu faţa argintie şi o perucă albă pudrată; ochii lui negri erau îngrijoraţi.

— Promiţi să nu ţipi? întrebă el.

Dădu din cap că da şi el îi luă mâna de la gură. Îi ceru scuze.

— Eu scuze că te-am speriat, domniţă. Am crezut că eşti un duşman al domnului Courtenay. Prietenii domnului Courtenay spun că are duşmani în toată Anglia, din cauza politicii.

Începând să înţeleagă, Caroline întrebă:

— Eşti servitorul domnului Courtenay?

— Da, domniţă.

Îl studie cu atenţie.

— Eşti sclav?

— Un sclav eliberat, domniţă. Domnul Courtenay m-a eliberat.

— Eşti… eşti educat? întrebă neîncrezătoare.

— Da, domniţă. Ştiu să citesc şi să scriu. Ştiu ceva greacă şi latină. Degetele ei se strânseră pe balustradă.

— Ce faci aici, la ora asta?

— Dorm în faţa uşii stăpânului, domniţă. El dat libertate, tratat ca om alb. Eu vreau murit pentru el.

Caroline îl privi uimită. Apoi, brusc conştientă de felul cum era îmbrăcată, îi smulse lumânarea şi fugi în camera ei.

Casa era ciudat de liniştită când, după ce dormise

până târziu, Caroline coborî scările a doua zi dimineaţă. Află de la Polly că Amelia era încuiată cu tatăl ei. Timothy şi Piers jucau cărţi. Miles nu se vedea.

Apăru servitorul negru. Zâmbi, făcu o plecăciune şi ar fi vorbit cu ea.

Dar ea plecă, jenată de ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

Deci, deja se întâmplase. Nu se îndoia că Nicholas aflase de părerile anti-regale ale nepotului lui şi-l gonise. Deşi nu ştia cât de mânios putea fi tatăl ei, ştia la ce să se aştepte. Când era furios, toţi se fereau din calea lui. Doar Amelia avea curajul să stea lângă el.

Sigur că acum Nicholas avea motiv de supărare şi pentru prima oară simţi că-l înţelegea. Să descopere că unicul fiu al surorii sale iubite era nu numai un proprietar de sclavi, dar şi un rebel!

Încă nu vroia să-l întâlnească. Nici nu vroia să fie prezentă când Miles şi finul lui vor pleca. Nu vroia să-i mai asculte vocea profundă care o atrăgea, împotriva voinţei ei; nici să-şi amintească faptul că o dusese în braţe, cu capul pe umărul lui.

Ieşind din casă pe o uşă lăturalnică, ajunse în grădină. Aşa cum făcea întotdeauna când era tulburată, se duse la capelă.

Mai târziu, ştiu că Miles va fi acolo, privind râul.

Se opri brusc, mişcând o piatră care-i trăda prezenţa. El se apropie şi spuse grav:

— E mai mult decât speram, să vorbim între patru ochi. Dacă aş putea întoarce timpul înapoi cu două zile… Dacă atunci când te-am văzut îngenunchind în faţa altarului, aş fi plecat… îşi duse o mână la frunte. Nu vroiam să aduc nefericirea în această casă. Am sperat să nu afle căpitanul Penwarden despre politica mea. Acum înţeleg dezamăgirea pe care i-am produs-o. Dar tu… Tu eşti prea tânără să te preocupe politica. Ce-am făcut să te nemulţumesc?

Aroganţa îi dispăruse. Ochii lui erau trişti. Acum că era înfrânt şi părăsea Trendarrow, nu-l mai ura.

— Nu persoana ta m-a nemulţumit, ci scopul venirii tale aici.

— Nu înţeleg.

— Ai încercat să mă prazi de ceea ce am mai scump. Încruntându-se, Miles repetă:

— Nu te înţeleg, domniţă.

Aerul lui de inocenţă o făcu să se indigneze:

— Nu ai destul pământ, de ce ai încercat să-mi iei Trendarrow? Se încruntă şi mai tare. Uimirea din ochii lui părea veritabilă.

— Ce te face să crezi că doresc Trendarrow? Ce ar putea să-mi treacă prin gând să-ţi iau căminul?

Ezită, hotărârea ei risipindu-se în faţa expresiei tulburate a feţei lui.

Miles făcu un pas spre ea şi spuse:

— Verişoară Caroline, aceasta ar putea fi ultima dată când vorbim Hai să încercăm să rezolvăm neînţelegerile noastre. Deschise uşa capelei. Aceasta e o casă a Domnului şi în ea, adevărul va triumfa.

Cu reţinere, întră înaintea lui în capelă. Înăuntru, lumina era slabă. Se aşezară pe o bancă. Caroline parcă visa, totuşi în acest loc, ca întotdeauna, îşi găsea pacea interioară.

— Acum te rog, spune-mi, ce rău ţi-am făcut, verişoară?

— Nu sunt verişoara ta, domnule Courtenay. Nu ţi-a spus ta… căpitanul Penwarden asta?

Perplex, Miles dădu din cap că nu.

— Atunci, să-ţi explic.

Ascultă povestea ei fără s-o întrerupă. După ce termină, el tăcu un timp.

Apoi spuse blând:

— Acum înţeleg de ce te-a deranjat venirea mea. Dar totuşi, cum ai crezut că pot fi atât de crud cu tine? Sau că tatăl tău, a cărui lume se învârte în jurul tău, ţi-ar putea face asta?

— Ce altceva puteam să cred? Nu am dreptate? Noaptea trecută, când a venit notarul, nu şi-a schimbat

testamentul în favoarea ta?

— Asta vroia. Dar tu nu aveai de ce suferi.

— Tata şi-ar fi încălcat promisiunea, mi-ar fi luat Trendarrow! Şi spui că nu aveam de ce suferi!

Miles îi luă mâinile în ale sale.

— Calmează-te, micuţo. Nu aveam intenţia să-ţi iau Trendarrow.

Unchiul meu a propus…

Tonul lui o făcea să vrea să protesteze şi mai mult. Miles îi puse un deget pe buze.

— Stai liniştită şi ascultă. Căpitanul Penwarden a declarat că nu ţi-ar putea lua casa şi moşia, căci te iubeşte. A adăugat doar o clauză la testament că dacă mori înaintea lui, sau fără moştenitori, Trendarrow va fi al meu.

Caroline făcu ochii mari. Îi venea să cadă în genunchi chiar atunci şi să ceară iertare că se îndoise de tatăl ei. El nu vroise nicio clipă s-o dezmoştenească. Nici măcar nu-i spusese nepotului său că nu era fiica lui naturală. Iar motivul de a nu discuta problema cu ele era că posibilitatea morţii ei premature sau de a nu avea copii, ca Amelia, le-ar fi cauzat durere. Oare de ce nu avusese încredere în el? în loc de asta, îi răsplătise dragostea cu suspiciune şi reproş.

Văzând-o tulburată, Miles continuă:

— Când unchiul Nicholas a făcut această sugestie, am spus ceea ce vroiam să evit. Deşi vroiam o moşie în Anglia, nu puteam accepta nici cea mai îndepărtată posibilitate ca Trendarrow să-mi aparţină. Se ridică, sprijinindu-se de banca din faţă şi privi fereastra de deasupra altarului. Bănuiesc că l-aş fi bucurat dacă aş fi tăcut, căci nu e normal ca tu să mori înaintea lui sau să nu faci copii. Totuşi, mi-am ascultat conştiinţa.

— Şi i-ai spus că eşti un duşman, un antiregalist?

— Nu e atât de simplu, spuse el, întorcându-se spre ea. Nu sunt duşmanul nimănui, deocamdată. Vrem doar să fim trataţi ca oameni liberi, să ridicăm propriile taxe, să ne facem propriile legi. Politica de succes din Anglia nu poate fi aplicată în America, o ţară tânără care vrea progresul.

Eşti prea tânără să-ţi pot explica.

Ridicându-se, Caroline spuse rece:

— Deşi sunt tânără şi proastă, nu consider că acesta e locul să-mi împărtăşeşti ereziile tale. Îţi amintesc, această capelă a fost construită de către un bărbat care şi-ar fi dat viaţa pentru regalitate.

— Crezi că o spurc cu prezenţa mea? în faţa lui Dumnezeu, cred că opiniile mele, acţiunile mele, sunt la fel de onorabile. Îmi risc viaţa pentru cauza americană la fel cum Harry Penwarden şi-a riscat-o pentru Charles I.

Caroline se opri în uşă, întrebând peste umăr:

— Deci ai duşmani în Anglia, cum a sugerat servitorul ieri? Zâmbi trist.

— Nu mă aştept să găsesc doar prieteni în Londra. Sunt şi trădători printre noi.

— Trădători? E un cuvânt groaznic. O urmă afară, închizând uşa cu grijă.

— Atunci, uită şi uită-mă. Nu, nu pe mine, ci ceea ce reprezint în ochii tăi. Adu-ţi aminte de mine din când în când, dacă vrei, ca despre un om care vrea să îndeplinească un vis. Şi în schimb a găsit alt vis, frumos, dar imposibil, şi a văzut chiar şi soarele strălucind mai tare când ai crezut că sunt altcineva.

Caroline stătea nemişcată pe poteca îngustă de deasupra râului. Nu se auzea niciun alt sunet pentru ea, decât vocea lui, plină de dorinţă. Părul lui blond contrasta cu verdele copacilor şi-şi aminti că-l considerase că avea culorile toamnei. Toamna care păstra tristeţea trecerii verii şi perspectiva iernii lungi şi grele.

Parcă era într-un vis. Ştia că râul se zbătea la baza stâncii, simţea porumbeii gângurind în grădină. Simţea poteca sub picioare, piatra aspră a zidului capelei sub degetele ei. Restul era ca un vis. Miles o privea în ochi. Îşi ridică braţele spre ea.

Ea se apropie, condusă de o voinţă care nu părea a ei, simţind că soarta adusese ceea ce avea să se întâmple.

Se auzi un strigăt aspru printre copaci, rupând vraja. Caroline privi peste râu, de unde venise sunetul. Un bărbat

conducea doi boi la o baltă, un câine lătra la picioarele lui. Strigă un salut în timp ce o barcă se apropie. Lumea zilnică o cuprindea, lumea pe care o cunoştea, sigură şi liniştită.

Tremură gândindu-se ce nebunie era să facă. Evitând privirea lui Miles, spuse:

— M-ai minţit că motivele tale au fost cele mai nobile. E adevărat că, refuzându-ţi-se toată moştenirea, orgoliul te-a împins să refuzi şi clauza aceea?

Miles îi prinse mâna şi-i ridică bărbia, obligând-o să-l privească în ochi.

— Tot mai eşti suspicioasă. Chiar dacă ţi-am spus în faţa lui Dumnezeu că nu doresc Trendarrow, sau să te rănesc?

Timothy nu-i vorbise niciodată aşa, nici n-o strânsese de mână.

— Cum îndrăzneşti? spuse ea mânioasă.

— Tu îndrăzneşti, domniţă. Să faci ceea ce n-a mai făcut nimeni. Să spui că sunt mincinos. Şi doar o clipă după ce erai gata… Şi ce mai contează?

Îşi frecă încheietura mâinii pe când el se îndepărtă şi privi râul. Umerii îi căzuseră, mâinile îi atârnau pe lângă corp. Carolinei îi trecu supărarea. În loc, simţi tristeţe şi dor. Îşi împreună mâinile, stăpânindu-se să nu-l atingă.

În cele din urmă spuse:

— Aveam toate motivele să cred că vroiai să capeţi Trendarrow. Căci tu însuţi ai admis asta.

— Cum adică?

— Vorbeam lângă eleşteul cu nuferi. Ai spus: „Cu timpul, voi găsi o soţie care să-mi dea un fiu pentru Trendarrow-ul meu”.

Era şocat, apoi înţelese:

— Nu mă refeream la acest Trendarrow, Caroline. Trendarrow-ul meu e în Virginia. Aşa a numit mama mea căminul nostru. Dacă m-ai fi întrebat atunci… Se opri, apoi spuse: Chiar după asta ai leşinat. Îi luă mâna în ale lui, ţinând-o atât de blând încât şi-ar fi putut-o trage, dacă ar fi vrut. Iartă- mă. Acum înţeleg de ce te-ai îndoit de mine.

Am venit în pace, să văd căminul mamei mele. Nu ştiam dacă mai locuiau rudele ei aici, sau dacă să mă prezint. Am fost primit ca un fiu regăsit şi m-am simţit bine. Totuşi, am adus supărare, mai ales pentru tine.

Caroline spuse repede:

— Eu am greşit. Mi-e ruşine că m-am îndoit de tatăl meu şi că te-am judecat greşit. Erai oaspete, un străin. Şi te-am tratat aproape ca pe un duşman.

— Aşa cum mă consideră tatăl tău şi s-ar putea să mă consideri şi tu într-o zi.

Caroline îşi duse mâinile la obrajii roşii.

— Nu, niciodată. Orice politică ai face, care pe bună dreptate spui că nu o înţeleg, ai fost bun cu mine. Chiar şi acum, ai luat asupra ta vina pentru suspiciunile mele. Te rog să mă ierţi. Îţi doresc numai bine în viitor.

— În viitor? Privi peste râu la fermierul cu boii. Viitorul e întunecat. Trecutul e luminos. Cât despre prezent… Ochii lui erau disperaţi. Într-o oră, voi pleca din viaţa ta. Fii fericită, micuţă Caroline. Fii fericită în căsătoria ta, cu copiii tăi, aici, în siguranţa Trendarrow-ului. Îmi voi aminti de tine aşa cum te-am văzut întâia dată, cu faţa plină de lumină şi de bucurie; cu rochia verde, parte a pădurii, a visului meu. Aşa cum eşti acum, şi vei fi mereu, deşi acum faţa ţi-e umbrită.

Nu avu curajul să-l privească în timp ce-i săruta mâna.

— Adio, mică verişoară, murmură el cu vocea frântă. Dumnezeu să te aibă în pază.

Plecase. Înainte ca ea să-i poată răspunde, înainte să-şi poată şterge lacrimile. Paşii lui se pierdură pe potecă. Îşi duse mâna la gură şi-i rosti numele iar şi iar. Doar porumbeii îi răspunseră, oftând din copaci.

Capitolul 4

Miles stătea în biblioteca locuinţei pe care o închiriase la Londra, bătând cu pana de scris în degete, încruntându-se la foaia de hârtie goală de pe birou. Era cald, se anunţau tunete. Zgomotul şi mirosul oraşului aglomerat intrau pe fereastra deschisă. Îi era dor de

Virginia, de o plimbare călare pe plantaţia sa în răcoarea dimineţii sau pe strada Ducele de Gloucester din Williamsburg spre taverna Raleigh pentru un pahar de punci şi discuţii plăcute, după o sesiune a Casei Reprezentanţilor la Capitoliu.

După o astfel de întâlnire, se decisese să plece în călătorie: să viziteze casa mamei lui, să-şi contacteze agentul de vânzări din Londra; înainte de toate, să facă tot ce putea pentru a evita ruptura de Anglia, care pentru mulţi colonişti era doar o chestiune de timp.

Totuşi, cum putuse spera să reuşească acolo unde bărbaţi ca Benjamin Franklin dăduseră greş? Era printre cei mai tineri membri ai Adunării, de orientare moderată, sperând totuşi că vocile lor puteau fi auzite, deşi revolta se pregătea.

Până acum, aici în Londra, nu i se permisese nici măcar o şoaptă în sprijinul compatrioţilor săi. În ciuda scrisorilor de recomandare, a rapoartelor oficiale care-i fuseseră încredinţate, fusese evitat şi i se ceruseră scuze că nu fusese primit de vreun membru al guvernului britanic. Mâine, spuneau, poate va fi ocazia mâine. Chiar whig-ii, pe care i-i prezentase domnul Franklin, erau de neimpresionat, nepăsându-le că răbdarea coloniştilor avea o limită.

Experienţa lui în Londra fusese amară. Pe străzile din Williamsburg, lumea îl saluta. Era un oaspete frecvent la palatul guvernatorului. Pe moşia lui avea autoritatea supremă. Aici era un nimeni, un necunoscut, un

„colonist” indezirabil, un producător de probleme.

Îi spusese Carolinei că-şi riscă viaţa. Viaţa lui, descoperise cu tristeţe, nu avea suficientă importanţă ca să producă cea mai mică îngrijorare guvernului britanic. Trebuia să fii un orator înfocat, ca Patrick Henry, ca să-ţi atragi mânia guvernatorilor.

Chiar şi viaţa lui la Trendarrow se dovedise o greşeală. Cât despre verişoara Caroline, care nu era verişoara lui naturală…

Miles lăsă pana şi se duse la fereastră, privind cerul

plumburiu. Ce joc al sorţii o făcuse să îngenuncheze în capelă, chiar la sosirea lui la Trendarrow? De ce nu plecase atunci, lăsând-o să se roage, fără să-i vorbească, fără să-i rămână în memorie trupul ei micuţ şi cald în braţele lui şi părul ei mătăsos când o dusese în casă după ce leşinase?

Fulgeră, alungându-i gândurile tandre. Apoi se auzi tunetul, ca un sunet de tun ce avea să urmeze.

Furtuna era la fel ca dispoziţia lui, şi pentru prima oară în viaţă, Miles se recunoscu învins. Era posibilă o singură decizie.

Să ia prima corabie spre casă şi o dată ajuns la Tidewater, să-şi pună treburile în ordine şi să-şi îndeplinească datoria de ofiţer în miliţie, pregătindu-se pentru confruntarea care părea inevitabilă.

Vru să sune să vină servitorul, dar faţa lui Benjamin apăru deja în uşă.

— Aveţi un oaspete, domnule. Căpitanul Penwarden e aici, cerând să vă vadă.

Nicholas intră cu zgomot, scoţând fum, făcându-şi vânt cu o batistă. Era atât de roşu că Miles se grăbi să-l ajute să se aşeze pe un scaun. Îi spuse neliniştit:

— Sper că animozitatea împotriva mea nu vă va împiedica să beţi un pahar de vin cu mine.

Nicholas se lăsă greu în scaun, aranjându-şi eşarfa.

— Aş dori vin de Madeira. Se lăsă pe spătar, dându-şi pe spate peruca de pe fruntea lucitoare. Asta mă face conştient de vârsta mea, vremea asta fierbinte. E o zi să stai pe marea liniştită, nu să cauţi un nepot renegat. Mormăi cu satisfacţie în timp ce sorbi din vin, în timp ce Miles aştepta o explicaţie a vizitei lui.

După ce Benjamin ieşi, Nicholas spuse brusc:

— Văd că negrul e încă lângă tine.

— De ce n-ar fi?

— Sclav eliberat, nu-i aşa?

— Aşa e. Dar dacă l-aţi întreba pe Benjamin care e cea mai scumpă dorinţă a lui, pun pariu că va spune că e să moară în serviciul meu la Trendarrow. Trendarrow-ul

meu, pe râul James, nu pe Tamar, adăugă grăbit.

Nicholas întinse paharul ca să i-l reumple.

— Dacă ai spune că eşti împotriva sclaviei, m-aş simţi mai bine, Miles. Insişti asupra egalităţii în această revoltă pe care o coci. Cum împaci asta cu sclavia?

— Niciun om, niciun sistem, nu sunt perfecţi, domnule. Cred că, în timp, nu vor mai fi aduşi sclavi în America. Sunt deja voci împotriva acestei practici. Dar deocamdată avem probleme mai mari.

— Şi ai anunţat Camera Comunelor de asta? Ai convins guvernul, ai obţinut independenţa coloniei?

Degetele lui Miles se strânseră pe piciorul paharului.

— Nu, domnule. În Londra sunt doar un peşte mic într-un eleşteu mare.

— În Virginia eşti un peştoi mare, nu-i aşa?

Miles confirmă, iar Nicholas îşi întinse picioarele.

— M-am gândit la asta. Eşti încăpăţânat. Nu vrei să cedezi deloc, deşi m-ai mâniat.

— Nu sunt duşmanul dumneavoastră. Dacă am fost nepoliticos…

— N-ai fost. Tocmai asta mă doare. Nici măcar n-ai ridicat vocea. M-ai făcut să mă simt prost. Asta te-au învăţat la facultatea din Williamsburg, nu-i aşa? Să nu-ţi pierzi niciodată cumpătul?

— Încerc să trăiesc ca un gentleman din Virginia, după un cod al bunelor maniere stabilit de colonelul George Washington, care spune să respectăm toţi oamenii.

Nicholas sări în picioare.

— Doamne sfinte! Probabil că ai auzit de asta de la bunicul tău. Am uitat, nu l-ai cunoscut. Spune-mi, codul ăsta altruist e de acord să te bucuri de viaţă, căci eşti tânăr şi sunt multe femei frumoase?

Relaxându-se puţin, Miles spuse cu grijă:

— Am înclinaţiile naturale ale unui bărbat, domnule. Nicholas se lovi cu palma pe genunchi:

— Mă bucur să aud asta. Începusem să cred că eşti prea fandosit pentru un marinar obişnuit ca mine. Îşi scoase pipa din buzunarul mare. Trase din ea, apoi îi făcu

cu ochiul. Îţi fac vânzare, observi. O iarbă plăcută, tutunul. Stai jos, Miles. Îmi înţepeneşte gâtul să întorc capul după tine.

Miles râse, acceptând cu uşurare faptul că unchiul său se împăcase cu el.

Se aşeză, turnându-şi încă un pahar cu vin.

— Mă bucur că aţi venit. Când m-aţi gonit, mă temeam…

— Da, da, ştiu. Credeai că nu ne vei mai vedea vreodată. Dar la vârsta mea, vreau să dorm bine noaptea. Faţa surorii mele apărea din întuneric, plină de reproş. Eram nedespărţiţi, Miles. Cum ea a născut fiul pe care eu niciodată… fiul pe care mi l-am dorit, ar fi fost deplasat să continuu să-ţi port pică. Chiar dacă nu avem aceleaşi păreri, chiar dacă dezaprob politica ta, eşti totuşi fiul lui Mary. Eşti totuşi un Penwarden.

Bănuind că vrea să atace din nou subiectul testamentului, Miles spuse repede:

— Domnule, problema Trendarrow-ului…

— Deocamdată nu mă preocupă Trendarrow. La urma urmei, Caroline e sănătoasă şi s-ar părea că se va mărita anul ăsta. Viitorul familiei mele pare destul de sigur.

Miles îşi privi mâinile împreunate, temându-se să nu-şi trădeze tulburarea la menţionarea căsătoriei Carolinei.

Nicholas se aplecă în faţă şi-l atinse pe genunchi cu coada pipei.

— Am venit la Londra ca să ne împăcăm, băiete. Şi ca să te ajut. Deşi nu sunt de acord cu cauza ta, îţi admir tenacitatea. Bănuiesc că nu prea ai avut succes, nu-i aşa?

Trist, Miles dădu din cap că aşa era.

— Mai mult, ai fost ignorat, dispreţuit? Din nou Miles dădu din cap.

Nicholas îşi îndreptă umerii.

— Asta se va termina. Nicio rudă de-a mea nu va fi ignorată. Îţi voi da scrisori de recomandare, te voi prezenta personal…

— Nu, domnule. Sunteţi amabil, dar n-am intenţia să profit.

— Atunci, eşti un încăpăţânat. Asta am auzit despre voi, coloniştii.

Orgoliul vostru blestemat vă face imposibili.

— Mi-a mai rămas doar puţin orgoliu pentru ultimele trei săptămâni, răspunse Miles trist.

— Prostii! Vei fi orgolios cât vei trăi. Am studiat oamenii, Miles, în toate condiţiile. Şi spun, nimic nu te va încovoia. Eşti la fel ca mama ta. Pedepse, întâmplări nefericite, o îndoiau ca pe un arc de oţel. Cum treceau, cum se îndrepta.

— Aşa e, reflectă Miles. Când tata a fost ucis, am crezut că va fi distrusă. Dar a muncit şi mai mult, şi-a asumat şi alte responsabilităţi.

— Femeile triste n-au nevoie de odihnă. Nicolas trase adânc din pipă şi privi fumul. Nici bărbaţii. Acţiune. Aceasta e singura soluţie. Tăcu puţin. Dar ne abatem de la subiect. De dragul mamei tale, vreau să-ţi arăt partea plăcută a Londrei. Nu te pot lăsa să te întorci în sălbăticia ta cu ideea că suntem la fel de neprimitori ca sălbaticii voştri. Şi mie mi-ar plăcea puţină distracţie la Londra. Dar soţia mea…

— Nu e cu dumneavoastră?

— Ba da. Când Caroline m-a rugat s-o iau cu mine, sigur că Amelia… Miles nu se putu abţine.

— Fiica dumneavoastră e şi ea aici?

— Da. Deşi nu cred că-ţi va face plăcere. S-a purtat urât cu tine la Trendarrow. Cred că a fost geloasă pe tine, mai ales c-ai apărut de ziua ei. Femeile sunt suspicioase.

Miles, apropiindu-se de fereastră în timp ce ploaia începu, spuse prevăzător:

— Înainte de a pleca de la Trendarrow, m-am împăcat cu ea. Totul a fost o neînţelegere.

Nicholas se bătu cu palma pe genunchi.

— Ar trebui să fii mai discret, băiete. Abordarea directă o poţi folosi cu o servitoare, dar nu ţine la Caroline.

— Domnule! Nu m-am gândit…

— Dacă nu te-ai gândit, nu eşti un bărbat adevărat, spuse Nicholas blând. E o fată frumoasă, nu-i aşa? Are

toate farmecele feminine. Are inima caldă, e veselă. De fapt, e tot ce Amelia nu e. Dacă o fată precum Caroline nu-ţi face inima să bată mai repede, Miles, nu te recunosc ca rudă. Haide, fii sincer.

— Nu e nevoie să mă dezmoşteniţi din cauza asta, unchiule Nicholas.

Caroline are toate calităţile pe care le admir la o fată. Dar…

— Dar ce?

— Am înţeles că e promisă domnului Brencombe, că logodna ei…

— E ceva ciudat, îl întrerupse Nicholas, gesticulând cu pipa. De ziua ei era plină de planuri de nuntă, încercând să ne convingă să se logodească imediat. Totuşi, acum…

Miles se aplecă în faţă.

— Acum?

Nicholas pufăi gânditor din pipă, încruntat.

— Pare să vrea să lase totul pe mai târziu. Când soţia mea i-a spus că ar trebui să amâne anunţarea logodnei, fata s-a bucurat.

Faţa lui Miles era impasibilă, deşi inima îi bătea cu putere.

— Şi domnul Brencombe? A fost de acord cu această amânare? Nicholas flutură pipa în aer.

— O, el va fi de acord cu orice sugestie a Carolinei. Un tânăr amuzant şi prietenos. N-ar rezista o zi pe mare.

— Nu e lipsit de curaj, îi reaminti Miles. Când fetiţa a căzut în râu…

— Nu, nu e laş, se ridică Nicholas şi-l bătu cu coada pipei pe braţ. Dar o să-ţi spun ceva. Nu i-ar fi trecut prin cap s-o ajute pe fetiţă dacă fiica mea nu l-ar fi îndemnat. Are nevoie de cineva care să gândească pentru el, să ia decizii. E potrivit pentru Caroline, bănuiesc, căci ea ţine la el şi-i place să iasă totul cum vrea ea. Dar nu e bine să cânte găina.

Se opri la uşă, scărpinându-se sub perucă.

— Ei, uite c-am uitat un motiv al vizitei mele. Avem bilete pentru teatrul din Drury Lane în seara asta. Vii cu

noi? Bine. Stăm în casa lordului Brencombe, pe strada Conduit. Mă tem că el e prea bolnav să locuiască acolo. Servitorii nu sunt cum ar trebui, dar e confortabilă şi Timothy e generos cu vinurile din pivniţă.

Îmbrăcată cu rochia vişinie pe care o purtase de ziua ei, cu bijuterii în păr şi un evantai la încheietura mâinii, Caroline intră în salonul viitorului ei socru şi făcu o plecăciune către Miles. Observă cu încântare că el purta costumul purpuriu, avea părul pudrat şi cârlionţat.

Hotărâtă să-i arate că prostia pe care fusese gata s-o facă lângă capela din Trendarrow era acum ferm alungată din mintea ei, spuse:

— Bună seara, vere Miles. Mama m-a trimis să-ţi ţin – companie până e gata.

Purtarea ei nu avu efectul dorit. Miles era încântat că fusese directă, fără să se prefacă surprinsă că-l vedea. Sărutându-i mâna, el spuse grav:

— E o mare plăcere să te revăd, nu speram asta.

— Să uităm ce s-a întâmplat mai demult, domnule. Vreau să te consider vărul meu care locuieşte departe, pe care vreau să-l întovărăşesc în scurta lui vizită în ţara noastră.

Miles nu-şi putu opri râsul.

— Iartă-mă, mică verişoară, o rugă el, văzând-o şocată. Acum eşti ca un copil fermecător. Apoi eşti o domnişoară perfectă. Nu fi jignită. Acest amestec e încântător.

Hotărârea ei slăbi puţin. Dar vroia să fie stăpână pe situaţie. Se aşeză pe sofaua franţuzească, întinzându-şi poalele rochiei, astfel încât nu mai era loc lângă ea. Miles îşi trase un scaun lângă sofa.

— Domnul Brencombe vine? întrebă el ca din întâmplare.

— În seara asta, nu. Lui Timothy nu-i place teatrul. S-a dus la un meci de box. Văzând încântarea din ochii lui, continuă repede: Sunt… sunt sigură că-ţi va plăcea piesa; că vei putea urmări ceea ce vor să spună actorii. Îţi voi spune când poţi aplauda şi… De ce zâmbeşti?

— De acest nou rol al tău, verişoară. Acela de profesoară. Bineînţeles că nu sunt aceleaşi obiceiuri în teatrele din ţara ta şi cele din a mea.

Făcu ochii mari de surpriză.

— Teatre? în ţara ta?

— Bineînţeles, domniţă. Avem teatru în Williamsburg. Ultima piesă pe care am văzut-o acolo a fost „Negustorul din Veneţia”, de Shakespeare.

Deschise evantaiul, jenată.

— Şi ce distracţii mai aveţi acolo, domnule? Sunt cam ignorantă.

— Nu-ţi face probleme. Mulţi din Anglia nu ştiu, spuse el amar. Felul nostru de viaţă nu e mult diferit de cel din patria mamă. Facem vizite vecinilor, ca şi voi, ne distrăm prietenii cu muzică şi cărţi de joc sau un meci de crichet. Bărbaţii joacă zaruri în taverne, în timp ce doamnele lor vizitează magazinele lui Miss Hunter din Williamsburg. Sunt curse de cai, vânătoare, instrucţie cu miliţia; se dansează la Taverna Raleigh. Când Adunarea e în sesiune, sunt baluri oficiale la palatul guvernatorului. Viaţa noastră nu e plicticoasă.

Îl privi cu ochii mari.

— Şi tu poţi să intri la rezidenţa guvernatorului?

— Sigur. Mai ales că lordul Dunmore are trei fete nemăritate.

— Sunt… frumoase?

Miles se sprijini pe spătar, desfăcându-şi mâinile.

— Ce să-ţi spun? Dacă spun că sunt, asta te va supăra. Dacă le declar urâte, vei bănui că te mint. Ştiu în ce bucluc pot intra atunci când o domnişoară mă pune să descriu înfăţişarea alteia.

Strânse evantaiul.

— Se pare că ştii multe despre sexul slab. Zâmbind, remarcă:

— Ca burlac bogat şi important, am nevoie de asta. Altfel aş fi fost păcălit de mult.

— Aşa consideri căsătoria, o păcăleală?

— Nu, dacă e din dragoste. Dar am întâlnit multe

tinere care deşi zâmbeau inocent cu buzele, priveau peste umărul meu la plantaţia mea, evaluând-o.

Caroline continuă să privească evantaiul din poală.

— Pari deziluzionat, cinic.

— Experienţa m-a făcut aşa. Am descoperit că şi în Londra, mamele cu fete de măritat sunt gata să treacă cu vederea că sunt un colonist demn de dispreţ, de dragul averii mele. Omul care sunt, ce reprezint eu, nu contează pentru ele, nici pentru fetele lor proaste. Văzând că ea era încurcată şi nu ştia ce să răspundă, îi luă mâna. Iartă-mă, mică verişoară. Sunt hotărât să- mi las tristeţea deoparte în seara asta, nu să-ţi stric buna dispoziţie.

Întrebă ezitant:

— Atunci, îi urăşti şi tu pe englezi, ca Piers?

— Nu, nu-i urăsc. Am părinţi englezi, dacă-ţi aminteşti. Mă disperă orbirea lor, ignoranţa privind ceea ce se întâmplă în afara micii lor insule, mai ales în America. Oamenii voştri importanţi continuă să se poarte de parcă suntem doar puţin mai buni decât sălbaticii. Perpetuează mitul că suntem foşti deţinuţi, o mulţime neajutorată dependentă de bunăvoinţa regelui şi de mercenarii britanici. Sunt şi câţiva, nu zic, ca lordul Chatham şi domnul Edmund Burke... Ah, Caroline, de ce nu mă opreşti? Cred că sunt destul de plicticos pentru tine, nu mai e nevoie să fiu şi acru.

Privindu-l, ea spuse:

— Nu te consider niciuna, nici alta, Miles. Aş vrea să înţeleg, dacă pot. Mi-ai spus că eşti la fel de englez ca mine. Totuşi vorbeşti ca un străin, când spui „ţara ta şi a mea”. Nu face Virginia parte din Imperiul Britanic? Nu sunteţi şi voi supuşii regelui George, ca noi? Vorbeşti aceeaşi limbă, porţi aceleaşi haine şi aveţi aceleaşi obiceiuri şi cultură. Unde e diferenţa care te face să ne priveşti aproape ca pe inamicii tăi?

Ochii Carolinei erau serioşi, era puţin încruntată de concentrare. Miles întrebă:

— Să-ţi spun despre economie şi politică?

Ea desfăcu încet evantaiul în poală şi urmări cu un

deget modelul lui.

— Mă întreb câteodată dacă lumea mea nu e prea strâmtă, prea izolată; dacă nu teama mă ţine la Trendarrow. Fără pă… fără căpitanul Penwarden şi doamna Penwarden nu sunt nimic, nu am nimic.

— Îl ai pe Timothy Brencombe, îi aminti el. Caroline se încruntă şi mai mult.

— Dar Timothy face parte din Trendarrow. Când ne vom căsători, va locui acolo.

Miles ridică sprâncenele.

— A fost de acord cu asta?

— Da. M-a contrazis puţin. Dar opunerea lui n-a durat mult. Mereu cedează. Bineînţeles, vom petrece timpul şi la conacul lui din Sampford Folliott şi aici la Londra.

Miles se ridică. Stând cu spatele la ea, o întrebă:

— Asta doreşti de la mariajul tău? Orice ai sugera, soţul tău trebuie să se supună. El să cedeze. Nu tu, nu-i aşa?

Caroline simţi fiori pe şira spinării. Avea ideea stranie că de răspunsul ei depindea viitorul. Nu spusese şi Amelia acelaşi lucru, în dimineaţa zilei ei de naştere. „E datoria unei femei să-şi urmeze soţul la casa lui, nu invers”. De ce încercau amândoi s-o facă să se îndoiască, să-i întunece fericirea din imaginaţia ei?

Îl privi în ochi şi spuse răspicat:

— Aşa mă înţeleg cu Timothy. El e mai fericit astfel şi e datoria unei soţii să-şi păstreze soţul fericit, nu-i aşa?

Miles nu-i răspunse; continua s-o privească în ochi. În cele din urmă, ea privi în altă parte şi-şi închise evantaiul nerăbdătoare.

— Cred că mă compari cu mama ta. Fără îndoială, sunt în dezavantaj. Miles se lăsă pe un genunchi lângă ea, luându-i mâinile într-ale lui.

Spuse blând:

— Eşti atât de uşor de rănit, micuţo. E bine să te măriţi cu Timothy. Vei naviga cu el pe o mare liniştită, nu pe Atlanticul periculos, nu vei înfrunta furtunile şi

greutăţile pe care mama ta le-a înfruntat. Fii mulţumită. Pentru tine, va fi bine.

Caroline tremura, nu ştia dacă era pentru că o ţinea de mână sau din cauza fiorului simţit. Panicată, se gândi că nu-l va putea uita niciodată. Chiar atunci când îl consider duşmanul meu, nu-l pot un. E o legătură între noi, care…

Uşa se deschise. Amelia avea buzele strânse, ochii întunecaţi de dezaprobare. Miles se ridică şi, făcând o plecăciune, spuse calm:

— Admiram modelul de pe evantaiul domnişoarei Penwarden. Bănuiesc că e chinezesc. Soţul dumneavoastră probabil că a adus multe astfel de obiecte fermecătoare din străinătate.

Nicio situaţie, se gândi Caroline, nu-l putea face să-şi piardă calmul. Şi îşi aminti, cu un resentiment brusc, cum intrase sigură pe ea în această cameră, hotărâtă să-l joace pe degete, ca pe Timothy. Timothy, de când îl ştia, n-o tulburase niciodată aşa.

Piesa se terminase. Dacă l-ar fi întrebat cineva despre ce era vorba în ea, Miles n-ar fi ştiut ce să răspundă. Privise în gol scena. Dar atenţia lui era la fata de lângă el. Era conştient de liniştea ei fermecătoare, de râsul ei, de batista dusă la ochi. Mai presus de toate, era conştient de apropierea ei. Umărul ei gol îi tenta degetele; linia gâtului ei sub părul mătăsos era o încântare pentru simţurile lui. Totuşi, ce putea ea şti despre tentaţie, de dorinţa pe care o putea trezi, când experienţa ei cu bărbaţii se limita la

Timothy Brencombe, pe care îl privea ca pe un frate? Izolată la Trendarrow, crescută de un tată desfrânat şi de o mamă frigidă, de unde să ştie ce bucurie ar aduce o căsătorie adevărată, aşa cum văzuse el la părinţii lui?

Putea să fie responsabil de trezirea ei, de teama, de anxietatea pe care i le-ar fi produs, de conflictul credinţei ei faţă de mai multe persoane? Nu era mai bine să plece imediat şi s-o lase pe prinţesă dormind în turnul ei de iluzii de adolescentă, mulţumită de lumea ei îngustă şi sigură?

Miles urcă în trăsura lui Nicholas şi se aşează în colţul

opus Carolinei, trăgându-şi picioarele lungi, ca să n-o calce pe rochie. O văzu zâmbind, cu ochii încă strălucitori de emoţie.

Caroline exclamă veselă:

— Cred că niciodată nu m-am distrat mai bine. Nu e aşa c-a fost frumos, mamă?

Amelia privi pe fereastră.

— Piesa a fost bine jucată şi semăna cu viaţa reală. Pentru mulţi, inima dictează înaintea datoriei.

Nicholas tuşi.

— Niciodată n-am înţeles de ce ar vrea un bărbat să se facă actor. Să meargă ţanţoş pe scenă şi să vorbească tare.

Caroline îl înţepă:

— Nu aşa faci şi tu pe punte, tată? Nicholas se bătu pe genunchi.

— Trebuia să mă gândesc că vei răspunde, domnişoară. Se întoarse spre Miles. Iată care e urmarea faptului că-i permit unei tinere să mă joace pe degete. Mă tachinează, râde de mine…

— Tată! Ştii că te stimez, că te respect…

— Ei, haide, copilă. Nicholas se aplecă şi o mângâie pe mână. Şi eu te respect. Nu te supăra.

Caroline făcu un efort să zâmbească, dar era jenată. De ce era atât de sensibilă? De ce-i păsa de părerea lui Miles despre ea? în câteva săptămâni, el va părăsi Anglia şi era puţin probabil să-l mai vadă vreodată. La acest gând, i se tăie respiraţia. Bucuria i se risipi.

Nu prea vorbi restul drumului. Când trăsura se opri în faţa casei închiriate de Miles, se trase în colţ, departe de lumina torţei, care ar fi dat-o de gol, şi abia şopti „Noapte bună”.

Miles găsi o scrisoare de la Piers. Băiatul era încurcat de felul cum fusese primit în Anglia. Obişnuit, ca membru al unei familii conducătoare din Virginia, să fie respectat de copiii negustorilor şi meseriaşilor, se trezi dispreţuit şi ironizat de noii lui colegi de şcoală. Îi scria că doar unul fusese prietenos cu el: Paul Hardacre, fiul unui

bancher, care este sortit, spre invidia lui Piers, să devină militar.

Miles citi printre rânduri, recunoscând sub bravada băiatului singurătatea. Îşi aminti zilele lui de şcoală la William şi Mary College din Williamsburg, fericit printre băieţii cu acelaşi statut social ca al lui, cu aceleaşi mentalităţi; vacanţele petrecute în casele confortabile şi elegante ale marilor cultivatori de pe vremea când viaţa era liniştită şi uşoară. Înainte ca guvernul britanic să-i pună la grea încercare, punând taxe mari, dând legi imposibile, ignorându-i de departe.

Lăsă scrisoarea să cadă. Nu avea ce să facă pentru Piers, decât să-l sfătuiască să fie răbdător şi reţinut. Nu avea ce face, mama lui vroia să fie educat în Anglia. Pentru el, situaţia era stabilită. Era loial patriei lui. Asta îi rezerva viitorul. Acolo trebuia să-şi caute soţie, una obişnuită cu pământul vast din Tidewater, nu cu izolarea unei văi din Ţara Galilor; una care să accepte discuţii despre indieni, sclavi şi preţul tutunului ca parte a vieţii zilnice; una care să nu se teamă de viaţă sau de dragoste.

Se aşeză la birou şi-şi luă pana. Cuvintele negre ca gândurile lui umpleau hârtia.

„Către Şeful Camerei Comunelor, din Williamsburg, Virginia Domnule,

Cu cel mai mare regret vă informez că misiunea mea, din partea dumneavoastră şi a concetăţenilor mei din Virginia, a eşuat. Gurvernul britanic e surd în refuzul său fanatic de a ne asculta cererile. Mă îndoiesc că lordul North citeşte măcar rapoartele noastre. Iar regele, nu cred că se uită măcar pe petiţiile noastre umile, pe care apoi le foloseşte să-şi aprindă pipa cu tutunul al cărui preţ a scăzut atât de mult înât vom ajunge în închisoarea datornicilor.

Nu văd altă soluţie decât să ridicăm armele, aşa cum ne-a spus adesea Patrick Henry. Intenţionez să-mi rezolv afacerile aici cât mai repede şi să mă întorc să lupt.

Semnă furios şi îşi puse sigiliul atât de hotărât, încât biroul scârţâi. Răspunse ciocănitului la uşă al lui Benjamin.

Servitorul negru traversă camera în tăcere şi se opri lângă el.

— Cred că ar trebui să vă spun ceva despre poştaş, domnule Courtenay.

— Ei bine?

— Când a adus scrisoarea aceea de la conaşul Piers, a fost oprit la picioarele treptelor de la intrare.

— Oprit?

— Da, domnule. Un bărbat s-a apropiat şi a vorbit cu el, apoi i-a dat nişte bani. Apoi poştaşul i-a dat scrisoarea s-o citească.

Miles se ridică, încruntat.

— Era doar o scrisoare, Benjamin? Aceasta, de la conaşul Piers?

— Da, domnule. Sunt sigur. Bănuiţi că bărbatul acela căuta o scrisoare din America? Credeţi că era un spion?

Gânditor, Miles răspunse:

— Da, cred că era. Poate că, la urma urmei, nu sunt un peşte atât de mic.

— Când plecăm acasă, domnule Courtenay? Nu-mi place Anglia, nici vremea rece, nici oamenii reci. Nu e bine pentru noi aici, domnule.

Miles puse o mână pe umărul negrului.

— Am o scrisoare pe care vreau s-o trimit cu primul vapor din Londra şi vom pleca şi noi din Plymonth.

Servitorul arăta încurcat.

— De ce mergem până la Plymonth, când pleacă vapoare din Londra?

Miles se depărtă, privind cu ochi goi hârtiile de pe birou. Chiar aşa, de ce spusese Plymonth? Apoi, în timp ce privea scrisoarea pe care abia o scrisese, îşi dădu seama şocat, ideea era deja în mintea lui. De ce ar mai fi scris, dacă s-ar fi întors imediat?

Lumina lumânării căzu pe inelul cu pecete pe care i-l dăduse Nicholas, inelul cu blazonul familiei mamei lui. Familia Penwarden din Trendarrow. Toată copilăria aceste cuvinte îl obsedaseră, prevestiseră visul care îl adusese pe stânca de deasupra Tamarului. O găsise acolo, dragostea

lui, şi de acolo trebuia să-şi ia rămas-bun de la ea. Nu aici în Londra, cu Timothy Brencombe lângă ea. Ci lângă capelă, unde păstra în minte imaginea ei: o zeiţă a pădurilor în rochie verde, cu faţa strălucind ca soarele. Va merge din nou la Trendarrow. Dar singur.

Capitolul 5

Călărind prin parc cu Timothy, Caroline era fascinată de priveliştea Londrei. Obişnuită cu nuanţele de culoare mai sobre ale ţăranilor, cu traficul redus de pe uliţele de lângă Trendarrow, găsea captivante mişcarea continuă şi explozia de culori. Treceau multe trăsuri, mulţi oameni îmbrăcaţi în culori vii pe aleile parcului.

Soarele de dimineaţă îi încălzea spatele. Îndoielile de seara trecută dispăruseră. Era o nouă zi, plină de speranţă, iar la noapte era un bal la care aveau să fie prezenţi atât Timothy, cât şi Miles.

Sporovăia veselă ca un copil, comentând tot ce vedea, în largul ei, ca întotdeauna, în compania lui Timothy. Ochii lui erau întunecaţi, colţurile gurii lăsate în jos. Umerii lui erau căzuţi.

— Ce ai? întrebă Caroline. De ce eşti atât de serios, când ai spus că în Londra viaţa e captivantă?

Timothy se forţă să zâmbească.

— Nu-i nimic. M-am distrat prea mult noaptea trecută.

— La fel ca tata. Când bea prea mult, e mai bine să nu-i ieşi în cale a doua zi. Ţi se întâmplă des asta când eşti în Londra?

Roşind, Timothy murmură:

— E ceva obişnuit la o întâlnire între bărbaţi. Sper că nu-mi vei interzice asta când vom fi căsătoriţi.

Pentru prima oară era iritată că el n-o asculta. Vocea ei fu rece când răspunse.

— Într-adevăr, trebuie să te distrezi. Eşti bărbat şi poţi face excese. Ochii lui Timothy se măriră. Înghiţi în sec şi spuse:

— N-am alte vicii.

— N-am spus că ai. Dar dacă acest viciu te

transformă într-un om de nesuportat, e suficient.

— Nu te supăra, Caroline. Pari a fi doamna Penwarden, de care mi-e teamă.

Caroline aproape că era jignită. Apoi, văzându-l că arată ca un copil care tocmai a fost certat, îi dădu mâna.

— Îmi pare rău. De obicei eşti o companie plăcută…

— Şi aşa voi rămâne. Îi povesti meciul de box din seara trecută.

Gesturile lui erau exagerate, expresia feţei ridicolă, încât ea izbucni în râs. Se întâlniră cu un grup de tineri bărbaţi, cunoştinţe de-ale lui Timothy, care îl încurajară să povestească. El îi invită pe câţiva oameni importanţi care fuseseră la meci.

Caroline, încântată că Timothy era din nou cel pe care îl ştia, aplaudă împreună cu ceilalţi şi fu privită de ei cu admiraţie. Curând, îşi dădu seama că atrăgeau atenţia asupra lor, vorbind tare şi râzând mult. Amelia n-ar fi fost de acord.

Încercă să-i capteze atenţia lui Timothy, dar el era absorbit să se dea în spectacol. Caroline se îndepărtă puţin, sperând că el o va urma.

O trăsură opri lângă ea. Privi să vadă cine era înăuntru, apoi îşi ţinu răsuflarea de dezamăgire. Fereastra fu lăsată şi apăru un cap de femeie, cu o pălărie enormă cu pene. Era ultima persoană pe care Caroline ar fi vrut s- o vadă în clipa aceea: Sybilla Hardacre.

Verişoară de-a doua cu Amelia, fiica unui pair, se căsătorise cu un negustor cu influenţă. Soţul ei era bancher, gras, plin de pompă, cu un strop de umor, dar Nicholas nu-l suporta şi Caroline se temea de el.

Sybilla o salută rece. Privirea ei dezaprobatoare se mută asupra lui Timothy.

— E trist că unii părinţi au astfel de fii, remarcă acid. Dacă lordul Brencombe şi-ar vedea fiul acum…

— Lordul Brencombe e în Devon, interveni Caroline repede. Timothy nu face niciun rău. Cred că a uitat de mine.

— Asta e evident. Sunt surprinsă că tatăl tău te lasă

să te plimbi cu un tânăr care se poartă atât de execrabil. O voi informa pe Amelia că…

O izbucnire stridentă de râs îi acoperi cuvintele. Tinerii erau cu spatele la trăsură, atenţi la Timothy. Unul dintre ei spuse clar:

— E uşor de ghicit cine e acest personaj, Brencombe. Domnul Eustace Jeremiah Hardacre, pomposul bătrân. Blestemaţii ăştia de negustori se cred egalii noştri.

Caroline ridică vocea şi întrebă de sănătatea familiei doamnei Hardacre.

Sybilla însă ordonă vizitiului să mute trăsura cu câţiva paşi mai în faţă.

Deşi era dezamăgită, Caroline nu se putu abţine să nu zâmbească la expresia de pe faţa lui Timothy. Îşi căscă gura şi fu înghiontit de un prieten să-şi scoată pălăria. Ţinând-o la piept, privea fără cuvinte la Sybilla, cu obrajii roşii ca ai unui şcolar prins furând.

Doamna Hardacre spuse cu superioritate:

— Bună dimineaţa, domnule Brencombe. Acum văd de ce nu mergi la teatru. De ce să plăteşti, când poţi da propriul spectacol? îl voi informa pe soţul meu ce talentat eşti în domeniul ăsta.

Înainte ca Timothy să apuce să-şi ceară scuze, închise fereastra. Trăsura se îndepărtă.

— La dracu', exclamă Timothy distrus. Dacă tatăl meu va afla, sau chiar fratele meu…

Unul dintre tovarăşii lui remarcă vesel:

— Pariez că ai mai fost certat până acum, nu-ţi face probleme.

— Va fi mai mult decât o mustrare, răspunse Timothy trist. Nu-ţi dai seama ce grav e.

— Haide, Brencombe, spuse celălalt. Nu s-a sfârşit lumea că ai fost prins ridiculizându-l pe caraghiosul ăla.

— Nu înţelegi, repetă Timothy cu bărbia în piept. Când Caroline, de care uitase, se apropie, roşi până la urechi.

— Bănuiesc că ai remuşcări că ai uitat de prezenţa mea. Te iert. Dar sugerez ca aceşti gentlemani să te scuze

şi să ne continuăm plimbarea într- un fel mai politicos cu ceilalţi.

Timothy îşi puse pălăria şi-şi îndemnă calul să meargă, recunoscând supărarea ei sub tonul vesel. Tinerii murmurară scuze şi plecară în direcţia opusă.

— Acum înţeleg de ce vrei să petreci mai mult timp la Londra, remarcă ea. Îţi place compania acestor… acestor tineri veseli?

Timothy lăsă tristeţea şi răspunse entuziasmat:

— Aşa e, îmi place. Cele mai frumoase momente din viaţa mea le-am petrecut… Dându-şi seama de greşeala lui, se corectă repede. Adică, atunci când nu eram cu tine.

Îl privi. Pentru prima oară îi trecu prin minte că s-ar putea să nu ştie totul despre el. În toţi aceşti ani, crezuse că faţa lui deschisă nu-i ascunsese niciun secret. Mereu era gata să-i răspundă la întrebările ei şi să-i povestească ce lucruri îl amuzaseră când nu era cu ea. Era oare şi altceva? O parte pe care o ascundea? Bărbaţii aveau aventuri. Era de aşteptat. Tatăl ei, Miles… îşi aminti cuvintele lui: „M-am distrat cu femei, natural…” Atunci fusese doar provocată de siguranţa lui. Acum… Inspiră repede şi duse o mână la piept, ca şi cum ar fi durut-o.

Era şocată de această reacţie. Dacă putea fi tolerantă cu Timothy, de ce era geloasă pe aventurile lui Miles?

Deveni conştientă că Timothy încerca să-i capteze atenţia. Prinse cuvintele „luptă”.

— Mai târziu, spune-mi mai târziu, spuse ea. Hai să ne întoarcem, acum.

La apus se adună norii.

Plecau din parc, când îl văzură pe Miles călărind puţin în faţa lor. Când îl ajunseră, faţa lui se lumină de bucurie.

— Tocmai aveam nevoie de o companie plăcută să mă înveselească, spuse el. Ocoliţi puţin şi mergem să bem un pahar de vin împreună?

Timothy răspunse morocănos:

— Fără îndoială, Caroline se bucură să te vadă, domnule. Am fost o companie dezagreabilă în dimineaţa

asta.

Miles ridică o sprânceană, amuzat:

— Trebuia să vii cu noi la teatru, domnule Brencombe. Atunci n-ai mai fi făcut-o de oaie.

— Ai auzit deja?

— N-am auzit nimic. Cred doar că aseară ai dus cam des paharul la gură. Se întoarse spre Caroline. Aceasta e o slăbiciune bărbătească. Dar femeile sunt cele mai iertătoare fiinţe.

Ea răspunse acid:

— Probabil că ai experienţă? O privi surprins, apoi spuse:

— De când a murit mama mea, nu a fost nimeni căreia să-i pese dacă beam până cădeam sub masă. Deşi, ca să fiu sincer, rar ajung în starea asta. Boacănele mele sunt de alt fel, şi nu le uit atât de uşor.

Caroline se întrebă ce vroia să spună, dar nu îndrăzni să întrebe. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el continuă:

— Chiar acum vin de la domnul Benjamin Franklin, care m-a avertizat să am grijă ce scriu pe hârtie. Ridică din umeri, apoi când se apropiară de casa lui, spuse: Domnul Franklin e de acord cu decizia mea de a mă întoarce acasă mai devreme decât intenţionam. El însuşi găseşte că nu are sens să mai încerc o conciliere. Dacă un om atât de onorabil, care se poartă frumos cu englezii, poate fi atât de violent atacat…

— Nu l-a apărat lordul Chatham? întrebă Timothy.

— Ba da, spre onoarea lui. Dar un singur om zbierând în pustie nu poate ajunge la urechile surde ale Parlamentului Britanic.

— Pleci curând din Anglia? întrebă Caroline. Dădu din cap că da.

— Acum, locul meu e în Virginia, datoria mea e către Adunare şi către concetăţenii mei.

Concetăţenii mei. Cuvintele erau la fel de reci ca ploaia care îi udă brusc faţa.

Miles o conduse repede pe scări, în timp ce Timothy ducea caii în grajd.

Benjamin făcu o plecăciune de la uşă, arătându-şi dinţii zâmbind.

— Am făcut focul în bibliotecă, domniţă.

— Focul? Dar e vară. Miles remarcă trist:

— Noi găsim aşa-numita voastră vară cam rece faţă de cea din Virginia.

Observând expresia de dezamăgire de pe faţa lui Benjamin, Caroline spuse repede:

— Într-adevăr, e cam răcoare, acum că soarele s-a ascuns.

Miles, observând că negrul era fascinat de Caroline, se aşează cu picioarele încrucişate.

— Domnişoara Penwarden şi bănuiesc şi domnul Brencombe, cred că noi trăim în sălbăticie, Benjamin.

Ochii servitorului se măriră.

— O, nu, domniţă. Doar cei de la frontieră. Casa domnului Courtenay e mai frumoasă ca aceasta şi cred că e de zece ori mai mare. Are o pajişte care dă spre râu. Multe doamne şi domni eleganţi vin în vizită, cu trăsuri şi servitori, la fel ca în Anglia. Doar că în Virginia, servitorii sunt negri, ca mine. E muzică şi dans, iar domnul Courtenay are o bibliotecă splendidă. Trendarrow nu e în sălbăticie, domniţă.

Era uimită de vehemenţa servitorului, de faptul că-l susţinea pe Miles.

Negrul veni lângă ea, demn.

— Cred că într-o zi veţi veni în Virginia, domniţă. Veţi veni şi veţi rămâne, ca mama domnului Courtenay.

— Nu prea cred. Nu intenţionez să plec niciodată din Anglia.

— Nici fosta mea stăpână n-a ştiut că va pleca, atunci când era fată. Nici mama mea, care s-a născut în Africa. Trebuie să mergem acolo unde ne trimite bunul Dumnezeu, şi cred…

— Benjamin, îl întrerupse Miles, o jenezi pe domnişoara Penwarden.

Negrul îşi ceru scuze. Era atât de trist, încât Caroline îl atinse pe braţ.

— Nu m-am supărat, Benjamin. Doar că eu mă voi mărita cu domnul Brencombe şi voi trăi la Trenarrow-ul meu din Ţara Galilor. Nu cred că mă voi aventura vreodată în America.

Benjamin îl privi pe Timothy, apoi pe Miles, apoi din nou pe Caroline. Expresia feţei lui îi dădu o senzaţie vagă de jenă. Servitorul făcu o plecăciune şi ieşi în linişte.

Timothy se înfioră exagerat.

— L-am auzit pe tatăl tău vorbind despre vraci. Garantez că şi negrul ăsta e unul.

— Benjamin nu e rău, îl asigură Miles. Nu ar răni nicio creatură.

— Exceptând ca să te apere, sugeră Caroline. Miles o privi cu sprâncenele ridicate. Ea adăugă repede: Timothy e cam timorat. A avut o întâlnire nefericită în parc.

Timothy interveni:

— Povestea se va afla curând în tot oraşul, aşa că aş putea să-i povestesc şi domnului Courtenay. În timp ce povesti, îi reveni buna dispoziţie şi mimă din nou ridiculizarea lui Eustace Hardacre.

După ce se sătură de râs, Miles întrebă:

— Nu e bancher? Bănuiesc că e acelaşi care are un fiu la şcoală cu Piers.

Băieţii au devenit prieteni.

— Bătrânul îngâmfat va interzice asta curând, declară Timothy. E pentru spânzurarea americanilor, în afară de cei care-i umplu punga. Îşi bău vinul dintr-o înghiţitură. La dracu, aproape că am uitat. Îşi privi pe rând tovarăşii şi-şi puse jos paharul. Aş putea să recunosc. Povestea probabil că s-a răspândit deja prin cafenele. Fără îndoială veţi auzi despre aventura de la balul de aseară.

— Despre ce e vorba? întrebă Caroline nerăbdătoare. Spune-ne odată.

Bănuiesc că nu e ceva grav.

— Ba e foarte grav, spuse Timothy trist. Am pariat azi- noapte şi am pierdut.

Turnând vin, Miles remarcă:

— Sigur nu e ceva atât de grav. Mi se întâmplă şi mie.

— Dar cred că tu îţi poţi permite.

— Altfel nu aş paria, domnule Brencombe. Toţi domnii pe care îi cunosc pun deoparte o sumă pentru aşa ceva.

Timothy era jenat.

— Asta e problema. Am cheltuit toţi banii pe care mi-i dă tatăl meu. Aşa că am riscat. Eram sigur că galezul va câştiga lupta.

Înspăimântată, Caroline exclamă:

— Ai pariat fără să ai bani?

Timothy dădu din cap că da. Miles îl întrebă:

— Era o sumă mare? Am ceva fonduri în Anglia. Aş fi fericit să te servesc.

Cu faţa roşie, Timothy izbucni:

— Eşti amabil. Dar chiar dacă aş accepta oferta ta, mă îndoiesc că ai putea face rost de atâţia bani aici.

Caroline se aplecă în faţă.

— Cât, Timothy? Câţi bani datorezi?

— Cinci sute de lire, murmură el.

Lui Miles îi venea să înjure, iar Caroline privea capul plecat al lui Timothy.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— De data asta, nu.

— Timothy, erai…

— Beat? Nu, ştiam ce făceam. Am crezut că e o ocazie să mă redresez financiar. Se încruntă şi-şi încleştă pumnii. Stătea acolo, cu inele pe degetele groase şi cu nasturi de aur. Credeam că-şi poate permite să piardă. Eram atât de sigur că galezul va învinge.

Miles îi umplu paharul.

— Poate că ai exagerat. Ştiindu-te glumeţ, nu s-ar putea ca acest domn să considere pariul o glumă?

Timothy dădu din cap că nu.

— N-a glumit niciodată în viaţa lui. În plus, m-a pus să semnez o hârtie. Şi mi-a dat cartea lui de vizită, cu suma scrisă pe ea, ca să nu uit. Ca şi cum aş fi putut. O scoase din buzunar.

Miles luă cartea de vizită. Caroline privi peste umărul

lui. Când citi numele, inspiră brusc, şi-şi luă obrajii în mâini.

— Timothy, cum ai putut? Dintre toţi… Dându-i înapoi cartea de vizită, Miles remarcă:

— Chiar acum câteva minute am auzit numele ăsta. N-ai fost prea deştept s-o jigneşti pe soţia domnului Hardacre.

Mizerabil, Timothy spuse:

— Când va auzi de scena din parc, îmi va cere să plătesc imediat şi dacă nu am cu ce mă va da de gol. Părinţii noştri vor afla, Caroline.

— Tata te va ajuta, sunt sigură, spuse Caroline, dar în vocea ei era îndoială.

— Aş fi bine primit dacă i-aş cere cinci sute de lire, apoi mâna ta? Mă îndoiesc că m-ar considera o partidă bună.

— Nu poţi vorbi cu fratele tău? sugeră ea.

— Nu acum. Soţia lui e bolnavă la pat. Mi-ar închide uşa în nas.

— Atunci, cu prietenii tăi. Cei care te-au admirat azi-dimineaţă. Timothy râse amar:

— Sunt lefteri, ca mine.

Îl privi în tăcere, şocată de iresponsabilitatea lui. Îşi aminti când erau mici şi-i împrumuta mici sume de bani obţinute de la tatăl ei, fără să ştie Amelia; auzi râsul lui când spunea că e lefter. Mereu îşi plătise datoriile în cele din urmă, chiar dacă săptămâna viitoare se împrumuta din nou la ea. Şi erau sume mici. Dar acum…

Miles se ridicase, cu bărbia în mână, gânditor.

— Am făcut nişte calcule în minte. Am venit cu un transport de tutun propriu. Cred că voi putea strânge suma de care ai nevoie.

— Nu pot accepta, domnule. Sunt un străin pentru tine.

— Sunt vărul domnişoarei Penwarden. Cum această problemă o afectează, indirect…

Caroline îl privi cu ochi strălucitori.

— Miles, eşti foarte generos. Mai ales că m-am purtat

urât cu tine.

— Atunci când credeai că vroiam să-ţi fur Trendarrow-ul? Râse blând.

Să spunem că vreau să-ţi las o impresie mai bună decât prima dată.

Timothy, împărţit între uşurare şi jenă, murmură:

— Nu ştiu când îţi pot înapoia banii, domnule. Nici să-ţi ofer vreo garanţie…

— Domnule Brencombe, în Virginia, cuvântul unui gentleman e suficient. Când vei putea, vei plăti banii agentului meu din Londra. O să am grijă ca destui bani să fie disponibili pentru această împuternicire, spuse el aşezându-se la birou. Mâine e destul de bine?

Cinci sute de lire, se gândi el şi puţine şanse de a-i recupera. Văzând privirea de mulţumire a Carolinei, simţind degetele ei pe braţ, ştiu că şi dacă ar fi fost cinci mii de lire, i-ar fi făcut rost pentru ea.

Când Miles sosi la casa lordului Brencombe în seara aceea, Nicholas îl rugă să renunţe la trăsura pe care o închiriase.

— E destul loc în a noastră. Timothy a primit veşti că soţia fratelui lui a născut în siguranţă un băiat şi s-a dus să-i felicite. Vine şi el mai târziu. Oftă. Lordul Brencombe e norocos. Doi fii şi acum un nepot, care să-i poarte numele. N-ai vrea să-l schimbi pe al tău să-l iei pe al mamei tale? Eşti singurul Penwarden de sex bărbătesc care va rămâne.

Zâmbind, Miles spuse:

— Sunt onorat să mă consideraţi demn de asta, domnule. Cu riscul de a vă ofensa, trebuie să refuz. Tatăl meu a fost respectat în Virginia. Sunt mândru să port numele lui. Făcu o plecăciune către Amelia. Nu cred că v-ar plăcea un rebel…

— Nu ai stofă de trădător, Miles. Inima ta e la fel de engleză ca a mea. Miles ridică din umeri.

— Posibil. Dar cineva nu-şi poate urma mereu inima. Amelia se bătu cu evantaiul peste degete.

— Caroline a stat câteva ore în faţa mesei de toaletă. Nu e politicos din partea ei… A, uite-o.

Miles o văzu prin uşa deschisă. Caroline se opri la piciorul scărilor, mâna ei în mănuşă albă părând ca aceea a unui copil. Broderia de argint a rochiei ei albe strălucea. Bijuteriile din părul ei străluceau de asemenea. I se vedea talia suplă, umerii goi şi gâtul.

Miles auzea vag vocea Ameliei în spatele lui, dar nu înţelegea ce spunea. Oftă. Niciodată în viaţa lui nu fusese atât de captivat la vederea unei femei. Hotărârea lui se spulberă. Doar în noaptea asta îşi va urma inima, va zări o frântură din fericirea care ar fi putut să fie.

Miles traversă sala şi-i sărută mâna. O clipă, ochii ei fură la acelaşi nivel ca ai lui, strălucitori de emoţie. Apoi, sfioasă, îşi lăsă privirea în jos şi făcu o reverenţă. Când îi luă braţul, degetele ei se strânseră pe braţul lui.

— Vreau să-ţi mulţumesc, şopti ea, pentru că ai fost bun cu Timothy. A fost un gest generos din partea ta, Miles.

Îşi puse mâna peste a ei.

— Ca să scapi de necaz…

— Eram necăjită şi şocată. Cred că Londra nu are un efect pozitiv asupra lui Timothy. Râzi de mine? Cu adevărat, Miles, mă faci să mă simt ca un copil.

— Nu în seara asta. În seara asta eşti o prinţesă frumoasă şi eu sunt cavalerul tău. Tot ce îmi ceri, voi face.

Râse încântată.

— Mă tachinezi la fel de mult ca Timothy. Nu cred că vei fi la fel de dornic ca el să-mi îndeplineşti dorinţele.

— Chiar şi cei mai puternici bărbaţi se înmoaie câteodată ca s-o mulţumească pe femeia pe care… pe care o admiră.

Spuse, veselă:

— Te-au învăţat să vorbeşti atât de frumos la colegiul din Williamsburg?

— Un bărbat poate fi învăţat să discute politicos, să facă un compliment. Doar inima lui îi poate spune cum să… Vino, mică verişoară, părinţii tăi aşteaptă.

În clipa în care intrară în sala de bal, opinia Carolinei despre Miles, formată în seara zilei ei de naştere, fu

confirmată. Vocile tăcură, evantaiele se opriră, în timp ce ochii femeilor îi urmăriră intrarea în sală. Caroline îl strânse de braţ şi-şi ţinu capul sus, mândră să fie alături de el. Nu că hainele lui erau mai frumoase sau părul mai elegant cârlionţat şi pudrat decât al altor bărbaţi. În locul costumului purpuriu, purta acum o haină verde şi pantaloni gri de mătase. Dar şi alţi bărbaţi erau elegant îmbrăcaţi. Prezenţa sa era pentru Caroline, cea care-l singulariza. Aerul de siguranţă, de autoritate, pe care-l socotise la început o dovadă de aroganţă, la fel de natural ca râsul pentru Timothy.

Gândindu-se la Timothy, se simţi jenată o clipă. Căci trebuia să admită că nu regreta că lipsea. Admiraţia din ochii lui Miles, propoziţiile lui rostite doar pe jumătate, o emoţionau. Simţea o parte a ei, încuiată, aşteptând cu sufletul la gură ca Miles să deschidă uşa, căci el avea cheia. Aproape că se întâmplase lângă capelă; până când fermierul strigase la boii lui şi lumea familiară a Trendarrow-ului o înconjurase din nou.

Aici nu erau la Trendarrow. Erau la Londra, la un bal care strălucea de candelabre şi de bijuterii, de mătase şi satin de toate nuanţele, plin de murmurul vocilor, de zgomotul picioarelor şi al evantaielor. Acesta era un loc magic şi ea însăşi, cum spusese el, o prinţesă. Doar în seara asta. Trednarrow şi viitorul ei sigur, planificat, în care Miles nu avea loc, puteau fi uitate.

Zâmbind, Miles spuse:

— Ai fost amabilă să mă instruieşti la teatru. Mă bizui pe tine să mă instruieşti de asemenea să dansez. Ceea ce e considerat potrivit la palatul guvernatorului într-o colonie îndepărtată, s-ar putea să nu se potrivească…

Caroline îşi atinse degetele cu evantaiul.

— Iar mă tachinezi, amintindu-mi că nu vă cunosc obiceiurile. Sunt sigură că m-ar distra un dans războinic indian.

— Îţi voi dansa unul între patru ochi. Deşi nu ştiu de unde voi procura penele şi un tomahawk.

— Sunt înspăimântători, indienii?

— Nu mai avem probleme cu ei în Tidewater de mulţi ani. Există chiar o şcoală pentru indieni la William and Mary College, şi încercăm să-i creştinăm.

Gânditoare, Caroline spuse:

— Bănuiesc că după un timp, mama ta s-a obişnuit să vadă oameni roşii şi negri. Dacă negrii sunt toţi ca Benjamin…

— Din păcate, nu. Nu toţi oamenii de aceeaşi culoare sunt toţi buni sau toţi răi. Cât despre Benjamin, îl respect ca pe un alb. Mereu ne-a slujit, ca servitor şi prieten. Era devotat mamei mele, cum mi-e acum mie.

— Nu-mi spui mai multe despre Trendarrow-ul tău?

— Dacă vrei. Casa are zece ani, e din cărămidă şi lemn, cu două etaje. Multe ferestre dau spre pajiştea care coboară spre râu. Sunt două camere mari la parter, lambrisate cu stejar, cu şemineuri, ca acasă la tine. Avem multe lemne de foc, căci pădurea ajunge până la marginea plantaţiei. Avem acareturi: bucătăria, măcelăria, spălătoria. Apoi grajdurile şi garajele pentru trăsuri.

— Pare foarte mare. Miles ridică din umeri.

— În comparaţie cu plantaţiile Berkeley Hundred şi Westover, e de mărime moderată. Cum nu am familie, e destul de mare. Când la mine stau mai mult de doisprezece oaspeţi…

— Dai multe serbări?

— Ţinem casele deschise pentru oaspeţi, în Virginia.

— Ai spus că lucrezi la fel de mult ca orice sclav.

— Aşa fac, în felul meu. Mă trezesc foarte devreme să inspectez plantaţia călare, împreună cu supraveghetorul meu. Trebuie să trec pe la cheiuri, sunt probleme: un sclav bolnav, vite care nu mănâncă, o recoltă pierdută. Corespondenţă şi contabilitate. Trăim după propriile reguli pe plantaţie, odihnindu-ne când vrem. Ce e mai plăcut într-o zi de vară, decât să-ţi termini treaba dimineaţa, iar în căldura de la prânz să stai la umbra unui copac, privind păunii pe pajişte?

În timp ce vorbea, Caroline îi privea faţa şi-i văzu ochii strălucind când vorbea de casa lui. Ea spuse blând:

— Expui o imagine a unei vieţi pline şi încântătoare. Miles puse mâna pe a ei.

— Ar fi şi mai frumos dacă ai fi şi tu acolo. Şocată, spuse repede:

— Nu cred că ai avea timp pentru o soţie.

Chiar când rosti asta, simţi că roşea şi-şi deschise evantaiul ca să-şi ascundă confuzia. Fu uşurată când Miles se opri după o plantă mare, care îi ascundea.

Miles spuse blând:

— Cu siguranţă, cineva găseşte timp pentru ce are mai scump pe lume. Dar ideile mele despre căsătorie nu sunt ale tale, micuţă Caroline. Eu cred că o femeie îşi urmează soţul, călătorind departe, dacă e nevoie; stă lângă el la bine şi la rău; îi face copii. Dacă vrea să facă asta, el îi va pune la picioare tot ce are, îi va împărtăşi visele şi ea va fi stăpâna inimii lui pentru totdeauna. Părinţii mei au fost fericiţi aşa. Singurul lor regret a fost că nu au avut şi alţi copii după mine. Au înfruntat împreună greutăţi şi pericole, într-un ţinut străin…

Caroline îşi imagină că mergea spre capelă printr-o junglă tropicală, simţind pornirea spre aventură a tatălui ei. Îşi duse o mână la piept ca să-şi liniştească inima, care bătea nebuneşte. Era cuprinsă de o emoţie ciudată, care o îndemna spre orizonturi mai largi.

Apoi îl văzu pe Timothy. Timothy, în albastru ca întotdeauna, atât de familiar, de sigur, de drag. Timothy, căruia îi promisese viitorul ei.

Inspiră adânc şi se întoarse spre Miles. Vocea ei era sigură când îi spuse:

— Ai dreptate când spui că suntem diferiţi. Sunt sigură că voi naviga pe ape mai liniştite decât mama ta.

Văzu dezamăgirea în ochii lui Miles.

— O clipă, am crezut… începu el, apoi se opri. Faţa lui era impasibilă când Nicholas şi Amelia se apropiară.

Cu vocea artificial de veselă, Caroline întrebă:

— Vreţi să dansaţi, tată?

— Sigur. Nu spune că eşti prea bătrână, Amelia. Ai fost mereu vioaie. Ochii Ameliei se aprinseră şi zâmbi

veselă.

— Voi încerca un menuet. Dacă muzicanţii vor cânta ceva mai vivace, ne vom aşeza şi vom privi.

— Cred că ai dreptate, dragă, se resemnă Nicholas. Aş fi caraghios.

Mergând mai departe, Timothy li se alătură. Pasul lui era sprinţar, ochii strălucitori.

— Am scăpat de necazuri, spuse el. Fratele meu e atât de fericit că i s-a născut un fiu, încât a fost foarte generos. A fost de acord să-mi plătească datoria. De fapt, era atât de bine dispus, încât am cerut cu două sute de lire mai mult. Haide, Caroline, nu fi aşa de circumspectă. Îşi poate permite banii ăştia, are toate avantajele primului născut.

Scoţând o hârtie din buzunar, o rupse în două solemn. Făcând o plecăciune exagerată, îi înmână bucăţile lui Miles.

— Domnule, bunătatea ta m-a mişcat profund. Nu o apreciez mai puţin, acum că nu mai am nevoie de bani. Acum pot dansa toată seara fără griji. Vino, Caroline. Domnul Courtenay, sunt sigur, se distrează cu dansuri populare.

Caroline ezită o clipă, nesigură de reacţia lui Miles. El ridică o sprânceană şi zâmbi uşor. Făcând o plecăciune, spuse grav:

— Cum domnul Brencombe mă face snob, îţi cer să dansezi menuetul cu mine.

Caroline nu-şi dădea seama dacă era rănit sau sarcastic. Nu mai putea rezista presiunii braţului lui Timothy. În timpul dansului, îl căută cu privirea pe Miles. El stătea singur lângă planta exotică, privind hârtia din mâna sa. Apoi o făcu cocoloş şi o lăsă să cadă în ghiveci. Acest gest o impresionă. Greşi pasul, deveni confuză, pierdu ritmul dansului. Şi când privi din nou la Timothy, avea ochii plini de lacrimi pentru care nu găsea nicio explicaţie raţională.

***

Se terminase. Tentaţia şi visul. Visul pe care îl văzuse

o clipă în ochii ei; tentaţia de a căuta un colţ mai retras, de a o lua în braţe şi de a-i linişti îndoielile cu săruturi pasionale. Caroline s-ar fi speriat de revelaţia bruscă a pasiunii pe care n-o cunoştea încă, era sigur. După ce ar fi calmat-o, i-ar fi spus şoapte dulci în părul brunet, ea tot ar mai fi tremurat şi poate…

Miles alungă aceste gânduri din minte. Caroline nu era a lui; nu-i va împărtăşi viitorul nesigur. Toată viaţa şi-o va aminti aşa cum era în seara asta: radioasă în alb şi argintiu, cu ochii cenuşii inocenţi, sigură că în lumea ei totul era bine. Era prinţesa lui adormită, dar nu avea dreptul s-o trezească, cu un sărut. Chiar ocazia de a o ajuta îi fusese negată când Timothy rupsese împuternicirea de plată în două.

Trăsura opri în faţa casei lui. Miles spuse politicos:

— Aţi fost amabili să mă includeţi în grupul vostru. Seara a fost plăcută. Sărută mâna Ameliei. Servitorul dumneavoastră, doamnă. Şi al tău, verişoară Caroline.

Ea nu-l privea. Privea pe fereastră încruntată, tulburată.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Tată, de ce se apropie Henry de casă, în loc să coboare treptele trăsurii? Se pare că a găsit… O, nu!

Miles se întoarse să vadă ce cauzase strigătul ei de spaimă. Deschise uşa şi sări jos. Însoţitorul îngenunchease pe pavaj, ţinând în mână o perucă albă pătată de sânge. La picioarele lui Miles era cadavrul servitorului său, Benjamin.

Însoţitorul spuse, impresionat:

— Să-l duc înăuntru, domnule? Se strâng curioşii.

Miles dădu din cap că da. În spatele lui, Nicholas porunci să se coboare treptele trăsurii.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Un tâlhar şi-a făcut treaba chiar în pragul uşii tale? Apoi, recunoscând cadavrul, exclamă: Doamne! E servitorul tău negru. Asasinat?

Paralizat de şoc, fără să înţeleagă, Miles deschise uşa casei şi se întoarse cu lumânări. Îl îndrumă pe însoţitor

spre bibliotecă, unde Benjamin fu întins pe sofaua de piele. În cameră erau împrăştiate hârtii. Biroul era spart; cerneala cursese pe covor.

Intrând în cameră, Nicholas puse călimara în picioare.

— Lipseşte ceva? Hârtii compromiţătoare? Scrisori de la prietenii tăi rebeli? Asta nu e o spargere obişnuită.

Miles nu asculta. Era îngenuncheat lângă trupul bărbatului care îl slujise toată viaţa, dormise în faţa uşii lui şi care acum îşi dăduse viaţa pentru el. Miles îşi luă capul în mâini. Suspină. Simţi o atingere uşoară pe umăr. Caroline era lângă el, înlăcrimată.

Şopti tristă:

— Era atât de blând. Cine ar fi putut face asta?

În fundal, Nicholas dădea ordine. Însoţitorul aduse o pătură şi acoperi cadavrul lui Benjamin. Miles nu simţea decât vocea Carolinei, mâna ei pe umărul lui. Faţa ei parcă se maturizase brusc şi era la fel de blândă ca a mamei lui. Miles îşi puse mâna pe obraz. Ea îl îmbrăţişă.

— Miles, dragă. Nu vroia decât să te slujească, să-şi dea viaţa pentru tine. Nu vroia să plângi prea mult după el.

Îl ţinea în braţe, îl mângâia pe păr. Îi luă capul la pieptul ei şi uită de orice, numai să-l ostoiască.

Capitolul 6

Caroline stătea la fereastra din faţa intrării casei lordului Brencombe, privind neliniştită strada. După agitaţia din ultima oră, casa era neobişnuit de liniştită. Nicholas, ca şi cum ar fi fost pe punte, dăduse ordine. Angajase un servitor pentru Miles, aranjase înmormântarea lui Benjamin. Miles, străin în Londra, îl lăsase să comande, deşi nu vroia să-şi implice unchiul într-o treabă ce părea periculoasă. Timothy se oferise să ajute, dar fusese refuzat de Nicholas. Acum era în bibliotecă, scriind o scrisoare pentru mama sa şi una pentru Eustace Hardacre, pe care vroia s-o trimită împreună cu datoria.

Carolinei i se părea că totul nu fusese adevărat. Afirmaţia lui Nicholas că locuinţa lui Miles era periculoasă pentru ea; reproşurile Ameliei pe drumul spre casă… Dar

nu-şi amintea decât apăsarea tâmplei lui Miles pe pieptul ei, inima care îi bătuse cu putere şi emoţia care o lăsase tremurând.

Stătea întinsă în sfârşit în patul mare, cu perdele, luna pătrundea prin obloane şi se confrunta cu existenţa celeilalte Caroline, pe care o respinsese, dar pe care o purtase ca pe un copil nenăscut încă în ea, în ultimele săptămâni.

Dimineaţa se privise în oglindă, aşteptându-se să vadă schimbarea care avusese loc. Nu văzu nimic deosebit. Nici părinţii ei sau Timothy nu păreau să vadă vreo diferenţă. Faptul că devenise o femeie, că lăsase deoparte pentru totdeauna lumea copilăriilor, îl ştia numai ea. Dar acuma era ca două persoane.

Îl aştepta pe Miles, care trebuia să se întoarcă împreună cu tatăl ei. Îi era dor de el, să-i atingă mâna, să-l împace.

În curte intră o trăsură şi se opri în faţa uşii. Dar pe portieră nu era nici blazonul Penwarden, nici Brencombe. Apăru o siluetă plină, gătită peste măsură. Înspăimântată, coborî scările.

Năvălind în bibliotecă, exclamă:

— Timothy, domnul Hardacre e la uşă. Să-i spun valetului să-i spună că nu eşti acasă, sau s-o chem pe mama?

— De ce? întrebă el vesel. Îl pot înfrunta, acum că am împuternicirea de plată de la fratele meu.

— Dar, Timothy, soţia lui e cu el. Doar nu crezi că va trece cu vederea ridiculizarea soţului ei din parc?

Timothy deveni serios.

— La dracu, uitasem.

Se auzi clopoţelul. Paşii valetului se auziră pe hol.

— Ce-o să faci? şopti Caroline, ca şi cum ar fi fost din nou copii, sfătuindu-l cum să scape de pedeapsa pentru vreo năzdrăvănie pe care o făcuseră.

Timothy mimă o muschetă pe umăr.

— Înfruntăm duşmanul. Cu tine alături, chiar şi bătrânul înfumurat nu mă poate speria.

Caroline îşi stăpâni râsul şi-şi luă o mimică adecvată. Avea o expresie inocentă şi făcu o reverenţă până la pământ; iar ochiul critic al Sybillei Hardacre nu detecta nicio greşeală în salutul lui Timothy.

Afabil, el spuse:

— Nu cred că locuinţa tatălui meu a mai fost onorată de prezenţa dumneavoastră până acum. Doriţi vin, ciocolată?

Sybilla răspunse, ţeapănă:

— Am venit sperând c-o vom găsi pe verişoara mea, Amelia. Cum eşti aici, domnule Brencombe…

— Cum sunt aici, doamnă, şi soţul dumneavoastră e şi el aici, permiteţi- mi să-mi onorez datoria pe loc. Făcând o plecăciune, Timothy îi dădu împuternicirea de plată.

Degetele cu inele ale lui Eustace Hardacre înşfăcară hârtia. O citi cu atenţie, apoi o împături şi o băgă în portmoneu.

— Nu mă aşteptam să-mi plăteşti atât de repede. Ai noroc, domnule Brencombe. Eu nu ţi-aş fi dat banii atât de uşor.

Sybilla trecu la al doilea atac.

— Cealaltă problemă care ne-a făcut să venim nu cred că poate fi rezolvată atât de uşor. Caroline, te rog, cheam-o pe… doamna Penwarden.

Ea nu m-a acceptat niciodată, reflectă Caroline amar. Totuşi, va pretinde că a făcut această vizită din îngrijorare familială. O întâlni pe Amelia care tocmai cobora scările, şi-i şopti:

— Mamă, nu te supăra pe Timothy prea tare. N-a vrut să supere pe nimeni. S-a distrat doar puţin.

Amelia ascultă purtarea nepoliticoasă a lui Timothy, povestită de verişoara ei.

Când în cele din urmă îi veni rândul să vorbească, spuse:

— Fără îndoială, domnul Brencombe ar trebui să vă ceară scuze. E problema lui, nu a mea. Cât despre prietenii fiicei mele, e datoria mea şi a tatălui ei să hotărâm. Dacă aţi avea o fiică…

— Să aud asta de la tine! izbucni doamna Hardacre. Imperturbabilă, Amelia se corectă:

— Dacă aţi avea grija unei fiice…

— Aş avea grijă cu cine umblă. Am înţeles că azi-noapte a dansat un menuet cu un străin.

— Mereu ai ascultat bârfele răutăcioase, răspunse Amelia. Ai auzit astfel doar jumătate din adevăr. Partenerul Carolinei la menuet a fost domnul Courtenay, fiul surorii lui Nicholas, Mary. E un gentleman american. A fost oaspetele nostru aseară.

Carolinei îi venea s-o ia în braţe pe mama ei. Eustace interveni şi el.

— Courtenay, spuneţi? E din Virginia? Când Amelia dădu din cap că da, întrebă: Are un protejat numit… O clipă. Scoase o scrisoare din buzunar şi o răsfoi. A, aici era. Piers. Acesta e numele băiatului.

Caroline îi răspunse:

— E finul domnului Courtenay, domnule. Cum aţi auzit de el? A, acum îmi amintesc. Miles a menţionat…

— Băiatul e la aceeaşi şcoală cu fiul meu, Paul, spuse Eustace. Speram să-l întâlnesc pe domnul Courtenay din Virginia. Spuse „Virginia” cu scârbă.

Timothy, care stătea lângă fereastră, bucuros că nu mai era în discuţie, anunţă vesel:

— Atunci, domnule, dorinţa vi se va împlini. Iată-l pe domnul

Courtenay, împreună cu căpitanul Penwarden.

Nicholas, sperând să intre nevăzut când recunoscuse trăsura de afară, înjură în gând când Timothy deschise uşa salonului.

Când Miles intră, ochii lui se întâlniră o clipă cu ai Carolinei. Văzându-l trist, îi aruncă o privire de simpatie.

Eustace îl privi din cap până-n picioare. Fără să-l salute, exclamă grosolan:

— Deci tu eşti cel care predică separarea tinerilor şi vrei ca fiul meu să fie un trădător. Ai merita una cu biciuşca.

Involuntar, mâna lui Miles se duse la spadă.

Triumfător, Eustace izbucni:

— Iată! Ar fi în stare să mă ucidă, rebel ticălos!

— Haide, sunt doamne de faţă, protestă Nicholas. Miles spuse calm:

— De aceea, domnule, mă abţin de a cere scuze pentru aceste insulte.

— O scuză! exclamă Eustace. Crezi că ţi-aş cere scuze, cultivator amărât de tutun?

— E din categoria celor care vă umplu cuferele cu bani, vă reamintesc, spuse Nicholas mânios.

— Şi de aceea cred că pot conduce lumea!

— Nu, domnule, protestă Miles, fără să ridice vocea. Doar ţara noastră. Amelia începu să se ridice. Dar Eustace îi făcu semn cu mâna grasă.

— Nu, nu plecaţi. Să ştiţi ce şarpe aţi încălzit la Trendarrow.

— Cunosc perfect vederile politice ale domnului Courtenay, remarcă rece Amelia. Sunt în dezacord cu ale noastre. Totuşi, e nepotul soţului meu. Nicholas veni lângă scaunul ei. Văzând privirea lui de mulţumire,

Caroline îşi dădu seama ce legătură puternică era între ei. Orice dezacorduri ar fi avut în particular, în faţa lumii erau uniţi.

Miles îi spuse Ameliei:

— Nu ştiu cu ce l-am jignit pe acest domn. Dar cum suntem amândoi oaspeţi în casa domnului Brencombe…

— Casa e încă o dovadă a prostiei lui, declară Eustace. Voi considera de datoria mea să-l informez pe lordul Brencombe că fiul său primeşte în casă un trădător…

— Vă rog să nu faceţi asta, interveni Timothy neliniştit. Tata e bolnav.

Nu vreau să-i provocaţi îngrijorare.

— Nu eu îi voi provoca îngrijorare, spuse Eustace. Ci propria ta purtare. Miles păşi între ei.

— Cu mine sunteţi certat, domnule Hardacre. Să nu-i implicăm pe alţii.

Nu-mi dau seama…

— Nu minţi, domnule. Eustace îl arătă cu un deget gras. Negi că încurajezi trădarea împotriva regelui tău şi a ţării mamă? Că îţi provoci concetăţenii să ridice armele împotriva trupelor trimise să vă protejeze? Că te aduni cu oamenii care vor să încalce legile Angliei?

— Sigur că neg asemenea acuzaţii, rostite cu aceste cuvinte. Am venit în Anglia să caut o rezolvare paşnică a conflictelor noastre. Dacă guvernul britanic se încăpăţânează să fie surd la apelurile noastre, să ne trateze ca pe drojdia societăţii; dacă miniştrii voştri, exceptând câţiva mai luminaţi, ne provoacă continuu prin obtuzitatea lor şi impune taxe care ne înăbuşe economia… Atunci afirm că nu puteţi fi surprins dacă unii dintre noi care se revoltă împotriva…

— Ha! Aţi auzit? Eustace îşi lovi palma cu pumnul. Se condamnă singur.

Nicholas se trase de eşarfă ca şi cum nu putea respira. Amelia puse mâna pe braţul lui, avertizându-l. Controlându-se, el spuse:

— Prea iei în serios cuvintele lui Miles, Eustace. Nu te-au revoltat niciodată taxele sau altceva? De multe ori am jurat să pun tunul pe Amiralitate, dar nimeni nu m-a acuzat de trădare. Miles e tânăr…

— Nu prea tânăr ca să fie membru al Adunării din Virginia, instituţie pe care înţeleg că guvernatorul găseşte adesea necesar s-o dizolve din cauza hotărârilor ei rebele!

Caroline nu-şi mai putu ţine gura.

— Dar Miles e prieten cu guvernatorul. Merge la baluri în casa lordului Dunmare din Williamsburg.

Roşi furioasă când toţi o priviră: Sybilla cu dezaprobare, părinţii ei mustrător, Timothy cu nelinişte. Căută încurajare la Miles. Dar privirea lui o avertiza să tacă.

Eustace exclamă, triumfător:

— Atunci chiar e un şarpe. Complotând în întuneric să…

— Greşeşti, domnule, răspunse Miles. Lordul Dunmare cunoaşte ideile mele, şi pe cele ale altor

reprezentanţi. Nu complotăm în pivniţe întunecoase împotriva regelui şi a Parlamentului Britanic. Plângerile, avertismentele noastre sunt deschise, ca să le judece toţi. Înainte ca Eustace să-l poată întrerupe, continuă amar, ridicând vocea pentru prima dată: în Anglia nu e aşa. Aici, în ţara mamă căreia ar trebui să-i fiu fidel, servitorul meu, care nu a făcut rău nimănui în viaţa lui, a fost asasinat cu cruzime; biroul meu spart, hârtii personale furate. Dacă aşa rezolvă englezii neînţelegerile…

Nicholas veni lângă el, prinzându-l pe Miles de braţ.

— Ai grijă, băiete. Eşti supărat şi furios.

Eustace se ridică. Un nasture sări din vesta lui când îşi scoase burta în faţă. Timothy, înăbuşindu-şi râsul, îl căută pe jos. I-l înmâna radios. Bancherul îi dădu mâna la o parte, confruntându-se cu Miles.

— Într-adevăr, domnule, ar trebui să ai grijă. De mine nu se râde, cu mine nu se ceartă. Îi aruncă o privire lui Timothy, care se pitise în spatele lui Nicholas. Am putere, domnule Courtenay şi intenţionez s-o folosesc în slujba ţării mele. Am luat deja măsuri ca fiul meu să nu mai fie corupt. Am cerut ca finul dumitale să fie imediat exmatriculat de la şcoală.

Miles îşi pierdu controlul. Desfăcu braţele.

— Dar e doar un copil. Nu poate face rău!

— Nu zău! Crezi că hotărârea fiului meu, care nu mai vrea să intre în armată ca să nu lupte împotriva prietenului său Piers, mă poate lăsa rece?

Deşi era îngrijorată, Caroline se bucură pentru Paul, al cărui caracter îl crezuse de mult strivit.

Timothy remarcă peste umărul lui Nicholas.

— Atunci, mai bine îl daţi la Marină. Nu prea cred că se vor întâlni pe mare.

Furia lui Eustace nu mai avea limite. Se năpusti afară, iar soţia lui îl urmă cu demnitate. În uşă, Miles îi tăie calea.

— Vă rog, domnule, retrageţi-vă plângerea. Piers e tânăr, impresionabil. E singur în Anglia, fără familie şi alţi prieteni în afară de mine. Nesiguranţa îl face să laude

realizările ţării sale, să-mi exagereze importanţa, să vadă o luptă cu armele acolo unde e doar o luptă cu cuvintele. Desconsideraţi-mă, dacă vreţi. Dar vă rog, nu vă descărcaţi mânia pe un copil.

Eustace spuse cu satisfacţie:

— Vei vedea curând pe cine o să-mi descarc mânia, domnule, prefer s-o numesc indignare îndreptăţită. Dă-te la o parte să trec.

Îl lovi pe Miles cu bastonul peste braţ.

Caroline tresări, cu mâna la gât. Amelia era şi ea în picioare. Nicholas exclamă mânios:

— Ai mers prea departe, Eustace. Cum îndrăzneşti să-mi tratezi nepotul ca pe o slugă insolentă!

Miles se scutură acolo unde fusese lovit, ca de un gunoi.

— Nu te enerva, unchiule Nicholas. Domnul Hardacre mi-a făcut de fapt un serviciu, căci v-a demonstrat cum sunt priviţi americanii de negustorii voştri, de guvern, chiar şi de rege. Cuvintele mele nu ar fi arătat mai clar nemulţumirile noastre. Calm, se dădu la o parte, făcând o plecăciune ireproşabilă către Sybilla, care trecu pe lângă el fără să-l privească.

Roşu la faţă, Nicholas îi urmă în hol. Timothy, arătându-i degetele încrucişate Carolinei, îi ocoli şi-şi chemă majordomul.

Miles se întoarse către Amelia.

— Regret, doamnă, că dumneavoastră şi Caroline aţi fost implicate într- o asemenea ceartă. Mă tem că nu v-am adus decât necazuri.

Amelia ridică din umeri.

— I-ai oferit soţului meu ocazia de a lupta din nou, deşi nu cu tunurile de pe vas. De fapt, nu-i faci niciun deserviciu.

— Cauza mea nu e a lui, doamnă. El nu poate lupta cu conştiinţa curată pentru o cauză pe care o consideră greşită.

— Dreptatea, domnule Courtenay, nu e niciodată de partea greşită.

Unchiul tău caută dreptatea pentru tine.

Observând încruntarea Ameliei în timp ce Eustace ridica vocea pe hol, Caroline închise uşa.

— Mamă, cum se pot purta atât de urât? Nu ştiu cum ţi-ai păstrat calmul, Miles. În Virginia nu există dueluri?

— Foarte rar. Doar nu crezi că aş putea cere satisfacţie de la ruda mamei tale, un oaspete în casa domnului Brencombe, de două ori de vârsta mea?

— Autocontrolul tău e de lăudat, spuse Amelia. Îţi mulţumesc pentru asta. Oricum, vei mai auzi de Eustace Hardacre. Hârtiile care ţi-au fost furate te acuzau cu ceva?

Miles îşi luă bărbia în mână.

— Încerc să-mi amintesc cuvintele exacte dintr-o scrisoare pe care i-am scris-o altui deputat din Virginia. E adevărat că le-am spus guvernatorului şi Adunării opiniile mele, iar acum două zile am scris o scrisoare la supărare. Îmi amintesc că am făcut aluzie la regele George în termeni nefavorabili.

— O, Miles! exclamă Caroline, şocată. Ai trimis-o?

— Era în biroul meu, aşteptând ca un vas să plece din Londra.

— Şi a fost furată de hoţ?

— Da. Împreună cu o scrisoare de la Piers care, dacă ar fi fost scrisă de un adult, ar fi fost compromiţătoare. Ştiţi că băiatul nu se controlează.

— Cine bănuieşti că e vinovat de acest jaf şi de uciderea servitorului tău? întrebă Amelia.

— Soţul dumneavoastră şi domnul Benjamin Franklin consideră că sunt opera unui informator obişnuit.

Ochii Carolinei se măriră.

— Vrei să spui că va preda aceste hârtii personale ca probe împotriva ta, doar pentru bani? E josnic!

— Dacă e aşa, nu prea sunt şanse să fie prins. Nu cred că vreun magistrat ar fi un doritor să prindă un criminal şi hoţ mai mult ca sir John Fielding. Totuşi, când l-am vizitat la casa lui din Bow Street azi dimineaţă, nu prea am putut să-l ajutăm. Niciun martor n-a apărut; nu e niciun indiciu. Şi dacă cel care a făcut mârşăvia asta e cunoscut

ca folositor guvernului… Ridică din umeri, lăsându-şi propoziţia neterminată.

Amelia spuse:

— Ai intrat într-o mare încurcătură, domnule Courtenay. N-ai avut noroc că după neglijenţa ta cu propria corespondenţă, ai sosit aici în acelaşi timp cu verişoara mea şi soţul ei. Eustace Hardacre nu ameninţă în vânt. Are mare putere în Londra. Privindu-şi mâinile împreunate, Amelia se îndreptă încet spre uşă; apoi îl privi. Dacă Piers e exmatriculat, şi nu mă îndoiesc că va fi şi nu-l poţi primi la tine, nu te teme. Nu-mi plac cei care asfidează autoritatea, domnule Courtenay. Dar Piers e doar un copil. Va fi binevenit la Trendarrow.

Miles reveni la realitate şi traversă camera. Sărutându-i mâna, spuse:

— Vă mulţumesc din inimă. Am întâlnit multă duşmănie în Anglia. Dar afecţiunea şi simpatia din partea voastră cântăresc mult mai mult.

Ochii Ameliei se îmblânziră, faţa i se relaxa. Îi strânse uşor mâna. Apoi începu să urce scările.

Întorcându-se spre Caroline, Miles dădu trist din cap.

— Nu înţeleg. Credeam că mătuşa mea nu aprobă opiniile mele şi ale lui Piers; că era fericită să scape de noi.

— Asta era atunci când credea, cum credeam şi eu, că ai venit să-mi iei Trendarrow. Mama ar considera duşmanul ei pe oricine mi-ar ameninţa fericirea.

— Nu-şi dă seama că acum ameninţ fericirea ta, că v-aş putea aduce mari necazuri?

Îl va susţine pe tata. Nu i se opune decât când e vorba de mine. Au o relaţie ciudată, Miles. Cred că tata a rănit-o profund în trecut, deşi e prea mândră să recunoască. Dacă nu m-ar fi adoptat pe mine, el şi-ar fi numit fiul natural moştenitor.

— Are un fiu?

— A avut demult, cu fiica hangiului de pe chei. Băiatul a murit de mic. Miles tăcu. Apoi spuse blând:

— Cât trebuie să te iubească tatăl tău, Caroline. E evident că-şi dorea un fiu. Totuşi, în schimb te-a acceptat

pe tine.

— Mă tachina că eram atât de mică încât m-ar fi putut ţine într-o mână. Mereu mi-a adus cadouri frumoase din călătoriile lui. Optsprezece ani m-a iubit ca pe propria lui fiică.

— Şi tu îl iubeşti?

— Bineînţeles.

— Mai mult decât pe Timothy? Perplexă, se încruntă şi răspunse rar:

— Nu se pot compara. Sentimentele mele pentru Timothy sunt…

— Dragostea unei surori pentru fratele ei?

Roşi şi se întoarse cu spatele. Cu vocea tulburată, spuse:

— Şi tu? întâi mama, apoi tatăl meu. Chiar şi Timothy însuşi. Şi acum, tu. Vreţi să mă faceţi să mă îndoiesc.

— Îndoiala nu prinde dacă nu are teren favorabil. Se apropie de ea. Copila Caroline, căutând siguranţa lucrurilor familiare, s-a convins pe ea însăşi că n-avea îndoieli. Femeia pe care am descoperit-o noaptea trecută… Inima ei bătea prea tare. Acum că sosise momentul pe care-l aşteptase, era nepregătită să-i facă faţă. Îşi luă obrajii în mâini.

— Nu, Miles, te rog. Sunt… sunt confuză. Noaptea trecută am simţit, am crezut că aveai nevoie de mine.

— Am nevoie de tine acum. Mereu voi avea nevoie de tine. O luă de umeri, blând, mângâietor. Frica îi trecu. Într-o clipă, va fi la fel de calmă şi de puternică precum fusese noaptea trecută.

Se auziră vocile lui Nicholas şi Timothy, care se întorceau. Caroline şopti:

— Nu acum, Miles. Dă-mi drumul, te rog.

Miles îi dădu drumul, apoi o urmă la uşă. Caroline fugi pe scări. Se opri şi-l privi. Din cauza lui nu mai era fata inocentă, fără griji. Prin el fusese implicată în răutăţile oamenilor. Deşi acest gând îl deranja, ştia că dacă ar fi fost întoarcă timpul înapoi, nimic pe lume n-ar fi înlocuit minutele scumpe când ea îl îmbrăţişase.

Nicholas se trânti pe un scaun şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Trei zile, şi ce-am realizat? îl întrebă pe Miles, de lângă fereastra bibliotecii casei lordului Brencombe. Nimic. N-avem niciun indiciu cine ţi- a omorât servitorul. Nu ştim ce s-a întâmplat cu hârtiile tale. Eustace Hardacre intenţionează să-ţi facă rău.

Îşi întinse picioarele şi-şi scoase pipa din buzunar. Miles îşi scoase şi el punga cu tutun.

— Te-ai zbătut pentru mine, unchiule Nicholas, şi-ţi sunt recunoscător.

Nu e lupta ta…

— Nu e felul meu de a lupta. Dă-mi o corabie zdravănă, un echipaj bun şi nişte tunuri îndreptate spre un crucişător inamic, un inamic pe care să-l pot vedea, să-l pot lovi. Nu-mi plac intrigile şi spionii.

— Nici mie, protestă Miles. Activitatea mea nu e secretă; guvernatorul Virginiei şi lordul North sunt la curent cu ce fac.

Nicholas trase din pipă.

— Acolo cred că sunt hârtiile tale, la lordul North. Şi bănuiesc că tâlharul e în slujba lui.

— Atunci, de ce n-a făcut nicio mişcare?

— Nu se grăbeşte. Sigur ştie că ai rezervat un loc pe corabia care pleacă din Plymouth peste şase săptămâni; că oricum nu pleacă niciun vas din Londra spre America timp de două săptămâni. N-ai încercat să părăseşti Londra. Probabil gândeşte că dacă mai aşteaptă, te vei da mai mult de gol.

— Măcar ar încheia aşteptarea asta, reflectă Miles amar.

— Nu vreau să te văd jucând rolul unui martir, sau să mi se implice familia în scandalul procesului unui trădător.

— Nu, domnule. De aceea ar fi mai bine să vă întoarceţi imediat la Trendarrow, să uitaţi de existenţa mea şi de necazul pe care vi l-am adus.

— Îndrăzneşti să-mi dai ordine, domnule? Mă voi întoarce acasă când voi avea chef, nu când vrea altcineva.

Îl privi pe Miles cu ochiul său bun. La dracu, nu te sperii când mă mânii. Nu ţi-e frică de mine deloc?

— Nu, domnule. Regret doar că v-am jignit. Nicholas pufăi din pipă în tăcere câteva clipe.

— Să-ţi spun cum vom face. Ne întoarcem la Trendarrow şi tu vii cu noi.

Miles răspunse.

— Nu cred că asta ar mulţumi-o pe soţia dumneavoastră.

— N-ar fi prima dată când nu-i fac pe plac. Dar nu mi se va opune.

— Vorbiţi serios, domnule?

— Bineînţeles. Las glumele pe seama tânărului Brencombe.

— Atunci, trebuie să vă mulţumesc, domnule, şi să vă refuz invitaţia. Nu mă voi ascunde, spuse Miles.

Nicholas se încruntă şi-i evită privirea.

— Cine a spus că te ascunzi?

— Nu la asta vă gândeaţi. Acolo e un tunel, pe care strămoşii îl ştiau. Nu vreau să fiu închis acolo, cu poliţia aşteptând la ambele capete. Mai bine să mă prindă la loc deschis.

Căpitanul Penwarden studie faţa hotărâtă a tânărului. Se ridică şi-l bătu pe umăr.

— Aşa vorbeşte un adevărat Penwarden. Dacă ţi-ai schimba credinţa, să ţii cu regele şi parlamentul şi i-ai părăsi pe rebelii aceia blestemaţi, atunci aş mărita-o pe Caroline cu tine şi aţi sta amândoi la Trendarrow.

— Dar, domnule, zâmbi Miles, dacă mi-aş schimba credinţa, n-aş mai fi un adevărat Penwarden.

Caroline intră în timp ce ei râdeau. Spuse veselă:

— Nu înţeleg de ce se mai vorbeşte despre război, când doi gentlemani cu idei atât de diferite se înţeleg atât de bine.

— Nu oameni ca noi încep războaiele, spuse Nicholas. Ci oameni limitaţi, în posturi înalte. Bărbaţi ca înfocatul orator Patrick Henry din Virginia şi politicieni bigoţi ca lordul North din Anglia. Dar nu mai spune şi

altcuiva, sau voi fi arestat pentru trădare, împreună cu Miles.

Caroline îşi duse mâna la gât şi ochii i se măriră.

— Credeam că pericolul a trecut, că nu mai avem de ce să ne temem… Nicholas o mângâie pe umăr.

— Haide, dragă, doar glumeam.

— Nu se glumeşte cu aşa ceva, tată. Miles spuse blând:

— Nu-ţi face griji pentru mine, verişoară. Nu mi se va întâmpla nimic.

— Atunci, de ce porţi mereu sabia? De ce a început tata s-o poarte din nou pe a lui? Şi ai pistoale la şa. Le-am văzut.

Miles răspunse, imperturbabil:

— Londra e un loc periculos, cum cred că ţi-ai dat seama. Trebuie să mă protejez de tâlhari…

— Nu mă minţi, răspunse ea mânioasă. Nu sunt copil. Amândoi credeţi că Miles va fi arestat?

— E posibil, spuse Miles calm. Totuşi, nu cred că voi fi spânzurat. Caroline îşi duse mâinile la obraji, privindu-i îngrozită. După o clipă, ochii îi străluciră. Îl luă pe Nicholas de braţ şi-l privi pe sub gene.

— Tată, nu-mi mai place Londra. E zgomot şi mizerie, sunt mulţi cerşetori şi scene neplăcute. Nu ne întoarcem la Trendarrow? Şi vine şi vărul Miles cu noi?

Tatăl ei îi mângâie mâna cu dragoste.

— Asta i-am sugerat şi eu. Dar nu vrea să vină. Vrea să uităm de el. Privindu-l pe Miles în ochi, Caroline spuse rar:

— Asta, cum ştie şi el, e imposibil.

Inima lui Miles tresări. Dar acum era ferm hotărât să nu încerce s-o cucerească. Nu avea dreptul s-o implice în necazurile lui; mai ales acum, când era posibil să fie arestat.

Aşa că nu-i răspunse şi-i evită privirea caldă. În schimb, întrebă:

— Şi Timothy? Şi el vrea să plece din Londra? Sau nu l-ai întrebat?

— Niciodată n-o face, observă Nicholas. Caroline ia hotărârile, iar Timothy o urmează fericit.

Roşind, se îndepărtă de el şi exclamă rece:

— Dacă e fericit aşa, ce obiecţie ai?

— N-am nicio obiecţie, copilă. Dar îmi place mai mult să-ţi fiu tată decât soţ, dacă aşa gândeşti. Îi făcu cu ochiul lui Miles. Poate chiar dacă te vei răzvrăti, nu ar fi o amabilitate să-ţi să te însori cu Caroline.

Mirată, întrebă:

— De ce spui că Miles ar trebui să se însoare cu mine?

— Era doar o... o glumă, dragă, răspunse Nicholas, roşind. Între Miles şi mine.

Îi privi pe rând. Tatăl ei părea preocupat de pipa lui. Miles aproape că zâmbea.

Spuse mânioasă:

— Nu prea consider aceasta subiect de glumă. Totuşi, aflu câte ceva despre cei apropiaţi.

Se întoarse, gata să-i dea lacrimile şi plecă. Se duse la fereastra dormitorului ei, privind traficul străzii. Se auzeau strigătele vizitiilor şi vânzătorilor ambulanţi, tropotul copitelor şi zgomotul roţilor. Oraşul forfotea de viaţă şi undeva acolo erau Timothy şi prietenii lui, jucând zaruri, cărţi sau privind o luptă de cocoşi; uitând de ea în timp ce paria cele două sute de lire pe care le storsese de la fratele lui, în plus.

Undeva acolo erau locuri pe care nu le văzuse niciodată: închisorile Newgate şi Tyburn şi Poarta Trădătorilor. Aceste nume îi dădeau fiori reci. Îşi dorea din toată inima să plece de aici, unde Timothy nu putea rezista tentaţiei; unde bărbaţii purtau săbii şi se temeau pentru viaţa lor; unde o distracţie de seară se încheia cu uciderea unui servitor blând şi devotat şi unde era o străină.

Închise ochii. În locul trăsurilor, văzu pajişti şi un eleşteu cu nuferi. În locul strigătelor stridente de pe stradă auzi cântecul sturzului din stejarul mare de la Trendarrow. Acolo era în siguranţă şi nimic nu se schimba, iar anotimpurile treceau liniştite; şi nu-i mai era teamă pentru

tatăl său, căci probabil îşi va petrece restul zilelor acasă, cu jumătate de soldă. Trendarrow, bărbaţii prăfuiţi de calcar şi pescarii trăgând plasele pline cu somon şi copiii jucându-se pe chei. Şi soarele strălucind prin ferestrele colorate ale capelei, şi pacea.

Deschise ochii şi-şi duse mâinile împreunate la piept. Nici măcar la Trendarrow nu mai putea găsi pacea. Căci acolo îl văzuse prima oară pe Miles. În capelă, îl crezuse duşmanul ei şi aflase că-i era prieten. Aproape că se aruncase în braţele lui şi-i strigase numele după ce plecase.

Niciodată Trendarrow nu va mai fi acelaşi pentru ea. Nu putea întoarce timpul înapoi. Iar viitorul părea tulbure. Era plin de nesiguranţă, teamă şi de încercări pe care nici nu le bănuia.

Caroline se duse cu Timothy să-l felicite pe fratele lui pentru naşterea unui băiat. Nu era ceva nou pentru ea să cumpere un cadou pentru un nou- născut. Adesea, o întovărăşise pe Amelia, ducând un şal sau o jucărie, sau mâncare dacă părinţii erau săraci, la casele prietenilor din Trendarrow. În camere zugrăvite în alb se minunase de micile creaturi care supravieţuiseră chinurilor naşterii.

Vizita pentru a vedea pe viitorul moştenitor al lordului Brencombe era foarte diferită. Mama se sprijinea pe perne într-un pat imens cu baldachin, cu o bonetă pe cap, cu inele pe degete şi cu un rubin la gât, peste halatul scump.

Doica aduse copilul şi aşa cum se aşteptau de la ea, Caroline fu de acord că era într-adevăr un Brencombe şi semăna cu tatăl lui. Se întreba dacă va fi la fel când şi ei îi va sosi timpul să nască. Va fi Timothy la fel de mândru, de sigur că e copilul lui? îl privi cum discuta vesel cu fratele lui.

Pentru prima oară se gândi la ceva ce ignorase: că în noaptea nunţii, când vor fi împreună în pat, el nu-i va mai fi ca un frate.

Simţi un fior rece, deşi în cameră era cald. Lucy Brencombe o privea, surprinsă şi curioasă.

— Te simţi bine, Caroline? întrebă ea. Nu cumva îţi vine să leşini?

— Nu, mă simt bine. Dar Londra mă înăbuşe.

— Nu prea te simţi bine, departe de iubitul tău Trendarrow, nu-i aşa? Deşi nu-mi pot imagina cum te distrezi acolo. Nu e de mirare că Timothy doreşte să stea mai mult la Londra. Ar trebui să-i cânţi în strună şi tu.

— Crezi că e înţelept?

— Vrei să zici jocurile de noroc? Lucy ridică din umeri. Trebuie să fii tolerantă cu viciile soţului tău. La urma urmei, din multe puncte de vedere, Timothy e doar un băiat. De mai multe ori lordul Brencombe mi-a mărturisit că-i pare bine că tu vei fi şefa. Ar fi pierdut fără tine.

Nu pentru prima oară, Croline se întrebă dacă Lucy nu e sarcastică. Se scuză să plece, împotriva protestului slab al lui Timothy.

În trăsură, stătea în colţul ei, privind pe fereastră, examinând în detaliu respingerea pe care o avusese gândindu-se la noaptea nunţii.

Timothy spuse:

— Fratele meu şi soţia lui intenţionează să meargă în Devon imediat ce Lucy va putea călători, ca să-i arate băiatul tatălui meu. E bine să ştie că are un nepot înainte să moară.

Surprinsă, se întoarse spre el.

— Tatăl tău e pe moarte?

— Mama mea i-a scris lui Lucy că nu crede că va trăi până la anul. Presupun că ar trebui să stau cu el. Faţa lui se lumină. Mai bine să mă distrez la Londra cât mai e posibil, înainte să fim în doliu.

— N-ai fi un sprijin pentru mama ta dacă te-ai duce acasă?

— Nu m-a chemat.

Caroline tăcu preţ de câteva minute, privind din nou pe fereastră. Apoi spuse:

— Timothy, în legătură cu logodna noastră… Roşind, el spuse repede:

— N-ar fi mai bine s-o amânăm? Ar fi un ghinion să aranjăm nunta şi apoi tatăl meu să moară şi să ne dea planurile peste cap. În plus…

— Ce? îl îndemnă ea, căci se oprise, evitându-i privirea.

— Adevărul e că mă distrez mai mult aici, în Londra. Distracţiile ca burlac nu vor mai fi potrivite când voi fi însurat. Ştiu că vei fi înţelegătoare cu viciile mele. Dar trebuie să mă gândesc la ce vor spune tatăl meu şi fratele meu. Ca fiu mai mic, depind material de ei. Şi nu cred că tatăl tău mă va ierta dacă îţi pierd zestrea la cărţi.

— Atât ţi-ar trebui! Să înţeleg că preferi compania prietenilor tăi împătimiţi de jocuri de noroc şi femei?

— La dracu, nu umblu cu femei, Caroline. Ţi-am mai spus, ele mă tratează ca pe un copil amuzant.

Gânditoare, spuse:

— În ultimul timp, m-am gândit şi eu că asta eşti. O privi surprins.

— Mă înţelegi, Caroline. Nu vreau să fiu celebru, decât ca un tip distractiv, care aduce râsul. Nu doresc să fiu membru al parlamentului sau să fiu colonel. Sabia mea se poate odihni în teacă, pistolul în toc, doar dacă nu sunt atacat de hoţi. Nu sunt ca vărul tău Miles…

— Ce-i cu el?

— El e altfel. E născut să comande, ca tatăl tău, deşi cu alte mijloace. Un bărbat care ţine discursuri şi ia viaţa prea în serios pentru gustul meu. E generos, am flat. Dar mă stânjeneşte, căci nu ştiu niciodată ce gândeşte.

— Aşa e, murmură ea. Căzu pe gânduri şi nu mai fu atentă la ce spunea Timothy. El o atinse uşor pe mână.

— Te-am jignit, Caroline? Reveni cu picioarele pe pământ.

— Cu ce?

— Când am sugerat să amânăm logodna?

— A, asta…

Interpretându-i greşit tonul, Timothy începu repede să-şi ceară scuze.

— Nu mie mi-a trecut întâi prin cap ideea asta, îţi

aminteşti. Mama ta a propus să mai aşteptăm, până vom pleca la Londra. A subliniat că eşti mică încă şi că nu ai experienţă cu bărbaţii. Aşa, nu m-am gândit la asta. Păreai la fel de tânără ca mine. De fapt, te-am considerat mereu înţeleaptă, mai ştiutoare decât mine. De aceea părinţii şi fratele meu cred că ne-am potrivi.

— Dar tu, Timothy? întrebă ea, privindu-l în ochi. Eşti sigur că sunt potrivită pentru tine? Chiar vrei să te însori cu mine, sau te supui familiei?

O privi cu ochi mari.

— Caroline! Cum poţi spune asta? Am sperat mereu că într-o zi vei fi soţia mea, că prietenia din copilărie va continua într-o căsnicie.

— Prietenie? Asta cauţi într-o căsnicie?

— E mai sigur. Am văzut ce se poate întâmpla atunci când un bărbat o ia razna din prea multă pasiune.

— Ce se poate întâmpla, Timothy? Cum eu nu prea am experienţă, spune-mi tu.

Timothy se încruntă, concentrat.

— Sunt cuprinşi de gelozie, chinuiţi de suspiciune. Chiar ieri un tânăr gentleman pe care-l cunoşteam a murit într-un duel ca să salveze onoarea soţiei sale.

Îi studie faţa, analizând fiecare trăsătură, ca atunci când erau copii şi se întâlniseră pentru prima oară. Apoi întrebă:

— Şi tu nu ai fi provocat de asta? Nu mi-ai apăra onoarea? Timothy era şocat.

— Caroline, nu va fi nevoie. Nici tu nu-ţi vei lua amant, nici eu amantă. Dacă vreun bărbat, după ce ne vom căsători, va sugera că ai pe altcineva, nu l-aş crede.

Mâinile Carolinei se răciră în mănuşi; gâtul i se uscă. Îi venea greu să-i pună o întrebare. Nu-l privi când întrebă:

— Ai atâta încredere în mine? Iar fu surprins.

— Îmi pun viaţa chezăşie pentru loialitatea ta, declară el sincer.

Nu-i răspunse, îl strânse doar de mână şi privi din nou în gol pe geam. Închise ochii şi-şi dori să fie din nou fata care el credea că încă e, cea care se trezise

încrezătoare când împlinea optsprezece ani, care alergase veselă în pădure să-l întâlnească. Şi s-a trezit în schimb…

Când trăsura dădu colţul, Caroline fu aruncată în portieră. Trezită la realitate, deschise ochii, apoi strigă indignată:

— Timothy! Opreşte trăsura!

Imediat el scoase capul pe fereastră, poruncindu-i vizitiului să oprească.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai văzut altă crimă?

— Aproape. Era un băiat care privea la o plăcuţă cu numele străzii, nu făcea nimic rău. Un gentleman l-a împins la o parte.

— Nu e nimic neobişnuit, remarcă Timothy. Doar nu vrei ca un gentleman să ocolească un coate-goale.

— Dar băiatul s-a întors, cred ca să protesteze şi bărbatul l-a lovit peste faţă cu bastonul. Acum zace în şanţ şi nu se mişcă.

— Nu poţi salva orice zdrenţăros din Londra, Caroline. Fără îndoială, băiatul a fost insolent şi a primit o lecţie. Se întâmplă des. Ignoră-l. Se opri din vorbit când văzu faţa ei.

Caroline spuse, mânioasă:

— Nu sunt atât de naivă să nu ştiu ce se întâmplă pe străzile Londrei. Totuşi, nu sunt de acord şi acum nu-l voi ignora. Spune-i însoţitorului tău să se uite la băiat.

Timothy era oripilat.

— Nu pot, Caroline. Să trimit însoţitorul tatălui meu să ajute un jegos! Caroline puse mâna pe clanţă.

— Foarte bine. Atunci mă duc eu. O prinse de braţ.

— Lasă, mă duc eu.

Timothy ceru să se coboare scara.

În timp ce el se întoarse cu jumătate de inimă pe stradă, Caroline se gândi la trecut. Un incident după altul îi năvălea în minte, incidente cărora atunci nu le dăduse importanţă. Acum, obţinu o nouă imagine a caracterului lui Timothy. Era o imagine care nu-i plăcea şi nu vroia s-o compare cu cealaltă, care o obseda. Nu-i plăcuse ei să aibă iniţiativa? De ce să-l acuze pentru o schimbare care

avusese loc în interiorul ei? Timothy era acelaşi. Plăcut, drăguţ, serviabil. Aşa fusese mereu, aşa vroise ea să fie. Deci nu era cinstit să simtă aşa o iritare pentru trăsăturile caracterului lui pe care înainte le acceptase şi ignorase.

Caroline scoase capul pe geam, să vadă de ce întârzia. Mergea încet pe trotuar, cu un băiat clătinându-se pe picioare alături.

Oftând, Caroline spuse:

— Dă-i o guinee, Timothy. Poate va uita… Se opri, privind surprinsă părul murdar al băiatului, hainele mototolite, pantofii rupţi.

Coborî repede din trăsură. Apoi luă mâna băiatului şi exclamă uimită:

— Piers, ce faci aici? în ce hal eşti! Capitolul 7

În ciuda protestelor lui, Piers fu băgat în pat, Caroline îl pieptănă, Polly îl spălă pe picioare. Carolinei îi venea să râdă când îl vedea încurcându-se în mânecile halatului lui Timothy.

— Acum, spune-mi. Cum ai ajuns la Londra şi de ce? Erai într-un hal…

— Am mers pe jos şi m-am ascuns în căruţe. Nu aveam bani de diligenţă. În plus, în Virginia nu sunt diligenţe, şi nu ştiam cum se procedează. Puţinii bani pe care i-am avut, i-am dat pe mâncare.

— Sărmanul copil! exclamă Caroline.

— Nu sunt copil. Aceste… greutăţi nu sunt nimic faţă de ce voi suporta în miliţie.

— Dar, Piers, nu vei fi soldat.

— Ba da. Dacă Paul Hardacre îl poate sfida pe tatăl lui, şi eu pot. Îşi lăsă capul pe-o parte. E ciudat. Tatăl lui Paul vroia să-l facă militar şi el nu vrea, iar eu, care n-am altă dorinţă…

— Continuă-ţi povestea. Ai venit la Londra să-l cauţi pe Miles?

— Ce alt motiv aş fi avut? Şi acum n-o să mă laşi să-l văd.

— Ţi-am spus, Miles e cu tata, căutând un domn din guvern.

— Se va certa cu ei?

— Miles nu e atât de bătăios ca tine, Piers. Se zbate pentru o înţelegere paşnică dintre ţările noastre.

— Nu va reuşi, anunţă Piers cu satisfacţie. Paul spune că negustorii sunt hotărâţi la represalii, să trimită trupe britanice să le dea o lecţie afurisiţilor de colonişti. Astea sunt cuvintele tatălui lui, adăugă în grabă, văzând că ea nu era de acord.

— Îmi imaginez. Îl cunosc pe tatăl prietenului tău. E înrudit prin căsătorie cu mama şi are o mare putere şi influenţă.

— Şi e membru în consiliul şcolii. A cerut să fiu exmatriculat. Cum

Caroline nu spuse nimic, continuă cu îndrăzneală: N-am aşteptat asta. Am fugit deoarece nu-mi place la şcoală, nu pentru că mi-era ruşine cu ce-am făcut.

— Ce-ai făcut? Sau nu vrei să-mi spui? Îi studie faţa cu suspiciune.

Caroline spuse blând:

— Piers, de când ne-am văzut ultima dată, am aflat multe lucruri. Că sunt două tabere în problema asta cu cele treisprezece colonii, că Miles nu e nici rebel, nici trădător, aşa cum crezusem la început; că multe din supărările lui sunt întemeiate. Dacă bărbaţi ca Eustace Hardacre hotărăsc politica guvernului nostru…

Băiatul o privea cu gura căscată.

— Eşti de partea noastră?

— N-am cum. M-am născut în Anglia şi am fost crescută în tradiţia loialităţii necondiţionate faţă de coroană. Tatăl meu e ofiţer în marina regală. Tatăl meu natural a fost la fel. Văzând că ochii lui Piers se măreau de surpriză, continuă în grabă: Dar acum înţeleg. Miles mi-a vorbit despre legile nedrepte pe care guvernul britanic vi le-a impus. Mi-a vorbit despre masacrul din Boston, când soldaţii britanici au tras în mulţime şi cum în decembrie anul trecut, după ce bostonezii au aruncat în mare ceai, în semn de protest faţă de Compania Indiilor Răsăritene, care îl vindea la suprapreţ, guvernul britanic a închis portul.

Ochii lui Piers se măriră şi mai mult.

— Dar eşti o englezoaică. Nu credeam că vei înţelege astfel de lucruri.

— Ba da, dacă vreau. Şi dacă cel care explică e răbdător.

— Miles ţi-a povestit despre asta?

— Da, el. Am stat mult cu el înainte ca sărmanul Benjamin să fie ucis. Băiatul sări în picioare în pat. Dându-şi seama că făcuse o greşeală,

Caroline adăugă repede:

— Nu trebuia să-ţi spun. Uitasem că nu ştiai despre asta. Miles îţi va spune când se va întoarce.

Piers o prinse de încheietura mâinii şi-i ordonă sălbatic:

— Nu. Tu îmi vei spune, acum.

O privi în ochi în timp ce ea povestea. Când Caroline termină, Piers se întoarse într-o parte şi stătea trist. Băiatul îşi vârî pumnul în gură şi-l muşcă.

Nesigură, îi puse o mână pe umăr.

— Poţi să plângi dacă vrei, Piers. Doar eu sunt aici şi nu voi spune nimănui. Eu am plâns după Benjamin şi abia îl cunoşteam.

Piers îşi puse capul pe umărul ei. Caroline îi dădu o batistă şi începu să-l mângâie pe păr, dându-şi seama că ştirea despre moartea lui Benjamin declanşase toată nefericirea lui din ultimele săptămâni. Îşi aminti cuvintele lui Miles: „E singur în Anglia… datorită nesiguranţei, simte nevoia să se laude…”

Nu începuse să înţeleagă doar politica, ci şi natura bărbaţilor. Ei te dominau într-o clipă şi-ţi căutau ajutorul în următoarea. Lunga ei relaţie cu Timothy n-o învăţase asta. Nu-şi amintea ca vreodată el să fi vrut să-şi impună voinţa. Nici nu plânsese pe umărul ei, ca Miles şi Piers. El n-ar face asta.

Îşi dădu brusc seama brusc că o femeie îşi putea folosi puterea în două feluri: un sprijin pentru un bărbat slab sau ca o soluţie la care să recurgă doar la mare nevoie. Crezuse că ştia care erau nevoile ei proprii. Să

trăiască lângă Timothy, să caute soarele, să evite umbrele, orizontul ei să se limiteze la graniţele Trendarrow-ului. Dar atunci nu se cunoştea pe sine.

Auzi paşi pe scări şi apoi vocea lui Miles. Piers se depărtă de ea.

Caroline aranjă lenjeria de pat şi părul lui şi spuse:

— Îl voi ţine pe Miles de vorbă până îţi revii. Piers îşi suflă nasul zgomotos şi murmură:

— Mulţumesc, domnişoară Caroline. Îmi... îmi pare rău că am fost grosolan cu tine.

Îl strânse uşor de mână şi ieşi. Afară, se sprijini de uşă şi-l opri pe Miles, prinzându-l de braţ.

— Hai să-ţi spun ce s-a întâmplat înainte să vorbeşti cu el. Şi Miles, nu fi prea dur cu el. Ai avut dreptate că în ciuda bravadei lui, Piers e doar un copil.

Când Miles intră în cameră, Caroline coborî ca să-l întâlnească pe tatăl ei, care cerea vin de porto şi un servitor care să-i scoată cizmele de călărie.

O salută vesel, apoi întrebă:

— Unde e mama ta?

— Cred că la cumpărături. Nu era acasă când m-am întors din vizita la cumnata lui Timothy.

— Deci nu ştie încă despre oaspetele nostru? A fugit de la şcoală, aşa mi-a spus Timothy. Şi eu am vrut să fac asta de multe ori. Dar îmi era mai frică de tata decât de director. Îşi ridică peruca pentru a se scărpina pe cap. E o minune că am ajuns căpitan de vas. Eram atât de supus când eram mic încât ai fi crezut că voi primi ordine toată viaţa, nu că voi da.

Caroline spuse gânditoare:

— Nu e mereu la fel, tată. Lui Timothy nu-i place să dea ordine, deşi a fost educat s-o facă.

— A, Timothy seamănă cu mama lui. O plimbare prin port e ceea ce preferă unei călătorii îndepărtate.

Caroline se duse la fereastră şi-şi trecu degetul peste broderia perdelei.

— Şi mama mea? Ea ce preferă?

— Pui întrebări grele, copilă. Mai bine întreab-o pe

Amelia. Nu prea am cunoscut-o pe mama ta, eram mai mult pe mare atunci. Dar tatăl tău… Era un bărbat curajos. Avea rău de mare, dar nu se dădea bătut. Câteodată consider că semeni cu el, draga mea. Poţi fi încăpăţânată, ca el. Ceea ce-ţi doreşti, eşti hotărâtă să capeţi. Mi-e teamă că, fiind femeie, într-o zi vei plăti un preţ pentru asta.

— Tată, nu te înţeleg. Căpitanul Penwarden oftă.

— Nu, nu încă, murmură pentru sine. O privi pe sub sprâncenele stufoase. Vino aici, copilă.

Stătea în faţa lui, cu mâinile împreunate. Apoi îi îndreptă peruca. El o mângâie pe mână, apoi şi-o duse la obraz.

— Ce-o să fac atunci când nu vei mai fi lângă mine să mă aranjezi?

— Voi fi mereu aici, tată.

— Vei fi la Sampford Folliott.

Se aplecă deasupra lui, ca el să nu-i vadă faţa.

— Tată, vei fi mulţumit să mă mărit cu Timothy?

Se răsuci în scaun ca s-o vadă, dar ea îşi feri faţa. Răspunse cu grijă:

— Cea mai mare dorinţă a mea e să te măriţi din dragoste. Căsătoria mea cu Amelia a fost aranjată de taţii noştri. Amândoi… Dar asta e o poveste veche. Sora mea, Mary, cum ştii deja, l-a sfidat pe tata şi a fugit cu un profesor lefter. Şi ai auzit de la Miles ce bine au ajuns. Îi puse braţele în jurul gâtului lui, ţinând-o aproape. Dacă îl iubeşti pe Timothy destul, Caroline, dacă eşti sigură că el e bărbatul vieţii tale, vei avea binecuvântarea mea. Orice îndoieli am avea eu şi mama ta, căci îţi vrem fericirea, le vom da la o parte, dacă tu nu ai niciuna.

Înjură când uşa se deschise şi Timothy intră, cu o carafă şi pahare pe o tavă de argint.

Timothy imită plecăciunea unui servitor.

— Scuzaţi-mă, domnule, pentru întârziere. Majordomul a căzut pe scări şi ceilalţi servitori au grijă de el, aşa că permiteţi-mi să-mi ofer serviciile.

Nicholas se încruntă şi o privi pe Caroline, văzând că

nici ea nu era amuzată de prosteala lui Timothy. Roşind, el ieşi.

— Vă voi găsi valetul, domnule. Caroline exclamă, exasperată:

— Timothy, nu e treaba ta să… El spuse jenat:

— E mai uşor.

Deasupra paharului pe care i-l înmână, Nicholas întâlni privirea Carolinei.

— E drăguţ, vrea mereu să-i mulţumească pe toţi. Caroline lăsă paharul şi îngenunche în faţa tatălui ei.

— Tată, şi eu am îndoieli. Mi-au venit brusc, de când suntem la Londra. Nu, nu e adevărat. De când… Se opri la timp să spună „de când Miles a apărut în viaţa mea". În schimb, continuă: Dar i-am promis lui Timothy. El are încredere în mine. Şi îl iubesc. Mereu l-am iubit. Îşi luă obrajii roşii în palme. Dar mă tem că nu aşa cum ar trebui. Tată, ce să fac?

Oftând, Nicholas îşi puse mâna pe părul ei.

— N-am niciun răspuns pentru tine, copilă. Şefii mei de la Amiralitate nu au emis reguli pentru inimă. Mi le-am făcut pe ale mele. Şi tu o vei face.

Îl privi de jos şi deşi peruca lui era din nou în dezordine, o lăsă. În cele din urmă spuse cu ezitare:

— Tată, pot să te întreb? Iubeai pe altcineva când te-ai căsătorit cu mama?

— Da. Şi ea.

— A fost greu să uiţi?

— Am avut noroc. Am avut cariera mea. Eram în război, nu era timp de visuri. Dar pentru Amelia… Fără copilul după care tânjea, cred că i-a fost şi mai greu. Şi Dumnezeu să mă ierte, ca majoritatea bărbaţilor, m-am gândit doar la mine, m-am distrat cu cine am vrut.

— Ai mai văzut-o vreodată, pe cea pe care ai iubit-o?

Sorbi din vin.

— Da. Am văzut-o chiar în dimineaţa asta.

— Tată!

— Nu fi şocată. Mama ta ştie de întâlnirea noastră, care a fost aranjată din partea lui Miles. Soţul doamnei are

o poziţie înaltă în guvern şi e cunoscut că ţine partea americanilor. I-am cerut, ca vechi prieten, să-şi folosească influenţa dacă Miles… Zâmbi. E încă o femeie frumoasă.

Caroline se sprijini pe călcâie.

— Tată, cred că eşti foarte rău. Miles ştie de asta?

— Sigur că nu. Nici tu să nu-i spui. Miles e orgolios. Nu trebuie să ştie că-şi datorează libertatea farmecelor unei femei.

— Asta înseamnă că nu mai e în pericol? Nicholas îşi bău vinul de porto.

— Da. Însoţit de domnul Franklin, l-a vizitat pe lordul Chatham şi pe domnul Burke. Cu aceşti trei oameni importanţi ţinându-i partea…

— Dar e scrisoarea, îi aminti. A admis că l-a vorbit de rău pe rege.

— Dar nu cred că l-a ameninţat. Dacă ceea ce-şi aminteşte e corect, nu era nimic în scrisoare care să justifice o acuzaţie de trădare. Rebeliune, posibil. Dar nu pot permite libertatea de exprimare şi să bage pe cineva la închisoare pentru că şi-a exercitat acest drept.

Caroline se ridică şi se duse lângă fereastră, cu spatele la Nicholas.

Încercând să aibă un ton indiferent, spuse:

— Atunci, cum acum nu se va considera că fuge, poţi să-l convingi pe Miles să se răzgândească şi să vină cu noi la Trendarrow? Fără îndoială că vrea să treacă pe la şcoala lui Piers şi să rezolve lucrurile şi e în drum. Ar fi mai bine pentru el să ducă acasă amintirea casei mamei lui, decât a acestui oraş care i-a adus numai necazuri.

— Nimic nu m-ar încânta mai tare. Dar tu îl vei convinge, draga mea. Miles va asculta mai degrabă de verişoara lui frumoasă, decât de unchiul bătrân şi urât.

— Tată, nu eşti urât, protestă ea, întorcându-se cu faţa la el.

— Asta mi-a mai spus-o o doamnă, azi-dimineaţă. Totuşi, mă tem că amândouă sunteţi doar amabile. Se ridică. Nu mai vine valetul? Abia aştept să ajungem acasă şi servitorii mei să fie lângă mine imediat ce deschid gura.

Ieşi, trăgând de sfoara clopoţelului cu furie.

Vrând să fie singură ca să se gândească la cuvintele tatălui ei, Caroline merse în grădina din spatele casei. O plimbare cu barca prin port? Sau o călătorie îndepărtată? Era sigur că va fi obligată să ia o decizie în următoarele câteva zile. Ori va închide hotărâtă uşa noului ei eu şi-şi va lua adio de la Miles la Londra; sau, convingându-l să se întoarcă la Trendarrow, va înfrunta consecinţele.

Se opri pe cărarea îngustă dintre tufele tunse. Pe tatăl ei îl convingea de mică; lui Timothy îi poruncea. Dar pe Miles îl va ruga…

Repetă cuvintele, gesturile pe care le va folosi în timp ce o mierlă cu ciocul plin de viermi, aştepta ca ea să treacă de cuibul ei. Îşi ceru scuze păsării c-o deranjase şi merse mai departe. Şi brusc, în imaginaţia ei, era din nou la fereastra dormitorului, de ziua ei de naştere, chemând sturzul, salutând ziua şi viitorul cu bucurie şi siguranţă. Ziua care fusese atât de fericită, până venise Miles.

Era posibil să fie aceeaşi de atunci, fără îndoielile prezentului? Să se întoarcă la pacea văii, la casa pe care o iubea… Să poată fi cu Timothy din nou în locurile în care îl ştia, fără să-i deranjeze nimeni, fără să-l compare cu Miles. Oare şi-ar recăpătă siguranţa dinainte? Sau se îndepărtase prea mult pe acest nou drum, un drum care, văzu cu o claritate înspăimântătoare, o putea duce peste Atlantic către o ţară necunoscută, încrezându-se într-un bărbat pe care abia îl cunoştea, care fusese numit „rebel” şi „trădător” şi a cărui ţară ar putea fi într-o zi în război cu a ei? Un drum care ar obliga-o să se despartă de părinţi, de casa iubită, de Timothy. Ar însemna să-şi calce cuvântul faţă de el, să-şi schimbe toate ideile, să caute un curaj pe care nu era sigură că-l avea.

Dacă acum ar fi fost la Trendarrow, ar fi mers la capelă, căutând acolo un răspuns. Dar nu era la Trendarrow. Era în Londra, printre trandafirii lordului Brencombe. Iar mierla o avertiza că Miles se apropia.

Miles spuse:

— Ai fost bună cu Piers. L-ai cucerit.

— N-a fost greu. Cred că a fost foarte singur la şcoală, mai ales când i s- a interzis să mai fie cu singurul lui prieten. Apoi a fost ameninţat cu exmatricularea… Miles, aş vrea să te duci la domnul Hardacre şi să-l înveţi minte.

Miles ridică o sprânceană, zâmbind.

— Asta e verişoara mea blândă, acum atât de mânioasă?

— Nu sunt verişoara ta. Nici nu sunt mereu blândă, sau… Se întoarse într-o parte. Adevărul e că nu mai ştiu cine sunt. E atâta confuzie în mintea mea.

— De care sunt responsabil? Când ea dădu din cap că da, el spuse trist: M-am temut de asta. În ziua când ne-am cunoscut, erai atât de sigură pe tine şi pe viitor. Erai fericită în lumea ta netulburată de nimic. Dacă nu aş fi venit la Trendarrow…

Îl privi tulburată.

— Dar ai venit, Miles. Peste ocean, din altă ţară, cu alte obiceiuri. Şi totuşi acum înţeleg, nu e o diferenţă atât de mare. Te temi că necazurile compatrioţilor tăi îi va duce la revoltă; totuşi, vorbeşti despre privitul păunilor pe pajiştea ta. M-am gândit la Trendarrow ca la un loc liniştit şi am uitat de strămoşii mei, care au fost capturaţi în tunel. Chiar şi povestea lui Harry Penwarden era pentru mine ca una cu zâne, cu final fericit. Am ignorat violenţa şi ura de la începutul ei. Aşa va fi mereu, Miles? Bărbaţii se vor lupta unii cu alţii din cauza credinţei lor?

— Mă tem că da. Nu există pace. Oamenii au idei noi şi se schimbă, neţinând seama de opoziţie. Câteodată îşi îndeplinesc idealurile fără vărsare de sânge. Asta vreau să fac.

Caroline atinse petalele unui trandafir vişiniu.

— Cum, din cele ce mi-ai spus, asta nu e probabil, te vei întoarce în Virginia să lupţi?

— Dacă nu există altă cale spre libertate, da. De aceea… Se întrerupse, cu durere pe faţă. Apoi zâmbi şi spuse: Hai să lăsăm gândurile negre. Spune-mi, noul moştenitor Brencombe e frumos?

— Miles, nu schimba subiectul. Nu mai sunt un copil să fiu cruţată de probleme şi să mă gândesc doar la frivolităţi.

— Nu consider naşterea o frivolitate. Caroline continuă ca şi cum el n-ar fi spus nimic: Nu caut mereu să evit latura tristă a vieţii, ca Timothy. N-am fugit la vederea sărmanului Benjamin, n-am leşinat.

Miles îi luă mâna.

— Caroline, ce vrei să-mi spui, sau să-ţi spui ţie însăţi?

— Vreau să te fac să înţelegi că nu trebuie să regreţi că ai apărut în viaţa mea. Căci eram în letargie. Te rog, Miles, vino iar la Trendarrow.

Spusese asta din impuls, uitase toate îndoielile. Se părea că în acele clipe, hotărârea fusese luată.

Degetele lui le strânseră pe ale ei.

— În ce scop? întrebă el.

— E casa mamei tale şi eşti binevenit. Şi…

— Şi? o îndemnă el.

— Dacă îţi pasă, eu doresc asta.

Miles tăcu o clipă. Apoi spuse gânditor:

— Cum se întoarce roata. Ai făcut tot ce-ai putut să mă alungi.

— Te-am strigat, Miles. Te-am strigat şi n-ai auzit.

— Am auzit. Dar nu erai pregătită, Caroline. Ti-era teamă, de mine, de dragoste, de ceea ce depăşea orizontul tău îngust. Şi am ştiut că trebuia să te las netulburată, sigură de tine. De când ai venit la Londra, am fost slab, permiţându-mi să-ţi sporesc îndoielile despre nunta ta, încercând să te ademenesc vorbind despre păuni pe pajişte şi balauri la palatul guvernatorului. Dar în realitate, ochii mei vedeau miliţia făcând instrucţie, iar în urechi nu aveam sunet de viori, ci de tunuri şi tobe militare.

— Nu mă mai deranjează o astfel de discuţie, Miles. Într-adevăr, cum atât tatăl meu natural cât şi cel adoptiv au fost ofiţeri, nu e demn de mine să mă tem.

El vorbi blând, privind peste capul ei, ca şi când n-ar fi auzit-o:

— Mi te-am imaginat ca stăpâna casei mele, stând la clavecinul mamei mele în lumina lumânărilor, sau călărind împreună cu mine pe plantaţie. Ne-am văzut în vizită la guvernator în Williamsburg şi eram mândru că te am la braţ. Am auzit Trendarrow-ul meu răsunând de râsul copiilor şi am visat la o dragoste ca cea a părinţilor mei şi la fericirea perfectă.

— E şi visul meu, murmură ea, întorcându-se spre el. Expresia feţei lui o înfioră. Când vorbi, vocea lui era aspră:

— E doar un vis, Caroline. Realitatea e diferită. Mânia concetăţenilor mei creşte. Cât am fost în Anglia, Adunarea din Virginia a ţinut o zi de post şi rugăciune pentru oprimata colonie Massachusetts. În rugăciune s-a vorbit despre răul războiului civil. Doar nu crezi că te-aş duce într-un ţinut în care această ameninţare se apropie? Şi tu, ca şi familia ta, cu tradiţie loialistă?

Caroline sugeră:

— Ai putea sta în Anglia, Miles. Îţi cedez Trendarrow. Privind-o, se îmblânzi.

— Atât de mult te-am schimbat? Altădată ai fi luptat cu mine cu orice armă ca să păstrezi Trendarrow. Şi acum… Dar eu nu sunt Timothy, micuţo, să mi se ordone unde să trăiesc, sau cum să-mi duc viaţa. Locul meu, dacă nu sunt arestat, e în Virginia; loialitatea mea principală, pentru concetăţenii mei. Aşa cum am ştiut de la început, în viitorul meu nesigur nu e loc pentru tine.

— Miles, şopti ea. Miles, nu poţi fi atât de crud.

— Crud? A, da, aşa am fost, arătându-ţi o lume mai mare decât Trendarrow, o viziune mai profundă asupra căsniciei decât ai avea cu Timothy. Pentru asta, te rog să mă ierţi. Totuşi, am trezit în tine o dorinţă vagă, Caroline, nu un foc mare. Vei uita curând…

— Ştiu că nu e adevărat, protestă ea vehement. Mi-ai arătat altă parte a mea. Partea aceasta îţi aparţine, Miles. Nu poţi să ieşi pur şi simplu din viaţa mea.

— Pentru binele tău, pot şi trebuie. Aici, în Anglia, te-am implicat pe tine şi familia ta în treburile mele periculoase, am adus discuţia despre trădare şi

spânzurătoare în viaţa ta de zi cu zi, din cauza ideilor mele un băiat a fost exmatriculat. Bărbaţii ca mine trebuie să călătorească singuri, Caroline.

— Patrick Henry nu are soţie? întrebă ea. Şi strămoşii noştri din războiul civil nu aveau familii?

Fu conştientă de greşeala ei imediat ce el vorbi.

— Aşa e, au avut. Şi ştii ce necazuri au fost cauzate de neînţelegerile lor. Caroline îşi plecă ochii şi se întoarse într-o parte, cu umerii căzuţi.

— Atunci, vei pleca şi nu te voi mai vedea niciodată?

— Aşa e mai bine, crede-mă.

— Şi crezi că voi putea fi fericită?

— Sunt multe feluri de fericire, Caroline. Vei fi mulţumită, ca înainte. Dacă focul din tine nu e aprins, vei suferi mai puţin. Întoarce-te în pace la Trendarrow, mică verişoară. Roagă-te pentru mine câteodată, în capela de lângă râu, unde ne-am cunoscut.

Se întoarse cu faţa spre el, prinzându-l disperată de haină.

— Miles, o, Miles, nu mă părăsi. Miles îi luă mâinile şi i le sărută.

— Faci totul şi mai greu pentru mine şi pentru tine, Caroline. Dar nu mă vei îndupleca. Slăbiciunea mi-a trecut. Nu-ţi pot aduce decât nefericire, cum le-am adus unchiului meu şi soţiei lui, lui Piers şi lui Benjamin. Calmează-te şi spune-mi adio. Sărută-mă pentru prima şi ultima dată, apoi lasă-mă să plec, fără lacrimi sau reproşuri.

O îmbrăţişă şi ea se agăţă de el, ştiind acum când era pe cale să-l piardă, cât de mult îl iubea. Nu-i venea să creadă că o poate respinge. Mereu obţinuse ce vroise când îşi pusese mintea. Puse mâinile după gâtul lui, îi trase capul în jos şi-l sărută pe buze. Se lipi de el. O clipă, el răspunse, strângând-o în braţe, sărutând-o pasionat pe păr, pe obraji, pe gură. Apoi, brusc, îi dădu drumul, se întoarse pe călcâie şi plecă.

Caroline rămase unde o lăsase, zguduită de forţa acestei noi emoţii, prea ameţită ca să-l mai strige. Plecarea lui bruscă risipise petalele florilor. Pierdută, le culese de

jos, apoi le lăsă să cadă. Îi dădură lacrimile. Timothy, cu ochii lui albaştri tulburaţi, era în faţa ei.

— Caroline, te-am căutat peste tot.

Îşi dădu seama că nu era neliniştit din cauza ei. De fapt, nu părea că observase tulburarea ei. Cu un efort, se concentră asupra cuvintelor lui.

— Am primit o scrisoare de la mama mea. Crede că tata este… este pe moarte. Că nu mai are de trăit decât o săptămână-două.

Caroline îi puse o mână pe braţ.

— Timothy, îmi pare rău.

— Cum ştii, nu-l iubesc aşa cum îl iubeşti tu pe căpitanul Penwarden. Totuşi, e tatăl meu, şi mama are nevoie de mine. Intenţionez să plec poimâine. Caroline…

I se părea că nu e mai în vârstă decât Piers şi de două ori mai neajutorat.

Citindu-i gândurile, îl întrebă:

— Vrei să vin cu tine?

Faţa lui se lumină imediat. O strânse de mână.

— Nu vreau să-ţi întrerup distracţiile. Dar aşa e, vreau să vii cu mine. Moartea mă înspăimântă. Şi nu voi şti ce să fac şi ce să spun, dacă nu eşti cu mine să mă ajuţi.

Caroline se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz, cum făcuse adesea în trecut.

— Nu te teme, voi fi cu tine. Îi sărută mâna.

— Ştiam că mă pot baza pe tine, Caroline. Mai e ceva. Mama crede că tata va muri împăcat dacă ne-ar binecuvânta unirea.

Un fior o cuprinse pe Caroline. Se sprijini pe braţul lui Timothy şi închise ochii. Când îi redeschise, Timothy o privea neliniştit.

Caroline inspiră adânc şi-i zâmbi.

— Bine, spuse ea. Şi asta, dacă vrei să vin. Capitolul 8

Era ultima zi în acest oraş care îi adusese atâta bucurie, atâta durere. I-ar fi plăcut să se închidă în camera ei, singură cu amintirile şi visele ei spulberate. Avusese o reţinere să se aventureze într-o viaţă nouă, o experienţă

nouă. Şi când în cele din urmă găsise curajul, când îşi dăduse seama ce însemna dragostea, fusese refuzată. Când fusese gata să înfrunte lumea, Miles încercase s-o protejeze. Deschisese o uşă pentru ea, arătându-i o fericire la care nici nu visase; apoi i-o trântise în nas. Aproape că-i venea să-l urască aşa cum îl urâse de ziua ei. I se strânse inima la gândul că s-ar putea să-l întâlnească azi când va veni să-l ia pe Piers şi să-şi ia adio de la unchiul şi mătuşa lui.

— Ultima zi, o întâmpină Timothy când coborî cu reţinere să ia micul dejun. Am făcut planuri. Cum ai fost de acord să vii cu mine acasă, azi voi avea grijă să te distrez.

— Dar, Timothy…

— Niciun „dar”, te rog. Vreau să întorc spatele meselor de joc şi tovarăşilor mei de dragul tău. Dimineaţă te voi duce la muzeul Cox şi te voi plimba prin Londra. Şi voi trimite un servitor să reţină un separeu la teatrul din Covent Garden.

Asta era o şansă de a-l evita pe Miles. Totuşi, protestă:

— Ţie nu-ţi place teatrul, Timothy.

— Vreau ca asta să fie o zi care să-ţi placă ţie. Ca să-mi arăt recunoştinţa. Apoi, observând că era îngândurată, adăugă: Planurile mele nu-ţi sunt pe plac, Caroline?

Se adună, dându-şi seama că Timothy, care lua puţine decizii fără să-i ceară ei aprobarea mai întâi, îşi folosise iniţiativa şi planificase o zi întreagă pentru ea. Îl sărută pe obraz.

— Dragă Timothy, sigur că-mi sunt pe plac.

Cutele de pe fruntea lui se destinseră, dar ochii erau încă neliniştiţi.

— Asta vreau, Caroline, să-ţi fac pe plac. Nu mă compar cu căpitanul Penwarden sau cu Miles, ştiu…

Caroline îi strânse mâna.

— Nu vreau să fii altfel, minţi ea amabilă.

Braţul lui o încolăci şi-şi puse obrazul pe părul ei.

— Îţi sunt recunoscător că mă încurajezi. Căci nu mă voi schimba. Nu vreau să fiu trist, ci să râd şi să te fac şi

pe tine să râzi. Voi face tot ce voi putea să te fac fericită, Caroline. Doar asta contează.

Caroline îşi ascunse faţa la umărul lui, căci îi dădură lacrimile. Nu avea curajul să vorbească.

La sugestia Carolinei, Piers îi însoţi în plimbarea de dimineaţă. Dacă nu era în casa lordului Brencombe când venea Miles, atunci acesta ar fi aşetptat. Acum îi era dor să-l vadă încă o dată. Costumul băiatului fusese spălat şi călcat şi găsiseră o pereche de pantofi pentru el. Era politicos cu Caroline, puţin timid. Dacă rămânea în Anglia, dacă îi găsea altă şcoală, se gândea ea, dacă ar veni în vacanţe la Trendarrow, cel puţin ar fi păstrat această slabă legătură cu Miles.

După ce vizitară muzeul Cox, pe care ea îl găsi plictisitor, iar Piers interesant, vechea lui lăurădoşenie îi reveni. Dispreţui clădirea parlamentului, declarând Capitolul din Williamsburg mai frumos, iar Tamisa o consideră un pârâiaş pe lângă râul James din Virginia. În parcul Saint James anunţă că şi în Williamsburg erau trăsuri la fel de frumoase şi oameni la fel de eleganţi.

O singură întâmplare îl făcu să nu se mai laude. Trăsura era înghesuită de o mulţime pe o stradă îngustă. Timothy scoase capul pe geam pentru a descoperi cauza.

Un bărbat fioros îi rânji.

— Pregătesc Tyburn Tree, domnule.

— Spânzurătoarea? Vor spânzura pe cineva?

— Da, mâine. Pe Jack cel Blând. Un nume dichisit pentru un tâlhar care a ucis mai mulţi oameni pentru bani. Gentlemanii ca dumneavoastră vor călători mai în siguranţă după aceea.

Timothy îi dădu un bănuţ şi-şi trase capul înăuntru, închizând fereastra. Ochii lui Piers erau mari:

— Putem veni să vedem, domnule Brencombe? Oripilată, Caroline exclamă:

— Sigur că nu. Asemenea lucruri nu sunt pentru ochii copiilor. Piers o privi dispreţuitor.

— Eu nu voi leşina, declară el aluziv. Se întoarse spre Timothy. E

adevărat că picioarele li se zbat după ce sunt atârnaţi?

— Nu ştiu. N-am fost martor la nicio execuţie, nici nu vreau să fiu.

Moartea, mai ales cea violentă, mă umple de repulsie şi oroare.

— Dar cei spânzuraţi sunt răi, insistă băiatul. E la fel ca atunci când noi omorâm indieni când ucid în pădure.

— Bărbaţii spânzuraţi de Tyburn Tree nu sunt toţi ucigaşi. Au fost preoţi persecutaţi pentru religia lor şi bărbaţi de vază acuzaţi că au complotat împotriva regelui.

Speriat, Piers întrebă:

— Execută aici bărbaţi acuzaţi de trădare?

— Aşa e.

Caroline îşi ţinu răsuflarea. Mâinile ei îngheţară. Faţa lui Piers era palidă când vorbi:

— Dacă… dacă Patrick Henry ar veni vreodată în Anglia, ar fi acuzat de trădare. El spunea: „Dacă e să trădez, poporul să mă judece”. Asta a fost acum nouă ani şi încă e liber, încheie el cu uşurare.

Timothy protestă blând:

— Acum putem încheie subiectul? Piers se întoarse către Caroline.

— Mă întrebam despre Miles. A vorbit adesea împotriva guvernului britanic. Îşi spune singur rebel. În Virginia nu e periculos. Dar aici… Paul a spus că tatăl lui…

Caroline îi luă mâna. Amintindu-şi asigurarea tatălui ei, în care avea încredere, spuse:

— Vărul Miles e în siguranţă. Orice lucru indiscret ar fi spus, are prieteni în Londra, care îl vor proteja.

Displăcându-i aceste discuţii serioase în ziua în care vroia s-o distreze pe Caroline, Timothy exclamă:

— Ce prostie din partea vizitiului să ne aducă pe aici. A, în sfârşit ne mişcăm. Vă sfătuiesc să nu vă uitaţi.

Piers îşi acoperi faţa cu mâinile, dar Caroline văzu că se uita printre degete. Ea însăşi aruncă o privire spre spânzurătoare. Auzea şi zgomotul; strigăte şi râsete, bucăţi de cântece deocheate.

Piers remarcă, impresionat:

— E foarte înaltă. Sunt scaune în faţă.

— Pentru care doamnele şi domnii plătesc mult, spuse Timothy cu dezgust. Eu mă distrez mai bine la o luptă de cocoşi. Nu te pot aduce să vezi, Piers, plecăm mâine.

Caroline nu era sigură de acest gând sau vederea înspăimântătoarei spânzurători îi redusese pe toţi la tăcere în drumul spre casă. Când ajunseră la casa lordului Brencombe, Caroline văzu calul lui Miles priponit lângă poartă. Vroia să sară din trăsură, să fugă spre el ca s-o îmbrăţişeze, să-l roage s-o ia cu el. În schimb, controlându-se, intră la braţul lui Timothy.

Vesel, Nicholas o primi cu anunţul:

— L-am convins. Miles vine cu noi.

Uimită, se întoarse spre Miles. Dar tonul lui era impersonal când spuse:

— Regret că nu voi avea plăcerea companiei tale la Trendarrow, Caroline. Înţeleg că în schimb vei merge cu domnul Brencombe.

Speranţa ei de moment pieri. Schimbarea planurilor lui se datora doar absenţei ei din Trendarrow.

Spuse amar:

— Sunt sigură că ai luat o decizie înţeleaptă.

Nicholas se plimba cu mâinile sub frac. Vom fi un grup vesel pe drum. Piers va veni în trăsură cu noi, nu ai nimic împotrivă, Amelia? Miles şi Timothy ne vor escorta, continuă căpitanul Penwarden. Cu Henry şi vizitiul cu muschetele lor şi cei trei gentlemani înarmaţi până în dinţi, nu ne vom teme de tâlhari.

Piers exclamă emoţionat:

— Poate vom fi atacaţi şi vom captura un tâlhar şi apoi va fi spânzurat la Tyburn Tree.

— Destul, Piers, îl avertiză Miles. Vrei să sperii doamnele? Băiatul spuse, încăpăţânat:

— Nu vreau să călătoresc în trăsură ca o fată. Miles traversă camera şi se opri lângă el.

— Vei face ce ţi se spune.

Caroline avea să-şi amintească de această călătorie toată viaţa ei. Când ajunseră la periferia Londrei dimineaţa devreme, începu furtuna. Cei din trăsură erau zguduiţi în timp ce caii se poticneau sau se repezeau înainte la fiecare tunet.

După fulgere veni ploaia, rece şi de neoprit. Ore în şir bătu în acoperişul trăsurii şi stropi perdelele de la ferestre cu noroi.

Caroline nu prea dormise toată noaptea trecută, tulburată de gândurile ei.

Când în cele din urmă adormise, avusese un coşmar în care îl văzuse pe Eustace Hardacre cu ştreangul în mână, sub spânzurătoare. Ea era legată, privind după căruţa care avea să-l aducă pe Timothy, iar Miles se îndepărta călare fără să privească înapoi.

Amelia observase paloarea ei şi o privea cu nelinişte. Seara, opriră la un han.

În dormitor, Amelia îi puse Carolinei o mână pe frunte.

— Copilă, cred că ai puţină febră, şi cu mintea ta chinuită… Nu fi surprinsă. Am văzut că te-ai schimbat mult în ultimul timp. În plus, acum două zile, în grădina lordului Brencombe…

— Ai văzut? şopti Caroline, îngrozită.

— Te-am văzut în braţele lui Miles de la geam. Iar acum eşti atât de tristă. Ce-ai făcut, ai întors spatele celui pe care îl iubeai?

— El a făcut asta. Ne iubim. Dar va pleca fără mine. Amelia o privi uimită.

— Ai fi plecat cu el în Virginia? Tu, pentru care Trendarrow era totul!

— Nu ştiam cum e să iubeşti un bărbat. Mamă, ce să fac? Mama ei răspunse:

— N-ai ce face decât să accepţi. Ce motive a invocat? După ce Caroline îi spuse, Amelia spuse grav: Are dreptate. În refuzul lui de a te pune în pericol, are simpatia mea.

— Chiar dacă mi se rupe inima?

— Inimile nu se rup atât de uşor. Cu timpul, te vei mulţumi cu al doilea, aşa cum am făcut eu cu tatăl tău.

Când a doua zi dimineaţă coborâră să ia micul dejun, cerul era senin şi soarele strălucea.

Caroline se trezi lângă Miles.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc. Mama e de acord cu tine.

— Ştie? întrebă Miles.

— Da, şi zice că în timp te voi uita.

— Aşa cred şi eu.

— Tu mă poţi uita? întrebă Caroline.

— Te voi purta mereu în suflet. Pentru tine e altfel. Îl ai pe Timothy, părinţii tăi, casa ta…

— Iar tu ai politica, pentru care ai face orice, spuse Caroline amar.

Întoarce-te în ţara ta, înlătură-mă din viaţa ta. Dar nu te preface c-o faci pentru mine. Ţie ţi-e frică acum, nu mie.

Făcu un pas spre ea. O clipă crezu că se înmuia, că dacă va insista acum, îl va convinge.

Apoi, Nicholas strigă:

— Miles, Caroline, veniţi! Vă aşteptăm să luăm micul dejun. Momentul trecuse. Se aşezară la masă.

Un grup de călăreţi intră în curte.

— Miliţia, spuse Nicholas privind pe fereastră.

Uşa se dădu de perete. Un ofiţer cu sabia trasă intră, urmat de doi miliţieni cu muschetele la ochi.

— Cine dintre voi e Miles Couternay din Virginia?

Caroline îşi ţinu răsuflarea. Miles se ridică şi făcu o plecăciune către ofiţer.

— Ce treabă aveţi cu mine? întrebă el calm.

— Am venit să vă arestez în numele regelui.

— Sub ce acuzaţie?

— Trădare şi revoltă. Caroline ţipă îngrozită.

— Neg acuzarea de trădare. Dar sunt gata să vin cu dumneavoastră şi să fiu judecat. Vreţi sabia mea?

Ofiţerul întinse mâna după sabia lui Miles. Piers sări în picioare şi ocoli masa.

— Nu, nu! Nu vă las să-l luaţi. Dacă Miles nu se

opune, eu da! Se aruncă la picioarele ofiţerului. Acesta îl lovi cu piciorul.

Piers se ridică şi atacă din nou. Caroline strigă disperată:

— Tată! Timothy!

Timothy se repezi cu sabia scoasă.

Se văzu un fulger şi se auzi o bubuitură. Prin fum, Caroline îl văzu pe Timothy, uimit, la picioarele ei, cu o pată roşie care i se mărea pe costum.

Caroline îngenunche lângă el.

— Vroiam doar... Nu vroiam să ucid pe nimeni, icni el. Îi luă capul în poale şi ultimele lui cuvinte fură:

— M-ai strigat, Caroline.

Apoi, capul îi căzu pe-o parte şi-l simţi cum se înmuia. Disperată, îl ţinea în braţe, refuzând să creadă. Auzi voci şi oameni mişcându-se. Camera începu să se învârtă. Închise ochii şi se prăbuşi.

Capitolul 9

Când întunericul dispăru, era în patul ei. Privirea i se plimbă pe pereţii cu tapiserii şi observă mobila familiară. Poate că la urma urmei, nimic nu se schimbase. Poate că totul fusese doar un coşmar.

O văzu pe mama ei, cosând la fereastră cu spatele ţeapăn ca întotdeauna.

Caroline se ridică în capul oaselor şi ameţi. Se agăţă de Amelia, care venise lângă ea şi o întrebă nerăbdătoare:

— Mamă, ce s-a întâmplat? Mi-e greu să-mi amintesc.

— Ai fost bolnavă, copilă. Ai avut febră, apoi frigul şi oboseala călătoriei…

— Deci, n-a fost un coşmar? Timothy?

— Timothy a fost înmormântat acum două zile, iar lordul Brencombe a doua zi.

Caroline ţipă şi-şi puse capul pe umărul Ameliei.

— E vina mea. L-am strigat să-l ajute pe Piers. Dar nu vroiam ca el să… să…

— Să-şi tragă sabia şi să-l atace pe ofiţer? Nu vom şti niciodată de ce a făcut asta. Nu mă aşteptam de la el; cred că şi-a pierdut capul.

— Ce spera să obţină, nici nu ştia s-o folosească bine. L-am strigat să-l ţină pe Piers. E vina mea.

— Nu, copilă. Nu-ţi reproşa asta.

— Aşa e. Ce s-a întâmplat cu Piers?

— E aici, la Trendarrow.

— Şi tata? întrebă Caroline.

— S-a întors la Londra.

Nu se mai putu abţine şi întrebă:

— Şi… şi Miles?

Amelia îi strânse mâna rece.

— E închis la închisoarea Newgate. De aceea s-a întors tatăl tău la Londra.

Palidă şi cu ochii mari, Caroline întrebă disperată:

— Îl… îl vor spânzura? Mamă, fac lucruri groaznice trădătorilor. Dar

Miles nu e trădător. Nu vrea răul regelui. Vroia doar să explice situaţia. A făcut unele remarce indiscrete, aşa e, dar…

— Mă tem că ceea ce a pus pe hârtie e mai mult decât indiscreţie. I-a spus tatălui tău că a scris că vrea să se întoarcă în Virginia şi să ia armele.

Caroline ţipă, disperată. Amelia îi dădu să bea ceaiul de buruieni pe care i-l făcuse şi o întinse iar pe perne.

— Mamă, putem să ne întoarcem şi noi la Londra? Pot să fac ceva să-l ajut pe Miles?

Tristă, Amelia dădu din cap că nu.

— Nimic, copilă, doar să te rogi. Asta e tot ce pot face femeile, să aştepte şi să se roage. Acum, încearcă să dormi. Ai nevoie de odihnă ca să te faci bine.

De ce să se facă bine? Ca să afle că Miles a fost spânzurat la Tyburn Tree, ca să privească în ochii ladyei Brencombe şi să vadă o acuzaţie tăcută?

Îşi îngropă faţa în pernă şi plânse, în timp ce Amelia, cu faţa contorsionată, o ţinea de mână şi-o mângâia pe păr.

Treptat, Caroline îşi recăpătă puterea. În fiecare zi stătea în capul oaselor puţin mai mult şi în cele din urmă coborî. Poţiunile pe care i le dădea Amelia o făceau somnoroasă şi astfel o protejau de realitate.

Mama ei îi spuse:

— Am primit azi o scrisoare de la tatăl tău.

— Şi care sunt noutăţile?

— Mă tem că puţine. Nu s-a fixat data procesului. Se pare că adesea există întârzieri în astfel de probleme. L-a vizitat pe Miles la închisoare. Tatăl tău zice că e sănătos.

— A… a trimis vreun mesaj?

— Niciunul, doar că şi-a exprimat regretul pentru necazurile pe care ni le-a adus.

Îşi îngropă faţa în palme. Nu mai era pace la Trendarrow. Doar amintiri dureroase.

Mama ei, care o cunoştea de mică, îi spusese:

— Boala e doar în mintea ta.

Caroline luă o pelerină şi ieşi. În afară de piuitul puilor de păsări şi a bâzâitului albinelor, era liniştit în grădină.

Picioarele îi erau moi şi se împiedică de vreo două ori. Când ajunse la capelă, ezită o clipă, sprijinindu-se de perete, amintindu-şi… Apoi intră.

Piers era îngenuncheat pe podeaua de piatră, cu capul plecat, cu umerii zguduindu-i-se. Păşi spre el şi îngenunche alături.

— Piers! O, dragul de tine!

Piers ridică faţa şi o privi, cu ochii disperaţi în spatele lacrimilor. Îl îmbrăţişă şi el îşi lăsă capul pe umărul ei, redevenind un copil care nu-şi putea duce singur necazul. Caroline privi altarul şi simţi că-i revenea curajul de a înfrunta viaţa.

Nicholas se întoarse peste o săptămână. Caroline îl învăţa pe Piers aritmetică. Auziră trăsura. Se priviră cu respiraţia oprită, cu ochii mari. Săriră în picioare şi alergară mână în mână pe uşa din faţă. Speranţa le pieri când Nicholas coborî singur din trăsură.

Caroline întinse mâinile spre el.

— Tată, ce bine că te văd. Ai… ai adus veşti bune?

— Am adus veşti, răspunse el. Nu ştiu dacă le veţi considera bune sau rele… îl văzu pe Piers, cu faţa albă ca varul. Nu fi aşa speriat, băiete. Miles nu va fi spânzurat.

Nicholas se clătină puţin şi-şi trecu o mână pe frunte. Caroline îl luă de braţ.

— Tată, pari obosit. Nu-ţi vom cere să ne povesteşti mai mult până nu vei sta în scaunul tău favorit, cu un pahar de porto în faţă.

Nicholas îi mângâie mâna.

— Ai învăţat multe de la mama ta. Unde e?

— Pe chei, vizitează un pescar bolnav. Vine repede.

Intrară în casă şi Piers îi luă pălăria, îi trase cizmele de călătorie şi-i aduse papucii. Imediat ce Nicholas se aşează, Thomas, care avea doar un braţ, era lângă el cu sticla şi paharele. Nicholas îşi întinse picioarele şi oftă.

— Miles a spus la proces că nu a avut vreun gând de violenţă împotriva regelui. N-au putut să-l provoace să scape ceva, nici măcar o înjurătură. Ore în şir le-a răspuns calm şi tărăgănat. Acuzatorii lui s-au enervat, nu el. Era la fel de calm ca şi cum ar fi vorbit în Adunarea din Virginia, nu apărându-şi viaţa într-un tribunal englez.

Sosi şi Amelia.

— Acum că eşti aici, vă voi spune întreaga poveste.

— Dar tată, exclamă Caroline, ne-ai spus deja. Ai spus că a fost eliberat. Nicholas dădu vinul pe gât.

— N-am spus asta, copilă. Mâinile Carolinei se răciră.

— Am spus că Miles nu va fi spânzurat. Va sta la închisoare trei ani. Îl trimiseră pe Piers acasă în Virginia.

Într-o zi, Caroline întrebă:

— Se permite femeilor să-i viziteze pe prizonieri, tată?

— Da. Dar nu te-aş sfătui. Şi nici Miles n-ar vrea, sunt sigur. Nu poate fi elegant la puşcărie. În plus, doreşte ca tu să nu mai fii implicată în necazurile lui, să uiţi…

— Ştie că asta nu se poate. După mine, n-a făcut niciun rău, decât… Se opri, văzând surpriza şi curiozitatea părinţilor la vehemenţa tonului ei.

Nicholas îi puse o mână pe umăr.

— Atunci, mai bine scrie-i şi spune-i, draga mea.

În pădurea de deasupra râului, frunzele deveniseră galbene. Era toamnă. Aşa cum făcuse adesea în ultimele

trei luni, Caroline stătea singură în capelă. Durerea pierderii lui Timothy se mai stinsese; neliniştea pentru Miles se transformase într-o durere surdă, disperată, gândindu-se la suferinţele lui.

Trei ani păreau o viaţă. Dacă măcar l-ar fi văzut, l-ar fi asigurat că se gândeşte constant la el; că dragostea ei devenise mai profundă, nu murise. Dar el nu dorise asta. Nu primise nicio scrisoare de la închisoarea Newgate. Îi scrisese de trei ori, având grijă ce scria, în caz că scrisorile vor fi citite de alţii; totuşi, el putea citi printre rânduri. Câteodată îşi spunea că el n-o mai iubea; că ar fi mai bine să-l uite, aşa cum o sfătuise.

Totuşi, stând aici în locul acesta liniştit, acum întunecos şi rece, ştia că mai degrabă ar uita soarele şi luna decât să-l îndepărteze din gândurile ei pe acest bărbat care devenise parte din ea.

Se ridică şi ieşi din capelă. Curând va fi Crăciunul. Crăciunul la Trendarrow. Aceste cuvinte îi trezeau în minte amintiri fericite. Focuri mari de buşteni, curcan pe masă şi budincă de prune… Muzică şi dans, vocea puternică a lui Nicholas. Şi Timothy. Timothy cu care împărtăşea emoţiile şi aventurile.

Anul acesta nu vor fi oaspeţi la Trendarrow, nu vor fi muzică şi cântece.

Doar haine de doliu şi servitori vorbind în şoaptă.

Când ajunse la porumbar, îl auzi pe Nicholas strigând-o. O luă la fugă spre casă, ţinându-şi cu mâna poalele rochiei. Tatăl ei stătea în uşă, înconjurat de servitori. Caroline se opri să-şi tragă răsuflarea, temându-se că se întâmplase vreo nenorocire. Nicholas avea o scrisoare în mână.

— Tată, ce s-a întâmplat?

O prinse în braţe şi o învârti în timp ce servitorii râdeau încântaţi.

— O să-ţi spun ce s-a întâmplat, domnişoară, exclamă căpitanul Penwarden. Nepotul meu va fi eliberat!

Cum s-a întâmplat asta? întrebă Amelia.

Guvernatorul Virginiei a intervenit. Au fost

demonstraţii la primirea veştii că Miles e închis. Guvernatorul i-a scris lordului North, cerându-i să-l roage pe rege să-l graţieze pe Miles. A avertizat guvernul că o scânteie ca aceste veşti ar putea aprinde un incendiu care să mistuie cele treisprezece colonii. Se pare că lordul North a ascultat vocea raţiunii şi va vorbi cu regele zilele astea.

Caroline sări în picioare.

— Nu e minunat, mamă?

— Ba da. Ce crezi că va face Miles acum? Bănuiesc că toate cursele spre America s-au întrerupt până la primăvară.

— Miles a avut febră şi acum e pe vindecate. E o călătorie grea pe această vreme, dar…

— Vrei să vină aici? întrebă Amelia resemnată. Caroline era roşie în obraji şi ochii îi străluceau. Bine. Va fi bine primit, deşi s-ar putea să regreţi mai târziu.

Încurcat, Nicholas întrebă:

— De ce să cred?

— Odată, am crezut că vrea Trendarrow. Dar vrea mai mult decât o casă. Da, adu-l aici, Nicholas. Orice ar spune, dacă ţii la fericirea fiicei tale, adu-l la Trendarrow.

Cerul dimineţii era albastru; soarele strălucea. Pe chei, Caroline privi spre capelă. Închise ochii, apoi privi din nou.

— Domniţă, ce aveţi? o întrebă Polly, îngrijorată.

— Nu vezi? strigă Caroline. Iată-l pe domnul Courtenay, lângă capelă.

— Vai, aşa e. Aveţi răbdare, domnişoară Caroline. Fără îndoială, vă va aştepta.

Miles scoase pălăria şi o salută. Caroline o luă la fugă spre capelă.

Miles era în picioare, ca prima dată. Îi făcu o plecăciune. Dar nu zâmbea. Faţa lui îşi pierduse bronzul, părul lui nu mai lucea. Obrajii îi erau supţi.

— Miles. Dragul meu, murmură ea întinzând braţele spre el. El nu-i ieşi în cale. Faţa lui rămase impasibilă.

— Ai fost bolnav?

— Am avut o febră care m-a lăsat slab. Nu e nimic.

— Eu şi mama te vom îngriji.

— Trupul meu se va vindeca în curând. Mintea nu-mi dă pace.

— Din cauza lui Timothy? întrebă Caroline.

— Timothy, Benjamin. Unchiul Nicholas, Piers. Şi tu. Am adus numai nenorociri.

— Timothy nu te-ar condamna. Nici Benjamin. Tata nu e de acord cu politica ta, dar te respectă. Iar eu…

O privi cu o speranţă disperată.

— Te iubesc, Miles, spuse blând. Am avut timp destul să reflectez, să renunţ la lumea mea artificială. Ţi-am mai spus, nu mă mai tem. Voi face la fel ca mama ta, dacă încă mă mai iubeşti.

— Te iubesc atât de mult, Caroline! Te-ai schimbat atât de mult, micuţo. Se vede pe faţa ta, în vocea ta. Acum, cred într- adevăr că eşti pregătită să vii cu mine.

Se aruncă în braţele lui. Soarele dimineţii îi lumina.

Sfârşit